Η ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

Του Raul Zibechi

Πηγή desinformemonos.org (Μετάφραση ***Calendario*** *Zapatista)*

Έχω σχολιάσει επανειλημμένα το γεγονός ότι η αυτοκριτική έχει εξαφανιστεί από την αριστερά σε όλον τον κόσμο, ακόμη και από εκείνην που αυτοαποκαλείται επαναστατική ή ριζοσπαστική. Το γεγονός ότι μια πρακτική, η οποία έχει κεντρικό ρόλο στην πολιτική, απουσιάζει από τη δράση εκείνων που θέλουν να αλλάξουν τον κόσμο, είναι ένα στοιχείο που οδηγεί στην κατάρρευση, συνολικά, της αριστεράς και των αντι-συστημικών κινημάτων.

Κατά τη διάρκεια της πρώτης εβδομάδας του Αυγούστου, σταθήκαμε μάρτυρες ενός εντελώς πρωτοφανούς συμβάντος μεταξύ των κινημάτων που αγωνίζονται για να αλλάξουν τον κόσμο. Συνέβη στο σπορείο Comandanta Ramona του καρακόλ* της Μορέλια, στη διεθνή συνάντηση Αντιστάσεις και Εξεγέρσεις: «Μερικά μέρη του συνόλου». Κατά τη διάρκεια κάποιων ημερών παρουσιάστηκαν θεατρικά έργα με θέματα που ξεκινούσαν από μια συνέλευση των νεκρών (εκείνων που έπεσαν στον αγώνα), οι οποίοι διδάσκουν στους Ζαπατίστας πώς να μην επαναλαμβάνουν παλαιά λάθη, για να φτάσουν μέχρι τον διάλογο μεταξύ των αγέννητων ακόμα ανθρώπων (που τους υποδύθηκαν εκατό άτομα ντυμένα σαν σπερματοζωάρια και ωάρια), στους οποίους μετέφεραν τις σκέψεις τους.

Χιλιάδες άνθρωποι μπορέσαμε να δούμε και να ακούσουμε τα έργα, από Μεξικανούς και ξένους που συμμετείχαν, μέχρι βάσεις στήριξης**, μέλη της πολιτοφυλακής. Το πιο εντυπωσιακό ήταν το πώς παρουσίαζαν τα λάθη που έκαναν οι Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης*** και οι αυτόνομοι ζαπατιστικοί δήμοι, τις διάφορες μορφές διαφθοράς, όπως υπεξαιρέσεις χρημάτων που ανήκαν σε συλλογικές δομές, μέχρι και τις καταχρήσεις και τις κακές πρακτικές των αρχών.

Ένα πρώτο πράγμα που πρέπει να υπογραμμιστεί είναι ότι οι εκατοντάδες Ζαπατίστας, οι οποίοι ερμήνευαν τα έργα, ήταν όλοι τους πολύ νέοι στην ηλικία, με ίση συμμετοχή των δύο φύλων. Ο τρόπος ερμηνείας και η συμπεριφορά τους πάνω στην τεράστια σκηνή που βρίσκεται στο κέντρο του σπορείου (μεγέθους γηπέδου ποδοσφαίρου) αποκαλύπτουν ότι είχαν πραγματοποιηθεί πρόβες για μήνες με τη συμμετοχή των βάσεων στήριξης διαφορετικών κοινοτήτων και καρακόλ, πράγμα που δείχνει την ύπαρξη ενός τεράστιου έργου συντονισμού μεταξύ των ζαπατιστικών περιοχών

για τη συγγραφή σεναρίων και για τις πρόβες για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Αυτό που παρέμεινε αθέατο μου φαίνεται εξίσου σημαντικό με αυτό που ακούσαμε.
Αλλά αυτό που μου φαίνεται σχεδόν απίστευτο στην αυτοκριτική, επειδή δεν είχε συμβεί ποτέ, αυτό που δεν το είχα δει ποτέ σε περισσότερα από 55 χρόνια πολιτικής και κινηματικής στράτευσης, είναι το πώς, το πού και το για ποιον. Η αυτοκριτική ήταν δημόσια, μπροστά στις βάσεις στήριξης και στους Μεξικανούς και ξένους συμμετέχοντες, καθώς και σε όσους παρακολουθούσαν εξ αποστάσεως μέσα από δίκτυα και πλατφόρμες. Την άσκησαν απλοί άνθρωποι, νεαροί Ζαπατίστας, οι οποίοι αμφισβητούσαν τους τρόπους με τους οποίους ενεργούσαν οι δικές τους αρχές διακυβέρνησης. Την παρουσίασαν υπό μορφή θεατρικών παραστάσεων, με μια καλή δόση χιούμορ, κάτι που δεν σημαίνει ότι οι κριτικές δεν ήταν αυστηρές ή/και δεν πήγαιναν εις βάθος, αλλά αποκαλύπτει μια κατάσταση που χαρακτηρίζεται από μια διάθεση γαλήνια και στοχαστική.
Στην πολιτική κουλτούρα στην οποία ανατραφήκαμε κατά τη διάρκεια της παγκόσμιας επανάστασης του 1968 (όπως την αποκαλούσε ο Wallerstein), η αυτοκριτική ήταν σημαντική, αλλά με την πάροδο του χρόνου έγινε σχεδόν ανύπαρκτη και όλα τα κακά άρχισαν να αποδίδονται στον εχθρό. Ίσως γι’ αυτό ο υποδιοικητής Μωυσής, ο οποίος παρενέβη πολλές φορές κατά τη διάρκεια της συνάντησης, τόνισε ότι «δεν προέρχονται όλα τα προβλήματα από τον καπιταλισμό» (παραθέτω από μνήμης). Σε γενικές γραμμές, εάν και όταν υπάρχει αυτοκριτική, αυτή μέχρι τώρα προέρχεται από την ηγεσία, ποτέ -μα πραγματικά ποτέ- από τη βάση. Οι ηγέτες ήταν αυτοί που αποφάσιζαν ως τώρα τι ήταν σωστό και τι λάθος, και η υπόλοιπη οργάνωση τους ακολουθούσε προς αυτή την κατεύθυνση. «Κάθε βάση στήριξης πρέπει να μπορεί να ασκεί κριτική στην διακυβέρνησή της», ειπώθηκε σε μία από τις θεατρικές παραστάσεις.
Στον ζαπατισμό υπάρχει μια ριζική αντιστροφή αυτής της ιεραρχικής πρακτικής. Η αυτοκριτική δεν είναι μόνο δημόσια και ανοιχτή, αλλά γίνεται από κάτω προς τα πάνω. Θα ήταν κάτι πολύ διαφορετικό αν συνοψιζόταν σε ένα ανακοινωθέν. Το γεγονός ότι είναι η βάση των Ζαπατίστας αυτή που την πραγματοποιεί αποδεικνύει δύο βασικά πράγματα: την ανυποχώρητη σθεναρή και επίμονη ηθική σταθερότητα και συνέπεια , καθώς και την πολιτική απόφαση ότι είναι οι οργανωμένες κοινότητες αυτές που καθορίζουν την πορεία του κινήματος. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο

capitan Μάρκος, ο υποδιοικητής Μωυσής ή η CCRI (Παράνομη Επαναστατική Ιθαγενική Επιτροπή) δεν έχουν κανένα ρόλο, αλλά ότι έχουν λάβει την ηθική και πολιτική απόφαση να διοικούν υπακούοντας, πράγμα που δεν είναι συνθηματολογία, αλλά συγκεκριμένη και πραγματική πρακτική, η οποία καθοδηγεί τις ενέργειές τους.
Από εκεί ίσαμε το γκρέμισμα της ιεραρχικής πυραμίδας ήταν μονάχα ένα βήμα, το οποίο έγινε επίσης συλλογικά, από κάτω προς τα πάνω. Πρώτα, θυμήθηκαν τα θετικά στοιχεία των Συμβουλίων Καλής Διακυβέρνησης και των αυτόνομων δήμων, που δεν είχαν μόνο προβλήματα, αλλά λειτούργησαν και ως σχολείο για την αυτονομία.
Φτάνοντας σε αυτό το σημείο εγώ, καθώς και οι συμμετέχοντες με τους οποίους μπόρεσα να μοιραστώ τις απόψεις μου, πιστεύω ότι πρέπει να υποκλιθούμε μπροστά στον EZLN και τις βάσεις στήριξης, για τη συνέπεια τους, για το ότι είναι αυτό που είναι και μας δείχνουν δρόμους που δεν είχε διανύσει ποτέ πριν κανένα κίνημα, σε όλο τον κόσμο, σε όλη την ιστορία. Η ζαπατιστική επανάσταση είναι μια πραγματική επανάσταση, που δεν παίζει με τις λέξεις, αλλά δείχνει πρακτικές για την αλλαγή εις βάθος, μη καπιταλιστικές, μη πατριαρχικές.
Μεγάλωσα και διαμορφώθηκα στα χρόνια της κινεζικής πολιτιστικής επανάστασης, στην οποία προσχώρησα ιδεολογικά με ενθουσιασμό, επειδή πίστευα ότι ήταν η συνέχιση του αγώνα μετά την κατάκτηση της εξουσίας, σε αντίθεση με ό,τι είχε συμβεί στη Σοβιετική Ένωση, όπου κάθε κριτική από τα κάτω καταστελλόταν. Στη συνέχεια μάθαμε ότι η κινητοποίηση των μαζών είχε προωθηθεί από τις κομματικές ηγεσίες, για να επιλυθούν διαμάχες μεταξύ των ελίτ χρησιμοποιώντας τις μάζες, όπως πάντα. Αυτό είναι φρικτό, γιατί χύθηκε αίμα των από κάτω για να ενισχυθεί η πυραμίδα.
Σε τούτες τις στιγμές του παγκόσμιου ζόφου, των γενοκτονιών και των σφαγών που επιτελούν οι από πάνω, ο ζαπατισμός είναι η μόνη ελπίδα. Ακέραιος, ακηλίδωτος, με λάθη αλλά χωρίς φρικαλεότητες. Αποτελεί την εξαίρεση στον μικρό αντι-συστημικό κόσμο, και ως τέτοια πρέπει να τον αναγνωρίσουμε. Οι Ζαπατίστας το πέτυχαν χωρίς να παραδοθούν, χωρίς να πουληθούν, χωρίς να υποκύψουν… και χωρίς να παραδώσουν τα όπλα.
****
**Caracol, στο πρωτότυπο. Σύμβολο αιώνων για τους πολιτισμούς Μάγια, η λέξη στα ισπανικά σημαίνει σαλιγκάρι, σπείρα αλλά και*

κοχύλι. Έτσι ονόμασαν οι Ζαπατίστας τα οργανωτικά και διοικητικά κέντρα των εξεγερμένων αυτόνομων κοινοτήτων, που δημιουργήθηκαν το 2003. (ΣτΜ)
***Ο "κορμός" του ζαπατιστικού κινήματος. Οι βάσεις στήριξης του EZLN αποτελούνται από χιλιάδες γυναίκες, άνδρες και παιδιά που ζουν, οργανώνονται και αγωνίζονται στις εξεγερμένες αυτόνομες ζαπατιστικές κοινότητες. (ΣτΜ)*
**** Τα καρακόλ ήταν η έδρα των Συμβουλίων Καλής Διακυβέρνησης, δηλαδή των τοπικών αυτόνομων κυβερνήσεων των ζαπατιστικών λαών, τα μέλη των οποίων ορίζονταν από τις συνελεύσεις των κοινοτήτων ήταν ανακλητά ανά πάσα στιγμή και εναλλάσσονταν στα διοικητικά καθήκοντά τους κυκλικά. Τα Συμβούλια καταργήθηκαν πριν δύο περίπου χρόνια. (ΣτΜ)*
Υ.Γ.: Η ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ
είναι ο τίτλος άρθρου γραμμένου «εν θερμώ» (11/8) από τον δημοσιογράφο, συγγραφέα και σύντροφο στους αγώνες της Λατινικής Αμερικής Raúl Zibechi (https://en.wikipedia.org/wiki/Ra%C3%BAl_Zibechi).
Δημοσιευμένο στο site δημοσιογραφικής ενημέρωσης και σχολιασμού "από τα κάτω" desinformemonos (https://desinformemonos.org), με αφορμή τη συμμετοχή του R. Zibechi στη συνάντηση των Ζαπατίστας με αντικαπιταλιστικά κινήματα από όλο τον κόσμο, την πρώτη και τη δεύτερη εβδομάδα του Αυγούστου

Ένα χειρουργείο για την ζούγκλα Λακαντόνα – Καμπάνια αλληλεγγύης στην αυτόνομη υγεία των Ζαπατίστας

«Δεν μπορείς να σκεφτείς την υγεία χωρίς να σκεφτείς το ποτάμι»

«Δεν μπορείς να σκεφτείς για την υγεία εάν δεν σκεφτείς τη

μάνα γη. Αν αυτή δεν είναι υγιής, δεν υπάρχει υγεία. Έτσι, ξεκινάμε από εκεί, να γιατρέψουμε τη μάνα γη, να της αφαιρέσουμε τον πόνο, τις πληγές, την κούραση και την αρρώστια που κάποιοι λίγοι επέβαλαν στο σώμα της με χημικά, με λιπάσματα, βιάζοντάς την για να βγάλουν περισσότερα κέρδη. Και λοιπόν… αυτό το ονομάζουμε "πρόληψη". Και αυτό είναι υγεία, όχι μόνο η θεραπεία με χάπια και φάρμακα…» (από μια συζήτηση με έναν σύντροφο λειτουργό υγείας, το 2008, στο καρακόλ του Οβεντίκ).

Τι είναι η Καμπάνια «Ένα χειρουργείο στη ζούγκλα Λακαντόνα»;

Η Καμπάνια ξεκίνησε από το Δίκτυο Europa Zapatista, ένα δίκτυο ευρωπαϊκών οργανώσεων, συλλογικοτήτων και ομάδων που είναι αλληλέγγυες με τις αυτόνομες εξεγερμένες ζαπατιστικές κοινότητες στη ζούγκλα Λακαντόνα και στα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού, στην πολιτεία Τσιάπας.

Οι στόχοι της είναι:

-– Να εξασφαλίσει τα απαραίτητα για τον εξοπλισμό χειρουργικών αιθουσών στις ζαπατιστικές κλινικές και νοσοκομεία.

– Να διαδώσει τον αγώνα των ζαπατίστας για ολιστική υγεία για τους ιθαγενείς λαούς της Τσιάπας.

– Να γνωστοποιήσει τις πραγματικότητες, τις δυσκολίες και τα επιτεύγματα της οικοδόμησης αυτόνομου συστήματος υγείας, ανεξάρτητου από τις κυβερνήσεις, τις χρηματοδοτήσεις τους και τις πολιτικές τους.

Γιατί στην Τσιάπας;

Την 1η Ιανουαρίου 1994, οι ιθαγενείς λαοί της Τσιάπας στο νοτιοανατολικό Μεξικό ξεσηκώθηκαν ενάντια σε αιώνες καταπίεσης, ρατσισμού και βίας από τη μεξικανική κυβέρνηση. Από τότε στην Τσιάπας διεξάγεται ένας αμείλικτος πόλεμος.

Στη μία πλευρά αυτού του πολέμου βρίσκονται οι μεξικανικές κυβερνήσεις, ο ομοσπονδιακός στρατός, οι πολυάριθμες συμμορίες παραστρατιωτικών και ναρκεμπόρων, οι τσιφλικάδες και οι πολυεθνικές που θέλουν να λεηλατήσουν τον πλούτο της περιοχής (η Τσιάπας είναι μια από τις πλουσιότερες πολιτείες του Μεξικού).

Από την άλλη πλευρά βρίσκονται οι εξεγερμένες **ζαπατιστικές κοινότητες** που αγωνίζονται να οικοδομήσουν την καθημερινότητά τους σύμφωνα με τις αρχές και τις αξίες τους, με σεβασμό στη φύση, τη μητέρα γη, τη ζωή και τον άνθρωπο. Ενάντια στον πόλεμο οικοδομούν μια κουλτούρα αντίστασης στην καπιταλιστική βαρβαρότητα. Χτίζουν καθημερινά το δικό τους σύστημα παραγωγής, τους δικούς τους τρόπους καλλιέργειας και διανομής των προϊόντων τους, το δικό τους σύστημα εκπαίδευσης, το δικό τους σύστημα υγείας.

Και γιατί να στηρίξουμε τους ιθαγενείς της ζούγκλας Λακαντόνα;

Ανάγκες για σχολεία, νοσοκομεία και γενικά βοήθεια υπάρχουν σε όλο τον κόσμο και αυξάνονται καθημερινά. Φτωχοί υπάρχουν σε όλο τον κόσμο. Γεννιούνται και δημιουργούνται καθημερινά όλο και περισσότεροι στην κοινωνία της βαρβαρότητας του κεφαλαίου που ζούμε. Ιθαγενείς –εντελώς ξεχασμένοι– υπάρχουν επίσης παντού. Και σχεδόν πάντα αντιμετωπίζονται σαν εξωτικά περίεργα φαινόμενα προς ανθρωπολογική παρατήρηση. Ή είναι αόρατοι και «ανύπαρκτοι» για την κοινωνία της ομογενοποίησης και της εκμηδένισης της διαφορετικότητας.

Το Δίκτυο Europa Zapatista δεν είναι ένα ανθρωπιστικό σωματείο

Δεν βοηθά τους φτωχούς –ιθαγενείς ή μη– με τα περισσεύματα των πλουσίων, με αντάλλαγμα την απενοχοποίηση των τελευταίων. Δεν είναι μια πολιτιστική ομάδα που προσπαθεί να βοηθήσει στη διατήρηση των παραδόσεων των ιθαγενών, όταν οι ίδιοι αδυνατούν να παραμείνουν στη ζωή.

Το Δίκτυο στηρίζει τους ιθαγενείς ζαπατίστας της Τσιάπας

επειδή αυτοί οι ιθαγενείς εξεγέρθηκαν. Επειδή φώναξαν «Φτάνει πια!» στη μιζέρια, τον εξευτελισμό και την καταπίεση.

Επειδή δοκιμάζουν την εφαρμογή του συλλογικού τους οράματος «εδώ και τώρα».

Επειδή τολμούν να ελπίζουν και επειδή ξέρουν να σιωπούν χωρίς να παύουν να αντιστέκονται.

Γιατί έχουν τη δύναμη να περιμένουν χωρίς να υποχωρούν, να μαθαίνουν από τα λάθη τους, να αμφισβητούν ακόμα και τις παραδόσεις τους, όσο κι αν επιθυμούν τη διατήρηση της συλλογικής μνήμης.

Και περισσότερο από αυτό: Επειδή οι εξεγερμένοι ιθαγενείς στα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού μας δίδαξαν τι σημαίνει αξιοπρέπεια, τι σημαίνει ο αγώνας για ζωή. Μας ενέπνευσαν και συνεχίζουν να μας εμπνέουν να προσπαθούμε να χτίσουμε και εδώ, στις γεωγραφίες μας, ένα «εμείς».

Ονομάζουμε αυτή τη μορφή δράσης, αυτή τη μορφή αλληλοϋποστήριξης: πολιτική της αλληλεγγύης στην πράξη. Και είναι η απάντησή μας, ως Δίκτυο Europa Zapatista, στο ερώτημα «Γιατί στην Τσιάπας;»

Γιατί χειρουργείο;

Την εποχή της ένοπλης εξέγερσης των ζαπατίστας το 1994, ο θάνατος και η φτώχεια ήταν καταστροφικά για τα παιδιά των ιθαγενικών κοινοτήτων της Τσιάπας. Οι λεγόμενες ασθένειες της φτώχειας, όπως εντερικές, αναπνευστικές και επιδημικές λοιμώξεις, ο παιδικός υποσιτισμός, ο πυρετός και η διάρροια ήταν η καθημερινότητα των παιδιών, πολλά από τα οποία πέθαιναν λόγω έλλειψης ιατρικής περίθαλψης, ενώ το προσδόκιμο ζωής κατά τον τοκετό ήταν από τα χαμηλότερα στο Μεξικό.

Η περίπτωση της Πατρίτσια, ενός κοριτσιού πέντε χρονών, είναι παραδειγματική. Αφηγείται ο Εξεγερμένος Υποδιοικητής Μάρκος:

«*… εκείνη τη νύχτα ήρθε να με βρει ο σύντροφος Σαμουέλ, το*

κοριτσάκι του ήταν πολύ άσχημα. Φτάσαμε σπίτι του να τη δούμε, ψηνόταν στον πυρετό. Δεν είχαμε ούτε καν θερμόμετρο να δούμε τι πυρετό είχε, δεν ξέραμε καν τι είχε. Το μόνο που μπορέσαμε να κάνουμε ήταν να την βάλουμε στο ποτάμι, έτσι όπως ήταν, ντυμένη, μήπως και της πέσει ο πυρετός. Κι όταν γυρνάγαμε απ' το ποτάμι στο σπίτι, τα ρούχα της είχαν κιόλας στεγνώσει, τόσο ψηλός ήταν ο πυρετός. Άντεξε λίγες μόνο ώρες και μετά πέθανε… Μου πέθανε στα χέρια, για να το πω έτσι χωρίς περιστροφές. Και σαν την Πατρίτσια υπήρξε μια ολόκληρη γενιά κοριτσιών και αγοριών, μικρότερων από πέντε, που ξέμειναν στο δρόμο. Παράλογα, από αρρώστιες ιάσιμες που μπορούσαν να θεραπευτούν με οποιοδήποτε σκεύασμα…» (ΓουαδαλούπεΤεπεγιάκ, 15 Φεβρουαρίου του 2006).

Και ήταν γι' αυτό που, πρώτες οι γυναίκες ζαπατίστας, αποφάσισαν να πάρουν τα όπλα. Για να χτίσουν μια ζωή για τα παιδιά τους. Για να χτίσουν υγεία, εκπαίδευση και ζωή για όλα τα παιδιά των ιθαγενών.

Το αυτόνομο σύστημα υγείας

Σε αυτά τα τριάντα χρόνια οι ζαπατίστας κατάφεραν να δημιουργήσουν ένα σύστημα υγείας, εντελώς ανεξάρτητο από κάθε κυβερνητικό έλεγχο ή χρηματοδότηση. Έχουν αναπτύξει τις δικές τους αυτόνομες μορφές και δομές και έχουν καταφέρει να ασκήσουν κοινοτική και ολιστική υγεία σε διάφορα επίπεδα.

- Υπάρχουν επιτροπές υγείας σε όλες τις ζαπατιστικές ζώνες και κοινότητες. Το έργο τους είναι να υποστηρίζουν τους λειτουργούς υγείας, να προμηθεύονται φάρμακα και να οργανώνουν την εκπαίδευση.
- Χιλιάδες λειτουργοί υγείας έχουν εκπαιδευτεί (με τη στήριξη των ηλικιωμένων αλλά και με την υποστήριξη αλληλέγγυων γιατρών) και εργάζονται σε κάθε κοινότητα, χωρίς μισθό, στρατευμένοι στην υπηρεσία των κοινοτήτων τους.

- Υπάρχουν κέντρα υγείας και πρωτοβάθμιας φροντίδας σε όλες τις εξεγερμένες κοινότητες.
- Έχουν φτιάξει φαρμακεία και μικροκλινικές στα κεφαλοχώρια κάθε ζαπατιστικής ζώνης, καθώς και κλινικές στα καρακόλ (με χώρους κλινικών μελετών, οφθαλμολογίας, οδοντιατρικής περίθαλψης, γυναικολογίας κ.λπ.), όπου χιλιάδες ιθαγενείς ζαπατίστας και μη ζαπατίστας προσέρχονται και λαμβάνουν ιατρική περίθαλψη.
- Δίνουν μεγάλη σημασία στην πρόληψη, αναπτύσσοντας εκστρατείες εμβολιασμού και προσπαθώντας να βελτιώσουν τη διατροφή και την υγιεινή. Με άλλα λόγια, επικεντρώνονται στην αλλαγή των συνηθειών του πληθυσμού.
- Έχουν αφιερώσει όλες τους τις δυνάμεις για την ανάκτηση της γνώσης παραδοσιακών πρακτικών και θεραπειών. Στην πραγματικότητα, σήμερα, χρησιμοποιείται ένα μείγμα δυτικών και παραδοσιακών φαρμάκων και μεθόδων για τη θεραπεία των ασθενών. Η χρήση των φαρμακευτικών φυτών, πέρα από την εξυπηρέτηση της θεραπείας, θεωρείται και ως παράγοντας αυτονομίας, διότι μειώνει την εξάρτηση από τις φαρμακευτικές εταιρείες.
- Έχουν καταβάλλει τιτάνιες προσπάθειες για τη μείωση της βρεφικής θνησιμότητας και της θνησιμότητας κατά τη διάρκεια του τοκετού. Σήμερα, υπάρχουν μαίες σε κάθε κοινότητα και η βρεφική θνησιμότητα στις αυτόνομες κοινότητες αποτελεί παρελθόν.

Παρ' όλα αυτά τα επιτεύγματα, υπάρχει πάντα έλλειψη υλικών, χρημάτων και εξοπλισμού. Οι ζαπατίστας ζουν σε έναν διαρκή πόλεμο και η οικονομία της αντίστασης δεν μπορεί πάντα να καλύψει όλες τις ανάγκες σε ευαίσθητους τομείς όπως η υγεία. Σήμερα έχουν ήδη σημειώσει πρόοδο στην κατασκευή κτιρίων και υποδομών για τη δημιουργία κλινικών με χειρουργεία και βρίσκονται στη διαδικασία εκπαίδευσης. Και θέλουν να κάνουν ένα βήμα ακόμα: «*Χρειαζόμαστε να εξοπλίσουμε διάφορες αίθουσες χειρουργείων. Υπάρχουν οι αδελφικά προσφερόμενοι "μαχαιρομπήχτες" (χειρούργοι), υπάρχουν οι υποψήφιοι χειρούργοι, υπάρχουν οι χώροι για να τα κατασκευάσουμε,*

υπάρχουν οι νέοι και οι νέες που είναι πρόθυμοι να μάθουν. Το μόνο που λείπει είναι ο εξοπλισμός…» (Υστερόγραφο στο ανακοινωθέν *Μια Εξαιρετική Ιδέα*: https://shorturl.at/euQbQ).

Αυτό το βήμα είναι που θέλουμε να στηρίξουμε. Η ελληνική ομάδα Calendario Zapatista συμμετέχει ενεργά σε αυτήν την καμπάνια αλληλεγγύης.

Πώς μπορείτε να στηρίξετε την Καμπάνια «Ένα χειρουργείο στη ζούγκλα Λακαντόνα»:

– Οργανώνοντας εκδηλώσεις και δημόσιες παρουσιάσεις της Καμπάνιας.

– Ενημερώνοντας άτομα και συλλογικότητες που μπορεί να ενδιαφέρονται.

– Διαδίδοντας τις εκδηλώσεις και τις δραστηριότητες του Δικτύου Europa Zapatista.

– Επικοινωνώντας μαζί μας μέσω email: calendariozapatista@gmail.com

Ομάδα Calendario Zapatista

Τι σημαίνει για εμάς, τους Ευρωπαίους, το ταξίδι των Ζαπατίστας στα μέρη μας;

του Μηνά Μπλάνα

Οι ομάδες των Ζαπατίστας έχουνε ήδη φτάσει στα μέρη μας έπειτα από μια προετοιμασία μηνών. Τι σημαίνει αυτό, όμως για όσους/ες τους υποδέχονται;

Αρχικά, το άρθρο αυτό δεν έχει να κάνει με μία παρουσίαση του έργου των Ζαπατίστας. Άμα θέλετε να μάθετε περισσότερα και αναλυτικότερα για την Ζαπατίστικη Αυτονομία, μπορείτε να τσεκάρετε την ιστοσελίδα από το Καραβάνι των Ζαπατίστας https://karavanizapatista.espivblogs.net/ ή ακόμα κι εδώ https://www.babylonia.gr/tag/zapatistas/. Για να κατανοήσουμε, όμως, για ποιο πράγμα γίνεται λόγος θα χρειαστεί να εμβαθύνουμε λίγο στον πυρήνα της σκέψης τους.

Οι έννοιες της Αυτονομίας και της Κοινότητας παίζουν πρωταρχικό ρόλο. Αυτονομία της Κοινότητας, δηλαδή απεξάρτηση από τους κρατικούς μηχανισμούς και αυτούς της αγοράς, στο μέτρο που αυτό είναι δυνατό, και οικοδόμηση ανάλογων δομών γι' αυτήν την απεμπλοκή στο εδώ και τώρα. Οι Κοινότητες έχουν να κάνουν με τις κοινωνικές σχέσεις που διαμορφώνονται. Σε αντιδιαστολή με την καθημερινή διάβρωση τους από το κράτος -ανάθεση- και τον νεοφιλελευθερισμό -ανταγωνιστικότητα, ατομικισμός, εξειδίκευση κ.α.- που αντιπαρέρχονται τον αλληλοσεβασμό και την αλληλεγγύη και σπάνε τους κοινωνικούς δεσμούς. Ας κρατήσουμε τα παραπάνω ως μία υπεραπλουστευμένη ανάλυση κάποιων βασικών εννοιών.

Και σ' αυτό το σημείο είναι που πρέπει να υπογραμμίσουμε και

να υπενθυμίσουμε πως: δεν έρχονται για να αποτελέσουν ένα κινηματικό αξιοθέατο. Έρχονται για να ακούσουν, να δούνε, να μάθουνε για τους τοπικούς, και όχι μόνο, αγώνες και να αφουγκραστούν πολιτικές οπτικές πάνω σε διάφορα ζητήματα.

Όλα αυτά προϋποθέτουν ένα επίπεδο οργάνωσης, διάδρασης και προετοιμασίας.

Με άλλα λόγια, το ταξίδι τους σήμανε την έναρξη μιας πανευρωπαικής δικτύωσης για να φτάσει εις πέρας και να οργανωθεί. Τοπικής, πανελλαδικής και εν τέλει πανευρωπαϊκής, γεγονός που δίνει την ευκαιρία να συντονιστούν και να επικοινωνήσουν για πρώτη φορά μέσω τέτοιων διαδικασιών συλλογικότητες απ' όλη την Ελλάδα. Κάτι τέτοιο είχε να συμβεί σε τόσο μεγάλη κλίμακα από τον Δεκέμβρη του '08, όπου εκεί υπήρχε άμεσο σημείο αντίστασης, συντονισμού και συσπείρωσης: οι δρόμοι της εξέγερσης. (Πέρα από κάποιες προσπάθειες δικτύωσης πάνω στην Ενέργεια και στο οικολογικό ευρύτερα)

Μιλάμε για πάνω από 100-200 συλλογικότητες και άτομα από διαφορετικές πόλεις σε κοινή διαβούλευση πέρα από τις όποιες μεταξύ τους διαφορές με τον ίδιο σκοπό. Μία διαδικασία αρκετά προωθητική, ειδικότερα σ' ένα περιβάλλον αρκετά τοξικό, με πολιτικούς και προσωπικούς ανταγωνισμούς και έντονο μικροπολιτικό στοιχείο, ξεπερνώντας σε όποιο βαθμό αυτό είναι εφικτό τον όποιο σεχταρισμό. Αξίζει να επισημανθεί πως μόνο η Ελλάδα και η Ιταλία συντονίστηκαν με τέτοιο οριζόντιο τρόπο, που δεν αφήνει σημάδι αδιαφάνειας στις διαδικασίες.

Σε μία δεύτερη αφήγηση, είναι η ώρα για αναστοχασμό πάνω σε διάφορα θέσφατα που κυριαρχούν. **Αναστοχασμός, δηλαδή, πάνω στον δυτικό τρόπο σκέψης και την αποικιοκρατική ματιά που διέπει τους Ευρωπαίους στις αναλύσεις τους.** Δηλαδή, να προσπαθήσουμε να απεγκλωβιστούμε από τα δίχτυα του νεοφιλελευθερισμού και να μην κοιτάμε με υπεροψία οτιδήποτε αλλιώτικο έχει πάει κάποια βήματα μπροστά και δεν ανήκει στην Δύση. Όπως συμβαίνει συνήθως σε κάθε ματιά προς την Λατινική

Αμερική και όποιο μέρος δεν έχει την ανάλογη τύχη να έχει μυηθεί για τα καλά στον δυτικό τρόπο ζωής και σκέψης.

> *Οι Ζαπατίστας έχουν απολέσει την αυτοαναφορικότητα που κυριεύει το δυτικό κόσμο. Επισημαίνουν το απλό: Αλληλεγγύη σημαίνει να χτίζεις την Αυτονομία και την απελευθέρωση εδαφών στον τόπο σου, στην γεωγραφία σου. Κι αυτό είναι που τους δίνει δύναμη στον αγώνα τους.*

Να εφεύρουμε τρόπους για την ανάκτηση της Κοινότητας και του συλλογικού αισθήματος του συν-ανήκειν. Το οποίο με την σειρά του έχει κατακερματιστεί από το νεοφιλελεύθερο τρόπο ζωής σε σημείο που δεν μπορούμε να σκεφτούμε διαφορετική εναλλακτική πέρα από τα υπάρχοντα πλαίσια. Και αυτή, η μη ύπαρξη του συλλογικού σε πτυχές αλλά και στον πυρήνα της καθημερινότητας, είναι που εγκλωβίζει οτιδήποτε χειραφετικό σε αρκετά στενά πλαίσια. Διότι εκεί στοχεύουν και τα όποια εγχειρήματα αυτοοργάνωσης και από εκεί αντλούν το νόημα τους για τη ζωή ως ένα σχίσμα της οργανωμένης ζωής έναντι στο κράτος και στην αγορά.

Αποτελεί αφορμή για το στήσιμο δομών και εγχειρημάτων που έχουν σκοπό να μείνουν. Άλλωστε και οι ίδιοι οι Ζαπατίστας έχουν ως στόχο να αφήσουν κάτι πίσω ως παρακαταθήκη του ταξιδιού.

Καλώς να έρθουν, λοιπόν, και τους περιμένουμε στα μέρη μας! Με την ευχή να είναι η αφετηρία για την δόμηση ενός σχεδίου πραγματικής εξόδου από τον κρατισμό. Με περισσότερη υγιή αλληλεπίδραση, πολιτική ζύμωση, δημιουργία και διάδραση παραπάνω ριζοσπαστικών ιδεών. Γιατί “συμφωνούμε σε περισσότερα απ’ όσα διαφωνούμε”. Και το ταξίδι των Ζαπατίστας αποτελεί την καλύτερη αφορμή για το ρίζωμα του σκεπτικού τους.

Ημερολόγια καταστρώματος για μια θάλασσα φουρτουνιασμένη

Από το Ράδιο Ζαπατίστα

Εδώ και 503 χρόνια, στις 3 Μαΐου 1518, ένας γενειοφόρος και, μάλλον, όχι και πολύ εκλεπτυσμένος κατακτητής, μετά από 25 μέρες πλεύσης από το λιμάνι Ματάνσας της Κούβας, πάτησε τα πόδια του στην άμμο της Isla de Cozumel, γη των Μάγια του Εκάμπ. Λίγα χρόνια πριν, στις 12 Οκτωβρίου 1492, ο πιθανότατα Γενοβέζος Χριστόφορος Κολόμβος, μετά από δύο μήνες και εννέα ημέρες πλεύσης στον Ατλαντικό, έφτασε στο νησί Γουαναχανί στις Μπαχάμες.

Έτσι ξεκίνησε αυτό που κάποιοι αποκαλούν «συνάντηση δύο κόσμων» και που οι Μάγια, στα βιβλία του Chilam Balam de Chumayel, το είπαν «η αρχή του ολέθρου, η αρχή της λεηλασίας των πάντων».

Από τον κατακλυσμό που σάρωσε τους αυτόχθονες λαούς της ηπείρου μας, μετά την εν λόγω συνάντηση, αναδύθηκε και καρποφόρησε ένας πολιτισμός που υποσχέθηκε πλούτο σκέψης, δημιουργικότητας, ομορφιάς, επιστήμης και τεχνών. Αλλά μαζί με όλα αυτά έφερε και την ιδέα της προόδου, την ιδέα ότι ο Άνθρωπος (με κεφαλαία) ήταν ανώτερος από τη φύση, την οποία έπρεπε να κατακτήσει και να υποτάξει και να κυριέψει προς όφελος του ορθολογιστή ανθρώπου. Και μαζί με τη φύση, να υποτάξει και να κυριαρχήσει και να «εκπολιτίσει» εκείνους τους άλλους και τις άλλες, οι οποίοι λόγω της φύσης τους ή από τεμπελιά ή από άγνοια ή από φτώχεια ή οτιδήποτε άλλο, δεν καταλάβαιναν τις ιδέες αυτού του Ανθρώπου που έβαζε εαυτόν στην κορυφή της Δημιουργίας.

Πέντε αιώνες αργότερα, είναι δύσκολο να μην αναρωτηθεί κανείς πού μας οδήγησε αυτός ο ξέφρενος αγώνας δρόμου που ονομάζεται πρόοδος και νεωτερικότητα. Η πρωτοφανής καταστροφή του πλανήτη

μας που, αν συνεχίσει έτσι, όλες οι προβλέψεις δηλώνουν ότι θα οδηγήσει στην κατάρρευση της ανθρώπινης και μη ανθρώπινης ζωής. Η κτηνωδία της γυναικοκτονίας, οι βίαιες εξαφανίσεις, η λεηλασία των πάντων, τα όλο και αυξανόμενα ποσοστά γυναικών και ανδρών και αγοριών και κοριτσιών και ηλικιωμένων χωρίς ορίζοντα ή μέσα για να επιβιώσουν -πόσο μάλλον να ευημερήσουν-, η ακόρεστη μηχανή των μεγα-προγραμμάτων που ισοπεδώνει ότι βρει στο διάβα της αφήνοντας πίσω της καταστροφή, οι τωρινοί και οι μελλοντικοί πόλεμοι, η παρούσα πανδημία που δεν είναι τίποτα άλλο από ένα σύμπτωμα και μια προειδοποίηση για όσα έρθουν, το βασίλειο του οργανωμένου και του μη οργανωμένου εγκλήματος όχι πλέον ως εκτροπή του πολιτισμού μας αλλά ως το modus operandi ενός συστήματος που έχει χάσει τον δρόμο του. Ο πόνος που μεγαλώνει, παρόλο που είναι συχνά δύσκολο να εντοπίσουμε τις ρίζες του όσοι τον υποφέρουμε. Ο θάνατος που σκοτώνει όχι μόνο τα σώματα αλλά και τη σκέψη, το πνεύμα, την καρδιά, την ίδια τη ζωή.

Είναι αυτό που εδώ και λίγα χρόνια μας λένε οι ζαπατίστας ξανά και ξανά. Και η ερώτηση: **Είναι δυνατή μια αλλαγή πορείας; Είναι δυνατόν να φυτευτούν σπόροι της ζωής ικανοί να αναγεννηθούν από τα ερείπια ενός κόσμου που ολοφάνερα φτάνει στο τέλος του; Σε μία από τις πολλές συναντήσεις που οργανώθηκαν τα τελευταία χρόνια από τους ζαπατίστας, ο υποδιοικητής Γκαλεάνο μας είπε με κάθε ειλικρίνεια: Το μόνο πράγμα που μπορώ να σας διαβεβαιώσω είναι ότι είναι σχεδόν αδύνατο. Αλλά αυτοί που υποφέρουν την κτηνωδία του συστήματος και αντιστέκονται και προσπαθούν, με κάθε κόστος, να ξανα-υπάρξουν «μας λένε, μας διδάσκουν, μας κραυγάζουν ότι πρέπει να επιμείνουμε σε αυτή την, μία στο εκατομμύριο, πιθανότητα».**

Είναι γιατί, παρά τη θυελλώδη θάλασσα του θανάτου -ή ίσως εξαιτίας της- που απειλεί να πνίξει την ελπίδα και μαζί της τη ζωή, υπάρχουν εκείνοι που αντιστέκονται, που δημιουργούν, που αγωνίζονται να κρατήσουν στην επιφάνεια το συλλογικό καράβι και να το οδηγήσουν σε άλλα λιμάνια όπου η ζωή μπορεί να ξανανθίσει. Και ίσως η συνάντηση αυτών των αγώνων και

αντιστάσεων και ελπίδων, που δεν περιμένουν αλλά πλέουν κόντρα στον άνεμο και τη φουρτούνα, ίσως επιτρέψει στη ματιά μας να βρει το δρόμο. Στον αγώνα μας για επιβίωση, να μοιραστούμε τα, μέσα από την καρδιά μας και γεμάτα από σκέψεις-αισθήματα, ημερολόγια καταστρώματος, για να συνειδητοποιήσουμε ότι, πέρα από την επιβίωση, υπάρχουν άλλοι κόσμοι για να χτίσουμε, κόσμοι που οι δολοφονικές θύελλες της νεωτερικότητας και της προόδου δεν θα μπορούν να τους καταστρέψουν.

Είναι γι' αυτό που, σήμερα, επτά ζαπατίστας πορεύονται προς τις ακτές που, πριν 503 χρόνια, πάτησε ο κατακτητής Juan de Grijalva, για να σαλπάρουν προς την Ευρώπη και να συναντηθούν με όλους και όλες εκείνες που σε εκείνη την ήπειρο αντιστέκονται στον θάνατο και παλεύουν με ό, τι έχουν για να κρατήσουν τη ζωή ζωντανή.

Γιατί, μετά τον όλεθρο που συνέβη σε αυτήν εδώ την ήπειρο, με την «ιστορική συνάντηση δύο κόσμων» που σημάδεψε ΄΄την αρχή της καταστροφής, την αρχή της λεηλασίας των πάντων ", δεν θάφτηκαν όλα. Οι σπόροι εκείνου του άλλου κόσμου φυλάχτηκαν, φροντίστηκαν, προστατεύτηκαν από τους φύλακες του βουνού, καρτερώντας την ώρα που θα έπρεπε να τους ξαναφυτέψουν, ώστε να αναδυθεί όχι ο προηγούμενος κόσμος, αλλά ένας άλλος κόσμος. Όχι εκδίκηση ή επιστροφή στο πριν, αλλά κάτι πολύ διαφορετικό.

Λένε οι ζαπατίστας ότι είπε η Ixchel, η «μητέρα-σελήνη, μητέρα-αγάπη, μητέρα-οργή, μητέρα-ζωή»:

«Αύριο, παιδιά μου, στην ανατολή ταξιδέψτε τη ζωή και την ελευθερία, με το λόγο που βγαίνει από τα κόκκαλα και το αίμα μου. Να μην κυριαρχήσει ένα χρώμα. Κανείς να μην διατάζει και κανείς να μην υπακούει κι ο καθένας να είναι αυτό που είναι με χαρά. Γιατί η θλίψη και ο πόνος έρχονται από εκείνον που θέλει καθρέφτες και όχι παράθυρα για να δει όλους τους κόσμους που είμαι. Με οργή πρέπει να σπάσουν εφτά χιλιάδες καθρέφτες μέχρι να ανακουφιστεί ο πόνος. Πρέπει να νιώσουμε τον πόνο πολλών

θανάτων για να γίνει, επιτέλους, δρόμος μας η ζωή. Και το ουράνιο τόξο να στεφανώσει, τότε, το σπίτι των παιδιών μου, να στεφανώσει το βουνό που είναι η γη των απογόνων μου».

Επτά Ζαπατίστας – τέσσερις γυναίκες, δύο άνδρες και ενασμία, αποκαλούμενοι η Μοίρα 421- θα σαλπάρουν σύντομα με τη χαρούμενη και κόντρα στη λογική ελπίδα (κόντρα στη λογική γιατί πρόκειται για μία πιθανότητα μία στο εκατομμύριο, αλλά και γιατί είναι δημιούργημα εξεγερμένων, ένα δημιούργημα που ονειρεύεται και γεννάει το αδύνατον) ότι ο, φυλαγμένος για αιώνες από τους φύλακες του βουνού, σπόρος μπορεί να ανθίσει σε εκείνη τη γη. Ότι τα ημερολόγια καταστρώματος της ζαπατιστικής πλεύσης στα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού μπορεί να συναντηθούν με άλλα ημερολόγια, εξίσου ελπιδοφόρα και παράδοξα, τα ημερολόγια των αγώνων για ζωή στη «γηραιά» ήπειρο.

Ημερολόγια καταστρώματος, με τα τέσσερα σημεία του σταυρού Μάγια, του σταυρού που μιλάει για την εμπειρία των ζαπατίστας. Τα τέσσερα σημεία που αντιπροσωπεύονται από τέσσερες πανέμορφες πιρόγες σκαλισμένες και ζωγραφισμένες από χέρια ζαπατίστικα, ταξιδεύουν με την Μοίρα 421 προς το Isla Mujeres, όπου περιμένει το πλοίο Το Βουνό-La Montaña για να σαλπάρει.

https://radiozapatista.org/?p=37335

Πηγή: : https://karavanizapatista.espivblogs.net/2021/04/30/imerologia-katastromatos-gia-mia-thalassa-foyrtoyniasmeni/?fbclid=IwAR3ruqWmPrWMXVm-OIsmKCJkDrM_BpYPXBvX525qi5uNKd3bJdj_uF7bKOs

Τάγμα 421 (Η αποστολή των Ζαπατίστας της θάλασσας)

– Απρίλιος 2021 –

ΧΡΟΝΟΣ: Ένα ξημέρωμα του τέταρτου μήνα. ΤΟΠΟΣ: Τα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού. Μια ξαφνική σιγή επιβάλλεται στους γρύλλους, στο διασκορπισμένο και απομακρυσμένο γάβγισμα των σκυλιών, στην ηχώ της μουσικής του ξυλοφώνου. Εδώ, στα σπλάχνα των λόφων, ακούγεται ένας ψίθυρος πιο δυνατός και από ροχαλητό. Άμα δεν ήμασταν εκεί που ήμασταν, θα μπορούσαμε να πιστέψουμε ότι αυτός ο ψίθυρος είναι ένα μουρμούρισμα της ανοιχτής θάλασσας. Δεν είναι τα παγιδευμένα κύματα που σκάνε στην ακτή, στην παραλία, στους γκρεμούς που τα περιορίζουν με τις ιδιότροπες κόψεις τους. Δεν ήταν τίποτα περισσότερο. Λοιπόν, ήταν ένα διαρκές νιαούρισμα και ένας θυελλώδης σεισμός, που ήταν σύντομος.
Το βουνό υψώνεται. Τυλίγεται με σεμνότητα, με μερικές φούστες. Όχι χωρίς κόπο, ξεριζώνει τα πόδια του από τη γη. Κάνει το πρώτο βήμα με μια χειρονομία πόνου. Τώρα, τα φυτά αιμορραγούν σε αυτό το μικρό βουνό, μακριά από χάρτες, τουριστικούς προορισμούς και καταστροφές. Αλλά εδώ, υπάρχει μια συνενοχή, λες και μια αναχρονιστική βροχή καθαρίζει τα πόδια του, με λάσπη, σαν μια θεραπεία στην πληγή.

“Πρόσεχε κόρη (το βουνό είναι θηλυκό στα ισπανικά)”, είπε το δέντρο Ceiba (Ceiba pentandra). ”Θάρρος”, λέει το huapac, όπως στον ίδιο τον εαυτό του. Το πουλί κάλυψε το δρόμο του οδηγού. ”Στην ανατολή” φίλη μου, ”στην ανατολή” λέει στο βουνό ενώ πηδά από τη μια πλευρά στην άλλη.
Ντυμένο με δέντρα, πουλιά και πέτρες, το βουνό περπατά. Και στο βήμα του, κρατά στις άκρες της φούστας του, άντρες, γυναίκες, που δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο, νυσταγμένα αγόρια και κορίτσια. Σκαρφαλώνουν προς τη μπλούζα του, στρέφουν τις άκρες των μαστών του, συνεχίζουν προς τους ώμους του, και φτάνουν μέχρι τα μαλλιά του, όπου ξυπνούν. Στα

ανατολικά, ο ήλιος, μόλις κρυφοκοιτάζει πάνω από τον ορίζοντα, σταματά για λίγο τον ανόητο και καθημερινό γύρο του. Του φάνηκε ότι είδε ένα βουνό, με ένα στέμμα ανθρώπων, να περπατά. Αλλά πέρα □□από τον ήλιο και μερικά γκρίζα σύννεφα που η νύχτα άφησε ξεχασμένα, κανείς εδώ δεν φαίνεται να εκπλήσσεται.
”Έτσι έχει γραφτεί”, είπε ο γερό Αντόνιο, ενώ ακόνιζε το μαχαίρι του και η Δόνα Χουανίτα κάθεται με αναστεναγμό.
Στη σόμπα μυρίζει καφέ και μαγειρεμένο καλαμπόκι. Στο κοινοτικό ραδιόφωνο ακούγεται μια κούμπια. Οι στίχοι μιλούν για έναν απίθανο θρύλο: ένα βουνό που πλέει κόντρα στο ρεύμα της ιστορίας.

Εφτά άτομα, εφτά ζαπατίστας, αποτελούν το θαλάσσιο τμήμα της αποστολής στην Ευρώπη. Τέσσερις είναι γυναίκες, δύο είναι άντρες, ένα είναι άλλο. 4,2,1. Το τάγμα 421 βρίσκεται ήδη στο λεγόμενο: ”Κέντρο θαλάσσιας εκπαίδευσης- στη γη των Ζαπατίστας”, που βρίσκεται στο έδαφος της Comandanta Ramona, στην περιοχή, Tzotz Choj.
Δεν ήταν εύκολο, ήταν περισσότερο βασανιστικό. Για να φτάσουμε στο συγκεκριμένο χρόνο, έπρεπε να αντιμετωπίσουμε αντιρρήσεις, συμβουλές, αποθάρρυνση, εκκλήσεις για ισορροπία και σύνεση, οικονομικά σαμποτάζ, ψέματα, βωμολοχίες, λεπτομερείς εξηγήσεις για τις δυσκολίες, κουτσομπολιό και αναίδεια, και μια φράση που επαναλαμβάνεται με αποστροφή: ”Αυτό που θέλουν να κάνουν είναι πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο”. Και φυσικά να μας πείτε τι πρέπει και τι δεν πρέπει να κάνουμε. Και όλα αυτά και σε αυτή και στην άλλη πλευρά του ωκεανού.
Φυσικά, κι όλα αυτά χωρίς να μετράμε τα εμπόδια της κυβέρνησης και την αδαή, ανόητη και ρατσιστική γραφειοκρατία της.
Αλλά για όλα αυτά θα σας μιλήσουμε σε μια άλλη περίσταση. Τώρα πρέπει να σας πούμε λίγα πράματα για τη νέα θαλάσσια αποστολή των Ζαπατίστας.

Οι 4 γυναίκες, οι δυο άντρες και το άλλο είναι ανθρώπινα όντα. Εφαρμόστηκε σε αυτά το turing test, με κάποιες τροποποιήσεις, που θεωρήθηκαν ικανές για να αποκλείσουν ότι κάποια άτομα ή όλα τα άτομα δεν είναι κάποιου είδους κυβερνητικοί οργανισμοί

ή ακόμα κάποιο ρομπότ, ικανό να χορεύει κούμπια του Σαπίτο, κάνοντας λάθος βήματα. Επομένως τα εφτά όντα ανήκουν στην ανθρώπινη φυλή.
Τα εφτά άτομα έχουν γεννηθεί στην ήπειρο που την αποκαλούν ”Αμερική”, και το γεγονός ότι μοιράζονται πόνο και οργή μαζί με άλλους αυτόχθονες λαούς, τα καθιστά Λατινοαμερικαν@. Είναι μεξικάν@ από τη γέννηση, απόγον@ των αρχέγονων λαών των Μάγιας, σύμφωνα με αυτό που επαληθεύτηκε με τις οικογένειες, τους γείτονες και τους γνωστούς τους. Είναι επίσης ζαπατίστας με έγγραφα από τους αυτόνομους δήμους και τα διοικητικά συμβούλια της καλής κυβέρνησης, που έχουν εγκρίνει. Δεν τους έχουν αποδοθεί εγκλήματα και ούτε έχουν δεχθεί κάποια κύρωση. Ζουν, εργάζονται, αρρωσταίνουν, θεραπεύονται, αγαπούν, αντιπαθούν, γελούν, κλαίνε, θυμούνται, ξεχνούν, παίζουν, παίρνουν τα πράματα σοβαρά, κρατούν σημειώσεις, αναζητούν ένα πρόσχημα, εν συντομία, ζουν στα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού, στις Τσιάπας, στο Μεξικό, στη Λατινική Αμερική, στην Αμερική,στον Πλανήτη Γη κλπ.

Επιπλέον τα 7 αυτά άτομα προσφέρθηκαν εθελοντικά να κάνουν το ταξίδι αυτό δια θαλάσσης- κάτι που δεν ενθουσιάζει όλους τους ζαπατίστας, από όλα τα εδάφη. Έτσι, για να είμαστε σαφείς, κανένα άτομο δεν ήθελε να ταξιδέψει με πλοίο. Πόσο συνέβαλε σε αυτό η τρομοκρατική εκστρατεία που έγινε από την Esperanza αλλά και από την πλευρά των Defensa zapatista, κάτι που συνθέτει το διάσημο αλγόριθμο:” όλ@ θα πεθάνετε άθλια”; Δεν ξέρω. Αλλά το γεγονός ότι ανατράπηκαν τα κοινωνικά δίκτυα, συμπεριλαμβανομένου και του what’s up, χωρίς κανένα τεχνολογικό πλεονέκτημα (χωρίς καν ένα σήμα αγροτικής, κινητής τηλεφωνίας), με παρακίνησε να βάλω κι εγώ το λιθαράκι μου και να βοηθήσω όπως μπορώ.
Λοιπόν, κινούμενος από τη συμπάθειά μου στην ομάδα Defensa Zapatista, ζήτησα την άδεια από τον SubMoy να μιλήσω στην αποστολή που ετοιμάζεται ανάμεσα σε κραυγές, τσιρίδες και γέλια παιδιών, για μια εισβολή που δεν είναι εισβολή… καλά ναι είναι, αλλά ας πούμε ότι είναι συνεναιτική. Κάτι σαν σαδο-μαζοχιστικό διεθνισμό, που φυσικά δε θα ειδωθεί σαν μια

ορθόδοξη πρωτοπορία, που πηγαίνει τόσο μπροστά και μακριά από τις μάζες και τελικά δεν φαίνεται καν.

Εμφανίστηκα στη συνέλευση και παίρνοντας την καλύτερη έκφραση τραγωδίας που είχα, τους είπα φρικτά πράματα για την ανοιχτή θάλασσα: τους ατέλειωτους εμετούς, τη μονότονη απεραντοσύνη του ορίζοντα, την κακή διατροφή με καλαμπόκι, χωρίς ποπ κορν και – τρόμος!- χωρίς τη σάλτσα βαλεντίνα, τον περιορισμό με άλλους ανθρώπους για αρκετές βδομάδες- με ποιον τις πρώτες ώρες, ανταλλάσσετε χαμόγελα και προσοχή και λίγο αργότερα βλέμματα που σκοτώνουν. Περιέγραψα επίσης, με μεγάλη λεπτομέρεια τις τρομερές καταιγίδες και τις άγνωστες απειλές. Αναφέρθηκα στο Κράκεν και μέσα από μια τέτοια λογοτεχνική πηγή, τους είπα για μια γιγάντια λευκή φάλαινα που αναζητούσε κάποιον οργισμένα, για να του σπάσει το πόδι, κάτι που θα αφαιρούσε από το θύμα, το ευπρεπές χαρακτηριστικό του, να χορεύει την πιο αργή κούμπια. Ήταν άχρηστο. Και πρέπει να ομολογήσω, όχι χωρίς την κακώς, τραυματισμένη περηφάνεια του φύλου μου, ότι οι γυναίκες είπαν κυρίως: ”Με βάρκα!”, όταν παρουσιάστηκε η επιλογή του ταξιδιού με βάρκα ή αεροπλάνο.
Οπότε δεν καταγράφηκαν μόνο 7, ούτε 10, ούτε 15, αλλά περισσότερα από 20! Μέχρι και η μικρή Βερόνικα, που ήταν 3 χρονών υπέγραψε όταν άκουσε την ιστορία της φάλαινας. Ναι, ακατανόητο. Αλλά όταν τη γνωρίσουν θα λυπηθούν για αυτή (το κορίτσι, όχι τη φάλαινα). Θέλω να πω, ότι θα λυπηθούν τον Moby Dick.

Γιατί λοιπόν μόνο 7; Λοιπόν θα μπορούσα να σας μιλήσω για τα 7 βασικά σημεία (μπροστά, πίσω, τη μια και την άλλη πλευρά, το πάνω και το κάτω μέρος, το κέντρο), τους 7 πρώτους θεούς που γεννήθηκαν στον κόσμο, και θα σας τα έλεγα σύντομα. Αλλά η αλήθεια είναι ότι πέρα από τα νούμερα και τις αλληγορίες, ο αριθμός αυτός οφείλεται στο γεγονός ότι τα περισσότερα άτομα δεν έχουν αποκτήσει ακόμα διαβατήριο και εξακολουθούν να αγωνίζονται για να το αποκτήσουν. θα σας μιλήσω για αυτό αργότερα.
Λοιπόν, εσάς σίγουρα δε σας ενδιαφέρουν τέτοια προβλήματα.

Εσείς αυτό που θέλετε να ξέρετε είναι ποια άτομα θα πλεύσουν με το ”Το βουνό-la Montana”, διασχίζοντας τον Ατλαντικό και εισβάλοντας…εεε.. εννοώ επισκεπτόμενο την Ευρώπη. Εδώ λοιπόν βάζω τις φωτογραφίες τους και ένα πολύ σύντομο προφίλ τους:

Λουπίτα: 19 χρονών. Γεννημένη στο Μεξικό. Tzotzil de los Altos , Τσιάπα. Μιλάει τη μητρική της γλώσσα, τα τζοτζίλ, και τα καστεγιάνο με ευκολία. Ξέρει να διαβάζει και να γράφει. Υπήρξε τοπική συντονίστρια νεολαίας, περιφερειακή συντονίστρια νεολαίας και τοπική διευθύντρια συλλογικής εργασίας. Μουσική που της αρέσει: pop, ρομαντική, cumbias, μπαλάντες, ηλεκτρονική, ραπ, χιπ χοπ, μουσική των άνδεων, κινέζικη μουσική, επαναστατικά τραγούδια, κλασική μουσική, ροκ της δεκαετίας του 80 (έτσι τη λένε), παραδοσιακή μουσική από το χωριό της… και η ρεγκετόν (συντακτική σημείωση: αν αυτό εδώ δεν είναι ένας κόσμος που ταιριάζουν πολλοί κόσμοι, τότε δεν ξέρω τι είναι. Τέλος της σημείωσης). Αγαπημένα χρώματα: μαύρο, κόκκινο, κερασί και καφέ. Θαλάσσια εμπειρία: Ως παιδί ταξίδεψε με βάρκα. Προετοιμάστηκε έξι μήνες, για να είναι στην αποστολή. Είναι εθελόντρια, για να ταξιδέψει με πλοίο στην Ευρώπη. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μέσα στο πλοίο, θα ενεργήσει ως η τρίτη συντρόφισσα.

Καρολίνα: 26 χρονών. Γεννημένη στο Μεξικό. Αρχικά Tzotzil de los Altos, Τσιάπα, τώρα Tzeltal από τη ζούγκλα Λακαντόνα. Μιλάει τη μητρική της γλώσσα tzotzil, καθώς και tzeltal και castellano, με ευκολία. Ξέρει να διαβάζει και να γράφει. Είναι ανύπαντρη μητέρα ενός κοριτσιού 6 ετών. Η μητέρα της βοηθάει στη φροντίδα του παιδιού. Υπήρξε συντονίστρια του ”οι γυναίκες όπως είμαστε” και μαθήτρια κτηνιατρικής. Σήμερα είναι comandanta στην πολιτική οργάνωση των Ζαπατίστας. Μουσική που της αρέσει: ποπ, ρομαντική, cumbias, ροκ του 80 (έτσι το λένε), ορχηστρική και επαναστατικά τραγούδια. Αγαπημένα χρώματα: κρεμ, μαύρο και κερασί. Εμπειρία στη θάλασσα: με ταχύπλοο κάποια φορά. Προετοιμάστηκε έξι μήνες για την αποστολή. Είναι εθελόντρια για το ταξίδι με πλοίο στην Ευρώπη.

Ξιμένα: 25 ετών. Γεννημένη στο Μεξικό. Cho’ol , βόρεια των

Τσιάπας. Μιλάει τη μητρική της γλώσσα cho’ol και castellano, με ευκολία. Ξέρει να διαβάζει και να γράφει. Ανύπαντρη μητέρα ενός εξάχρονου κοριτσιού. Υπήρξε συντονίστρια νεολαίας και τώρα είναι comandanta της πολιτικής οργάνωσης των ζαπατίστας. Μουσική που της αρέσει: cumbias, τροπική, ρομαντική, επαναστατική, rock των 80s (έτσι τη λένε), ηλεκτρονική και αγροτική. Αγαπημένα χρώματα: μωβ, μαύρο και κόκκινο. Θαλάσσια εμπειρία: Κάποια φορά με ταχύπλοο. Προετοιμάστηκε έξι μήνες για να συμμετέχει στην αποστολή. Εθελόντρια στο ταξίδι για την Ευρώπη. Δεύτερη στη διοίκηση της θαλάσσιας αποστολής, μετά τον Ντάριο.

Γιούλη: 37 χρονών. Θα γίνει 38, το Μάιο, μέσα στη θάλασσα. Αρχικά Tojolabal, τη συνοριακή ζούγκλα, τώρα Tzeltal από τη ζούγκλα Λακαντόνα. Μιλάει τα castellano με ευκολία. Ξέρει να διαβάζει και να γράφει. Είναι μητέρα δυο πλασμάτων: ενός κοριτσιού 12 ετών και ενός αγοριού 6 ετών. Ο σύντροφός της τη στηρίζει φροντίζοντας τα παιδιά τους. Ο σύντροφός της είναι Tzeltal, οπότε αγαπιούνται, τσακώνονται και ξανααγαπιούνται στα castellano. Υπήρξε λειτουργός εκπαίδευσης, διαμόρφωσε την εκπαίδευση (προετοιμάζει λειτουργ@ εκπαίδευσης) και συντονίστρια της τοπικής συλλογικότητας. Μουσική που της αρέσει: ρομαντική, ορχηστρική, cumbia, ροκ, επαναστατικά τραγούδια, ποπ, τροπική, αγροτική, ροκ των 80s (έτσι το λένε), φολκ, το ξυλόφωνο. Αγαπημένα χρώματα: μαύρο, καφέ και κόκκινο. Καμία εμπειρία στη θάλασσα. Προετοιμάστηκε έξι μήνες για την αποστολή. Εθελόντρια για το ταξίδι στην Ευρώπη.

Μπερνάλ: 57 ετών. Tojolabal από την περιοχή της συνοριακής ζούγκλας. Μιλά τη μητρική του γλώσσα, τα tojolabal και τα castellano, με ευκολία. Ξέρει να διαβάζει και να γράφει. Πατέρας 11 παιδιών: Το μεγαλύτερο είναι 30 και το μικρότερο 6. Η οικογένειά του υποστηρίζει τη φροντίδα των νέων. Υπήρξε στρατιωτικός, τοπικός επικεφαλής, δάσκαλος σε ζαπατιστικό σχολείο και μέλος της Junta de Buen Gobierno. Μουσική που του αρέσει: αγροτική, cumbia, οι huichol musical, επαναστατικά και το ξυλόφωνο. Αγαπημένα χρώματα: το μπλέ, μαύρο, γκρι, καφέ.

Θαλάσσια εμπειρία: μονόξυλο και βάρκα. Προετοιμάστηκε έξι μήνες για την αποστολή. Είναι εθελοντής για το ταξίδι των ζαπατίστας στην Ευρώπη.

Ντάριο: 47 ετών. Cho´ol από τα βόρεια της Chiapas. Μιλάει την μητρική του γλώσσα, cho'ol και castellano με ευκολία. Πατέρας τριών παιδιών: ένα 22 ετών, το άλλο 9 και το μικρότερο 3. Το αγόρι και το κορίτσι θα έρθουν με τη μητέρα τους στην Ευρώπη, με αεροπλάνο, τον Ιούλιο. Υπήρξε στρατιωτικός, τοπικός επικεφαλής, περιφερειακός επικεφαλής και τώρα είναι διοικητής στην πολιτική οργάνωση των Ζαπατίστας. Μουσική που του αρέσει: αγροτική από το Bertin και Lalo, τροπική, ξυλόφωνο, τοπική και επαναστατική μουσική. Αγαπημένα χρώματα: μαύρο και γκρί. Θαλάσσια εμπειρία: μόνοξυλο. Προετοιμάζεται έξι μήνες για την αποστολή. Είναι εθελοντής για το ταξίδι στην Ευρώπη. Θα είναι ο συντονιστής της θαλάσσιας αποστολής των ζαπατίστας.

Marijose: 39 ετών. Tojolabal από τη συνοριακή ζούγκλα. Μιλά castellano με ευκολία. Ξέρει να διαβάζει και να γράφει. Υπήρξε στρατιωτικός, υποκινητής της υγείας και της εκπαίδευσης, διαμόρφωσε την εκπαίδευση. Μουσική που του αρέσει: cumbias, ρομαντική, αγροτική,ποπ, ηλεκτρονική, ροκ του 80 (έτσι τη λένε), ξυλόφωνο, επαναστατικά. Αγαπημένα χρώματα: μαύρο, μπλέ και κόκκινο. θαλάσσια εμπειρία: μονόξυλο και βάρκα. Προετοιμάζεται έξι μήνες για την αποστολή. Είναι εθελοντ@ για το ταξίδι στην Ευρώπη με πλοίο. Έχει οριστεί το πρώτο άτομο (ζαπατίστα) που θα αποβιβαστεί και με αυτό θα ξεκινήσει η εισβολή… εντάξει η επίσκεψη στην Ευρώπη.

Έτσι το πρώτο φυτό που θα προσγειωθεί σε ευρωπαϊκό έδαφος (φυσικά, αν μας αφήσουν να αποβιβαστούμε) δε θα προέρχεται από άντρα ή γυναίκα. Θα προέρχεται από ένα άλλο.
Αυτό που ο αείμνηστος Sub Marcos, θα περιέγραφε ως: "χαστούκι με μια μαύρη κάλτσα για ολόκληρη την ετεροπατριαρχική αριστερά", αυτό αποφασίστηκε, δηλαδή το Marijose να είναι το άτομο που θα αποβιβαστεί πρώτο.
Μόλις βάλει και τα δυο του πόδια στη στεριά και ανακάμψει από τη ζάλη, το Marijose θα φωνάξει:

”Παραδοθείτε χλωμά πρόσωπα της ετερο πατριαρχίας, ώστε να έρθει το διαφορετικό!”
Εντάξει, αστειεύομαι! Όμως δεν θα ήταν εντάξει να το πω αυτό;
Όχι, όταν πατήσει τη γη, τ@ σύντροφ@ Marijose, θα πει με επίσημη φωνή:
”Στο όνομα των γυναικών, των παιδιών, των αντρών, των ηλικιωμένων και φυσικά των άλλων ζαπατιστας, δηλώνω ότι το όνομα αυτής της γης, που οι ντόπιοι τη φωνάζουν ”Ευρώπη”, θα καλείται στο εξής: ”SLUMIL K´AJXEMK´ OP”, που σημαίνει ”Ανυπότακτη Γη” ή ”Γη που δεν παραιτείται, που δεν εξασθενεί”. Και έτσι θα γνωρίζουν οι ντόπιοι και οι ξένοι, ότι όσο υπάρχει κάποιος εδώ, η γη αυτή δε θα παραιτηθεί, δε θα ξεπουληθεί, δε θα υποταχθεί”.

Doy fe.
SupGaleano.
Απρίλιος 2021.
(Συνεχίζεται…)
ya aquí alguien que no se rinda, que no se venda y que no claudique”.

Ραούλ Ζιμπέκι: Στρατιωτικοποίηση, το ανώτερο στάδιο του εξορυκτισμού

του Ραούλ Ζιμπέκι

μετάφραση του Βασίλη Γεωργάκη

Η αυξανόμενη στρατιωτικοποίηση των κοινωνιών μας αποτελεί ένα ξεκάθαρο σημάδι πως το πατριαρχικό καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται στο λυκόφως του. Το σύστημα εγκατέλειψε την

προσπάθεια ενσωμάτωσης των λαϊκών μαζών, δεν διατίθεται πλέον να συνομιλήσει με αυτές, αλλά περιορίζεται στο να τις κατασκοπεύει και να τις ελέγχει. Πριν από αυτή τη μιλιταριστική περίοδο, οι «παραστρατημένοι» γνώριζαν τον εγκλεισμό προκειμένου να συνετιστούν. Πλέον είναι ζήτημα ανοιχτής παρακολούθησης ολόκληρων κοινωνικών στρωμάτων που απαρτίζουν την πλειοψηφία του πληθυσμού.

Όταν ένα σύστημα χρειάζεται να στρατιωτικοποιεί την καθημερινή ζωή για να ελέγχει την πλειοψηφία, μπορούμε να πούμε πως οι μέρες του είναι μετρημένες. Ακόμη κι αν στην πραγματικότητα οι «μέρες» θα πρέπει να υπολογίζονται σε χρόνια ή και δεκαετίες.

Ένα καλό παράδειγμα είναι η κληρονομιά της δικτατορίας του Πινοσέτ στη Χιλή, και συγκεκριμένα ο κεντρικός ρόλος του στρατού και της στρατιωτικοποιημένης αστυνομίας, των Καραμπινέρος (Carabineros), στον κοινωνικό έλεγχο. Κληρονομιά του καθεστώτος είναι ο έλεγχος των εσόδων των μεταλλείων χαλκού από τις ένοπλες δυνάμεις. Ο χαλκός είναι το κύριο εξαγωγικό προϊόν της Χιλής.

Ο νόμος περί περιορισμένης πρόσβασης στον χαλκό εγκρίθηκε την δεκαετία του 1950, εν μέσω θυελλωδών κινητοποιήσεων της εργατικής τάξης και της φτωχολογιάς των αστικών κέντρων και της υπαίθρου. Κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής δικτατορίας αυτός ο μυστικός νόμος τροποποιήθηκε εφτά φορές.

Μόλις το 2016, χάρη σε ένα ρεπορτάζ που βασίστηκε σε διαρροή της εφημερίδας El Mostrador, αποκαλύφθηκε πως 10% των κερδών της κρατικής επιχείρησης χαλκού μεταφερόταν απευθείας στις ένοπλες δυνάμεις.

Ο μυστικός νόμος δεν ανακλήθηκε παρά το 2019, όταν οι δρόμοι της Χιλής άρχισαν να φλέγονται από σειρά διαδηλώσεων κι εξεγέρσεων, που ξεκίνησαν το 2011 από φοιτητές και Μαπούτσε, στους οποίους αργότερα προστέθηκαν φεμινίστριες.

Η ζημιά που το στρατιωτικό καθεστώς προκάλεσε στην κοινωνία μπορεί να ιδωθεί στο γεγονός πως οι περισσότεροι από τους

μισούς Χιλιανούς απέχουν από τις εκλογές, ενώ πρωτύτερα η συντριπτική πλειοψηφία ψήφιζε· υπάρχει τρομακτική απονομιμοποίηση των πολιτικών κομμάτων και των κρατικών θεσμών.

Το 2019, η μεξικάνικη κυβέρνηση, προκειμένου να ανταποκριθεί στον καταστρεπτικό «Πόλεμο κατά των ναρκωτικών», συγχώνευσε τα σώματα ασφαλείας και την αστυνομία και ονόμασε τον νέο σχηματισμό «Εθνική Φρουρά» (Ισπ. Guardia Nacional), στρατιωτικοποιώντας ακόμη περισσότερο την αστυνομία. Η Εθνική Φρουρά έχει αναλάβει την φύλαξη των βόρειων και νότιων συνόρων της χώρας, απέναντι σε μετανάστες. Στην φωτογραφία, άνδρες της Εθνικής Φρουράς επιτίθενται σε μετανάστες από την Ονδούρα που εγκαταλείπουν την χώρα εξαιτίας του καπιταλιστικού εξορυκτισμού και του ναρκο-νεοφιλελευθερισμού. (Πηγή φωτογραφίας Cambio16)

Αυτή δεν είναι η μοναδική περίπτωση φυσικά. Ο βραζιλιάνικος στρατός έπαιξε σημαντικό ρόλο στη φυλάκιση του Λούλα, την απομάκρυνση της Ντίλμα Ρούσεφ και την εκλογή του Μπολσονάρου.

Σε κάθε περίπτωση, η στρατιωτικοποίηση παραβιάζει το υποτιθέμενο «Κράτος Δικαίου», τις νομικές διευθετήσεις που η

κοινωνία έχει υιοθετήσει, συχνά χωρίς έχει προηγηθεί η δέουσα διαβούλευση.

Η στρατιωτικοποίηση έρχεται μαζί με την επιβολή ενός κοινωνικού μοντέλου που ονομάζουμε *εξορυκτισμό*• έναν τρόπο συσσώρευσης κεφαλαίου από το 1% του πληθυσμού, βασισμένο στην κλοπή και την απογύμνωση των λαών, ο οποίος προϋποθέτει στυγνή στρατιωτική δικτατορία στις περιοχές και τις επαρχίες όπου εφαρμόζεται και λειτουργεί.

Ο μιλιταρισμός υπάγεται σε αυτή τη λογική της συσσώρευσης μέσω βίας, για τον απλούστατο λόγο ότι τα αγαθά των ανθρώπων δεν μπορούν να αποσπαστούν παρά μόνο υπό την απειλή των όπλων.

Ο μιλιταρισμός συνοδεύεται από βία, εξαφανίσεις ανθρώπων, γυναικοκτονίες και βιασμούς. Πέραν τούτων, πάντα δίνει χώρο στη δημιουργία και δράση παραστρατιωτικών οργανώσεων, που πάντα συνοδεύουν τις μεγάλες εξορυκτικές εργασίες. Και παρόλο που θεωρούνται παράνομες, οι παραστρατιωτικές οργανώσεις αποτελούνται από άτομα εκπαιδευμένα και οπλισμένα από τις ένοπλες δυνάμεις – όπως μπορούμε να δούμε στο Μεξικό και την Κολομβία.

Τώρα γνωρίζουμε ότι ο κύριος ωφελημένος από τον υπό σχεδιασμό σιδηρόδρομο ονόματι «Mayan Train» θα είναι ο στρατός.[1] Η κυβέρνηση του López Obrador έχει παραχωρήσει στις ένοπλες δυνάμεις όλα τα τμήματα του σιδηροδρόμου, προσθέτοντας ότι τούτο είναι «μία ανταμοιβή» προς τον θεσμό.

Οι ομοιότητες με την περίπτωση της Χιλής και του χαλκού είναι ακόμη περισσότερες.

Η πρώτη αφορά στην απευθείας απόδοση προνομίων με τα οποία η κυβέρνηση κερδίζει την υπακοή των ένστολων, στους οποίους στην πραγματικότητα υπακούει η ίδια.

Η δεύτερη αφορά στο επιχείρημα της «εθνικής ασφάλειας» που αξιοποιείται από τις κυβερνήσεις. Στην Χιλή ήταν η μάχη κατά του κομμουνισμού. Στο Μεξικό είναι το ζήτημα των νότιων

συνόρων, με τα επιχειρήματα να περιστρέφονται γύρω από το ζήτημα της μετανάστευσης και του trafficking.

Η τρίτη είναι πως η στρατιωτικοποίηση είναι τόσο το πλάνο όσο και ο τρόπος διακυβέρνησης. Ακολουθείται από αεροδρόμια και εσωτερική τάξη σε κάθε πτυχή της καθημερινής ζωής. Δια της βίας καταφέρνουν να ανατρέπουν την νομιμότητα κατά το δοκούν, όπως τους οικονομικούς περιορισμούς και κανονισμούς.

Παρατηρούμε τη διαδικασία στρατιωτικοποίησης από τις ΗΠΑ, τη Ρωσία και την Κίνα σε όλες τις χώρες της Λατινικής Αμερικής. Συνίσταται στον έλεγχο των αγροτικών και αστικών γεωγραφιών από ένοπλους άνδρες που βρίσκονται στην υπηρεσία της πρωτεύουσας, με στόχο των έλεγχο των πληθυσμών που ανθίστανται στην απογύμνωσή τους.

Το ζήτημα δεν αφορά έναν διαβολικό πρόεδρο ή κυβέρνηση. Τούτο δεν αμφισβητείται αλλά δεν είναι το πρόβλημα. Αντιμετωπίζουμε ένα σύστημα που για να επιτείνει την επιθανάτια αγωνία του,

χρειάζεται να εφαρμόσει σχέδια που γεννήθηκαν τον 20^{ο} αιώνα και αποτελούν μοτίβα στα έργα του Αγκάμπεν: η κατάσταση της εξαίρεσης σαν μορφή διακυβέρνησης, ο νόμιμος εμφύλιος πόλεμος απέναντι σε όσους δεν αφομοιώνονται και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης που φυλάσσονται από παραστρατιωτικούς.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στη *La Journada* στις 26 Μαρτίου 2021. Τελευταία ανάκτηση 20/4/2021. Μπορείτε να μεταβείτε στο πρωτότυπο άρθρο από εδώ.

[1] Ο σιδηρόδρομος Mayan Train (Ισπ. Tren Mayan) είναι μία σχεδιαζόμενη σιδηροδρομική γραμμή μήκους άνω των 1500 χιλιομέτρων που θα διασχίζει περιοχές της Τσιάπας και της χερσονήσου του Γιουκατάν. Το γιγαντιαίο πρότζεκτ που αναμένεται να κοστίσει περίπου 7,4 δις δολάρια στοχεύει στην ανάπτυξη του τουρισμού στην περιοχή και έχει ξεσηκώσει τις

αντιδράσεις οικολογικών οργανώσεων και των Ζαπατίστας. Σε μία προσπάθεια να επενδυθεί το σχέδιο με λαϊκή νομιμοποίηση η κυβέρνηση το 2019 διεξήγαγε ένα συμβουλευτικό δημοψήφισμα-φάρσα στις άμεσα ενδιαφερόμενες επαρχίες, στο οποίο δεν συμμετείχε παρά το 8% των εγγεγραμμένων ψηφοφόρων. Η μονομέρεια του δημόσιου διαλόγου προς τα θετικά του πρότζεκτ ήταν δε τέτοια, που υπήρξε παρέμβαση ακόμη και των Ηνωμένων Εθνών.

Οι Ζαπατίστας στην Ευρώπη- Πρώτο μέρος: Μία διακήρυξη… για τη ζωή

Πρώτο μέρος: **ΜΙΑ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ…**
ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ
http://enlacezapatista.ezln.org.mx/2021/01/01/primera-parte-una-declaracion-por-la-vida/
1η Ιανουαρίου του έτους 2021.
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ:
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ:
ΑΔΕΛΦ@Σ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦ@Σ:
Όλους αυτούς τους μήνες έχουμε χτίσει ανάμεσά μας μια επικοινωνία με ποικίλους τρόπους. Είμαστε γυναίκες, λεσβίες, gays, αμφισεξουαλικ@, διεμφυλικ@, τραβεστί, τρανσέξουαλ, ίντερσεξ, queer και άλλ@, άντρες, ομάδες, συλλογικότητες, σωματεία, οργανώσεις, κοινωνικά κινήματα, αυτόχθονες λαοί, οργανώσεις γειτονιών, κοινότητες και ένα εκτενές και λοιπά που μας δίνει ταυτότητα.
Μας διαφοροποιούν και μας χωρίζουν γη, ουρανοί, βουνά, κοιλάδες, στέπες, ζούγκλες, έρημοι, ωκεανοί, λίμνες, ποτάμια, ρυάκια, λιμνοθάλασσες, φυλές, κουλτούρες, γλώσσες, ιστορίες, ηλικίες, γεωγραφίες, σεξουαλικές και μη ταυτότητες, ρίζες, σύνορα, τρόποι οργάνωσης, κοινωνικές τάξεις, αγοραστική

δύναμη, κοινωνική θέση, φήμη, δημοτικότητα, ακόλουθοι, *likes,* νομίσματα, μορφωτικά επίπεδα, τρόποι ζωής, εργασίες, αρετές, ελαττώματα, υπέρ, κατά, αλλά, ωστόσο, αντιπαλότητες, εχθρότητες, αντιλήψεις, επιχειρήματα και αντεπιχειρήματα, αντιπαραθέσεις, διαφωνίες, καταγγελίες, κατηγορίες, προσβολές, φοβίες, συμπάθειες, εγκώμια, απορρίψεις, γιουχαΐσματα, χειροκροτήματα, θεότητες, δαιμόνια, δόγματα, αιρέσεις, χαρές, στενοχώριες, τρόποι, και ένα εκτενές και λοιπά που μας κάνει διαφορετικούς και ουκ ολίγες φορές, αντίπαλους.

Μας ενώνουν μόνο πολύ λίγα πράγματα:

Μας ενώνει το ότι νιώθουμε δικούς μας τους πόνους της γης: τη βία κατά των γυναικών˙το διωγμό και την περιφρόνηση εκείνων που έχουν διαφορετική συναισθηματική, ψυχολογική και σεξουαλική ταυτότητα˙τον αφανισμό της παιδικής ηλικίας˙τη γενοκτονία των αυτόχθονων˙το ρατσισμό˙ τη στρατιωτικοποίηση˙ την εκμετάλλευση˙ τη λεηλασία˙ την καταστροφή της φύσης.

Μας ενώνει η αντίληψη ότι για τους πόνους αυτούς ευθύνεται ένα σύστημα. Ο δήμιος είναι ένα σύστημα εκμετάλλευσης, πατριαρχικό, πυραμιδοειδές, ρατσιστικό, ληστρικό και εγκληματικό: ο καπιταλισμός.

Μας ενώνει η γνώση ότι είναι αδύνατο να μεταρρυθμίσουμε αυτό το σύστημα, αδύνατο να το εκπολιτίσουμε, να το αμβλύνουμε, να το λειάνουμε, να το εξημερώσουμε, αδύνατο να το εξανθρωπίσουμε.

Μας ενώνει η δέσμευσή μας να αγωνιστούμε, παντού και κάθε ώρα και στιγμή – ο καθένας και η καθεμιά στο χώρο της – ενάντια σε αυτό το σύστημα μέχρι να το καταστρέψουμε ολοκληρωτικά. Η επιβίωση της ανθρωπότητας εξαρτάται από την καταστροφή του καπιταλισμού. Δεν παραδινόμαστε, δεν ξεπουλιόμαστε, δεν υποτασσόμαστε.

Μας ενώνει η βεβαιότητα ότι ο αγώνας για την ανθρωπότητα είναι παγκόσμιος. Όπως η εν εξελίξει καταστροφή δεν γνωρίζει σύνορα, εθνικότητες, σημαίες, γλώσσες, κουλτούρες, φυλές, έτσι και ο αγώνας για την ανθρωπότητα είναι σε όλους τους τόπους κάθε στιγμή.

Μας ενώνει η πεποίθηση ότι είναι πολλοί οι κόσμοι που ζουν και αγωνίζονται στον κόσμο. Και ότι κάθε αξίωση για ομογενοποίηση και ηγεμονία είναι επίθεση ενάντια στην ουσία της ανθρώπινης ύπαρξης: την ελευθερία. Η ισότητα της ανθρωπότητας βρίσκεται στο σεβασμό της διαφορετικότητας. Η ομοιότητά της βρίσκεται

στην ποικιλομορφία της.
Μας ενώνει η συνειδητοποίηση ότι αυτό που θα μας επιτρέψει να προχωρήσουμε δεν είναι το να επιβάλλουμε το βλέμμα μας, τα βήματά μας, τις συντροφιές, τους δρόμους και τους προορισμούς μας, αλλά το να ακούσουμε και να κοιτάξουμε τον άλλον που, αν και διαφορετικός, έχει την ίδια λαχτάρα για ελευθερία και δικαιοσύνη.
Για όλους αυτούς του κοινούς λόγους, και χωρίς να εγκαταλείπουμε τις πεποιθήσεις μας ούτε να πάψουμε να είμαστε αυτό που είμαστε, συμφωνήσαμε τα εξής:
Πρώτο – Να πραγματοποιηθούν συναντήσεις, συζητήσεις, ανταλλαγή ιδεών, εμπειριών, αναλύσεων και εκτιμήσεων μεταξύ όσων, με τις διαφορετικές μας αντιλήψεις και στους διαφορετικούς μας χώρους, δεσμευόμαστε στον αγώνα για τη ζωή. Μετά ο καθένας και η καθεμία μπορεί να ακολουθήσει το δικό της δρόμο, μπορεί και όχι. Το να ακούσουμε και να δούμε το άλλο ίσως και να μας βοηθήσει –ίσως και όχι- στα βήματά μας. Αλλά το να γνωρίσουμε το διαφορετικό, είναι επίσης κομμάτι του αγώνα μας και της δέσμευσής μας, είναι μέρος της ανθρώπινης φύσης μας.
Δεύτερο – Να πραγματοποιηθούν αυτές οι συναντήσεις και δράσεις στις 5 ηπείρους. Όσον αφορά την ευρωπαϊκή ήπειρο να λάβουν χώρα τους μήνες Ιούλιο, Αύγουστο, Σεπτέμβρη και Οκτώβρη του έτους 2021, με την άμεση συμμετοχή μιας μεξικανικής αντιπροσωπείας που θα αποτελείται από το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο-Ιθαγενικό Συμβούλιο Διακυβέρνησης, το Μέτωπο των Λαών για την Υπεράσπιση του Νερού και της Γης των πολιτειών Morelos, Puebla και Tlaxcala και τον EZLN. Και σε μεταγενέστερες ημερομηνίες που μένει να οριστούν, να στηρίξουμε, ανάλογα με τις δυνατότητές μας, την πραγματοποίηση αυτών των συναντήσεων στην Ασία, την Αφρική, την Ωκεανία και την Αμερική.
Τρίτο – Να καλέσουμε όσες και όσους μοιράζονται τις ίδιες ανησυχίες και παρόμοιους αγώνες, όλους τους έντιμους ανθρώπους και όλ@ς τ@ς *από κάτω* που εξεγείρονται και αντιστέκονται στις πολλές γωνιές του κόσμου, να συμπορευτούν μαζί μας, να συνεισφέρουν, να στηρίξουν και να συμμετέχουν σε αυτές τις συναντήσεις και τις δράσεις. Και να συνυπογράψουν και να κάνουν δική τους αυτή τη διακήρυξη ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ.
Από μια από τις γέφυρες της αξιοπρέπειας που ενώνουν τις πέντε ηπείρους.
Εμείς.

Πλανήτης Γη
1ηΙανουαρίου 2021.
Από διάφορες, αλλιώτικες, διαφορετικές, ανόμοιες, άνισες, μακρινές, ξεχωριστές γωνιές του κόσμου (της τέχνης, της επιστήμης, του αγώνα, της αντίστασης και της εξέγερσης):
Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού
Από τις γυναίκες, άντρες, τουις άλλουες, τα παιδιά και τ@ς ηλικιωμέν@ς του
Ζαπατιστικού Στρατού Εθνικής Απελευθέρωσης:
Grecia
Alto a la Guerra contra l@s Inmigrantes
Acción Alternativa para la Calidad de Vida
Acción contra la Regeneración y Gentrificación (AARG!)
Adespotos Athinon: equipo deportivo autogestionado y sin dueño (déspota) de la ciudad de Atenas
Agrupación Ciudadana Autónoma de Icaria
Alterthess, medio alternativo
AMOQA Museo de Artes Queer de la ciudad de Atenas
Apoyamos a la Tierra
Asamblea Abierta de defensa de la arboleda de Agios Dimitrios (municipio de Ag. Dimitrios, ciudad de Atenas, Grecia)
Asamblea Abierta de Samos
Asamblea abierta «siembra»
Asamblea Abierta Contra El Desarollo Verde y La Energia Eólica en la Sierra de Agrafa
Asamblea abierta de anarquist@s de la ciudad de Patras
Asamblea Abierta de Lucha de Toumpa (ciudad de Tesalónica)
Asamblea de la Okupa Prosfygika en la ciudad de Atenas
Asamblea de recepción de l@s zapatistas en la ciudad de Corfú
Asamblea de recepción de l@s Zapatistas en la ciudad de Veria
Asamblea de Resistencia y Solidaridad (Kipseli/Patisia) – parque Chipre y Patision str. (Atenas)
Asamblea En Común, por el Decrecimiento, el Comunalismo y la Democracia Directa
Asamblea libertaria autoorganizada Paliacate Zapatista
Asamblea para la defensa de los espacios públicos y del “Elliniko”
Asociación Anarquista Sabaté Asociación Cultural Ambiental de la península de Mani (Grecia)
Asociación Sindical De Trabajadores En Librerias, Papelerias, Editoriales Y Medios Digitales, De La Diputación De Attica

(Atenas)
Asyntaktos Press – journalists movement (ciudad de Tesalónica)
Atenecalling
Autoacción – Colectivopolítico Bonita, Papastathi
Brotes Libres – Colectiva para la expresión y la libertad (ciudad de Tesalónica)
Centro Autónomo de Investigaciones Feministas
Centro social «Respiro di libertà» (ciudad de Tesalónica)
Centro social anarquista antiautoritario Antipnia Centro Social Libre «Scholio» (Tesalónica)
Chispa de solidaridad con l@s Zapatistas y los Pueblos Indígenas
Chispa de solidaridad con la lucha de l@s zapatistas y los pueblos indígenas
Ciudadanos Despiertos
Ciudades Invisibles
Clandestina- inmigración y lucha en Grecia (Grecia)
Clínica Social Solidaria de Tesalónica (ciudad de Tesalónica – Grecia)
Clínica Social y Farmacia Solidaria de Ilio (municipio de Ilio, ciudad de Atenas – Grecia)
Club de trabajodor@s de Kallithea
Club deportivo Apáleftos (ciudad de Tesalónica)
Club deportivo autoorganizado «Marinos Antypas» (ciudad de Larisa,Grecia)
Club Laboral Nea Smyrni (municipio de Nea Smyrni, ciudad de Atenas-,Grecia)
CoLab House Espacio Cooperativo
Colectiva Anarquista «Círculo del Fuego» (Atenas)
Colectiva Anarquista «Omikron 72» (Atenas)
Colectiva Anarquista Pueblo-miembro de la federación anarquista
Colectiva por el Anarquismo Social “Negro y Rojo” (Tesalónica-Grecia)
Colectiva por el Comunismo Libertario – “Libertatia” (Tesalónica_ Grecia)
Colectivo «Calendario Zapatista»
Colectivo Anarquista Retroacción
Colectivo Calendario Solidario con l@s Zapatistas
Colectivo comunista libertario “Fiore Nero” (Grecia)
Colectivo de anarquist@s del este (ciudad de Tesalónica)

Colectivo de trabajo »Ser colectivxs»
Colectivo feminista “Sabbat Quema a los ricos, no a la bruja”
Comedor Colectivo EL CHEF (Grecia)
Comité de Lucha contra las minas de oro, (pueblo de Megali Panagia, región de Calcídica, Grecia)
Comunidad Cooperativa de Autosuficiencia “Apo Koinou”
Confrontacion, grupo de comunist@s
Cooperativa »To Kivotio», ciudad de Rethimno – isla de Creta
Cooperativa de Comercio Solidario “SYN ALLOIS”
Cooperativa de trabajador@s VIOME (Grecia)
Cooperativa de Trabajo PAGKAKI (ciudad de Atenas)
Cooperativa Syn-trofi de la ciudad de Rethimno-Creta
Coordinación de Asambleas Vecinales en Atenas (Asamblea Popular Abierta de Peristeri, Asamblea Abierta de residentes de Agia Paraskevi, Asamblea Abierta de residentes de Petralona-Thiseio-Koukaki)
Coordinación de la ciudad de Ioannina para el viaje de l@s zapatistas a Europa
Coordinación de la ciudad de Tesalónica para el viaje de l@s zapatistas a Europa
Coordinación de la ciudad de Volos para el viaje de l@s zapatistas a Europa (Grecia)
Coordinación del Peloponeso para el viaje de l@s Zapatistas
Desobediencia de género
Editorial de extranjer@s (editorial colectiva en la ciudad de Tesalónica, Grecia)
El Coro Intercultural de Lesvos «CANTALALOUN» (isla de Lesvos ,Grecia)
El Pequeño Árbol que se convertirá en Bosque (ciudad de Tesalónica,Grecia)
Encuentro Autónomo de Lucha contra las represas y la desviación del río Aqueloos (Grecia)
Escuela de Permacultura y Academia Autónoma (Grecia)
Espacio Autogestionado «Epi ta Proso (Hacia Adelante)» (ciudad de Patras, Grecia)
Espacio Autogestionado de Karditsa
Espacio de los Movimientos – Local para l@s inmigrantes (ciudad de Volos, Grecia)
Espacio libertario y publicaciones “Aftoleksi” (Grecia)
Espacio Social Abierto del Xanadu
Espacio Social Autogestionado del Pasamontaña

Espacio social de Paratod @ s (miembros y particulares) (ciudad de Larisa, Grecia)
Espacio Social Libre Nosotros (ciudad de Atenas, Grecia)
Espiral de solidaridad – semilla de Resistencia
Estrógenas (Grecia)
Estructura de Salud Autogestionada de Exarcheia (ciudad de Atenas, Grecia)
Eutopia: Ciclo de acción para el municipalismo libertario (Grecia)
Federación Anarquista (Grecia)
Femctoria por la difusión del feminismo de clase (Grecia)
Geppetto Cooperativa (Grecia)
Glub político Lesxi Aneresis de Tesalónica, (ciudad de Tesalónica, Grecia)
Grupo anarquista “Baruti” (ciudad de Veria, Grecia)
Grupo Anarquista “Disinios Ippos” (caballo indomable) (Patras-Grecia)
Grupo Anarquista “Iterimpia”
Grupo de Salud Mental -¬ Covid19: Solidaridad de Tesalónica, (ciudad de Tesalónica, Grecia)
Grupo de Teatro del Oprimido, “boalitaria” (Grecia)
Grupo político “Camino Libertario” (Grecia)
Guerreros del agua
infolibre.gr – cooperative media for independent information (medio cooperativo para la información independiente) (ciudad de Thessaloniki, Grecia)
Iniciativa Antifascista de Lesvos – contra los centros de detención (isla de Lesvos – Grecia)
Iniciativa Antiracista de la ciudad de Larisa, (Grecia)
Iniciativa de Atenas contra las extracciones de hidrocarburos
Iniciativa de Atenas para la protección de Ágrafa
Iniciativa de habitantes de Kalamata
Iniciativa de Lucha por la Tierra y la Libertad (ciudad de Atenas-Grecia)
Iniciativa de Trabajadorxs y Desempleadxs en la educación privada (Grecia)
Iniciativa Libertaria “Ágria Neda”
Iniciativa para la protección del medio ambiente de la región de Kavala (Grecia)
Jardín Botánico de Petroupolis (municipio de Petrupolis, ciudad de Atenas, Grecia)

Kukuva, Empresa Social Cooperativa de Beneficio Colectivo y Social
LA PEONZA, cooperativαde economía solidaria (ciudad de Atenas-Grecia)
La vieja escuela de Ormos, isla de Samos(Grecia)
Laboratorio Libertario de infraestructura de movimiento (Grecia)
Las ediciones de colegas (ciudad de Atenas,Grecia)
La Cuña Centro político, social y cultural autogestionado de la ciudad de Tebas
Livas Club de Futbol Autogestionado
Local Anarquista UTOPIA A.D.
Local Autónomo de la ciudad de Kavala
Local Autónomo de la ciudad de Xanthi
Local para l@s inmigrantes- Centro Social (ciudad de Atenas)
Mano Aperta: comedor social y autogestionado
Mercado autónomo de Volos (ciudad de Volos)
Movimiento Anti-autoritario de Atenas
Movimiento Antiautoritario de Larisa
Movimiento Antiautoritario de Tesalónica (ciudad de Tesalónica)
Movimiento Antifascista de Kalamata
Movimiento Antifascista de Samos
Movimiento Ciudadano de Volos-Pelion para agua (Ciudad de Volos y Pelion)
Movimiento Ciudadano Rajes Icaria
Movimiento de personas que escuchan voces
Mujeres Defendiendo Rojava Comité de la ciudad de Atenas
Odo, Colectivo colectivo libertario
Ocupa de “Analipsis”
Ocupa de “Apertus”. Espacio Social Libre de la ciudad de Agrinio
Ocupa de “Dougrou” (ciudad de Larisa)
Ocupa de “Libertatia”
Ocupa de “Matsangou” (ciudad de Volos)
Ocupa de “Mundo Nuevo”
Ocupa de “Patmos y Karavia”
Ocupa de “Tierra Desconocida” (ciudad de Tesalónica)
Ocupa de Rosa Nera, (ciudad de Canea, isla de Creta)
Ocupa Lelas Karagianni 37 (LK37) (ciudad de Atenas)
Optikamultietnica

Organización Política Anarquista – Federación de Colectivas
OXO (Grupo Sin Nombre)
Piso Thrania Iniciativa de educación sin discriminación
Plotinos (Isla de Quios – Grecia)
Red de “Mesochora – Acheloos SOS”
Red de Derechos Políticos y Sociales
Red de Movimientos por Tierra y Libertad
Red Solidaria de Clínicas Sociales de Exarcheia, N Smyrni, Ilio y Agios Nektarios en la ciudad de Volos (Grecia)
Revista Política Babylonia
Spori: Asociación de ciudadan@s por el estudio de la educación libertaria (ciudad de Rethimno, isla de Creta, Grecia)
Sporos – Semilla (isla de Lesvos)
Tienda cooperativa “Hochlios”
Unión Sindical Libertaria de la ciudad de Ioannina
Unión Sindical Libertaria de la ciudad de Atenas
Unión Sindical Libertaria de la ciudad de Rethimno
Unión Sindical Libertaria de la ciudad de Tesalónica
Vacio Ciclo-Miembro de la Federación Anarquista
Women’s initiative against depth and austerity measures Thessaloniki, Grecia) (ciudad de Tesalónica)
Bonita, Papastathi
Chryssikopoulou, Maro
Geroy, Katia
Dimitris, S.
Istres, Jacques
Kapadelis, Panagiotis
Katzourakis, Kyriakos
Kouniaki, Eugenia
Mouka, Nikoletta
Siafliaki, Iro
Thalia P.
Tomsin, Marc

Alemania

AG Ventana al Sur
AK Asyl Göttingen
Alerta! – Lateinamerika Gruppe Düsseldorf
Attac Frankfurt
Borderline-europe Human Rights without Borders e.V.
Campaña cafe mesoamericana
Carea e.V.

Colectivo gata-gata
Colectivo Konfront
Collectif kom.post
DunyCollective
Feministische Organisierung für Selbstbestimmung und Demokratische Autonomie
Flüchtlingscafe Göttingen
Frauen * Streik Bündnis
Freie Arbeiter * innen-Union
Fridays for Future Frankfurt am Main
Gärtnerei Ra.Baba
Gruppe B.A.S.T.A.
Gruppe B.A.S.T.A. Berlin
Guerrero, Christa
Holtmann, Susann
Informationsbüro Nicaragua
Internationalistisches Bündnis Frankfurt a.M.
Jineolojî Komitee Deutschland
Kaffeekollektiv Aroma Zapatista
Kampagne «Grüne Lunge bleibt – Instone stoppen!»
Kollektiv Transgalaxia
KOMMUJA – Red de comunidades solidarias
Mietshäusersyndikatsprojekt Grafschaft 31 Münster
Ökologisch-Radikal-Links Frankfurt
Onbones Collective – Fairdruckt eG
Our House #OM10
Partner Südmexikos e.V.
Perspektive Rojava – Solidaritätskomitee Münster
Prison´ Dialogue- Frauen AG
Projekt Knotenpunkt Schwalbach
Red Ya-Basta-Netz
Riseup 4 Rojava Frankfurt a.M.
Roots of compassion eG
ROSA – Revolutionäre Linke
Tres Gatas – producción en Colectivo
Undogmatische Radikale Antifa
Unrast Verlagskollektiv
Wohnprojekt Grafschaft 30 e.V.
Women Defend Rojava Deutschland
Women defend rojava Frankfurt am Main Deutschland
WUMS-Kollektiv

Ya Basta Rhein Main
YXK Frankfurt a.M.
Zwischenzeit e.V. – Initiative für soziale, interkulturelle und ökologische Forschung, Analyse und Bildung
Daddy Longleg
Ende Gelände
Massiah, Gustave
Schmidt, Edo

Francia

Agate, armoise et salamandre – corps et politique
èssi Dell'Umbria
Anne Hocquenghem et les acheteurs de café du sud-est du massif central en France
Associacion Espoir Chiapas
Association AMERICASOL du réseau Escargot
Association GERMINAL
Association ONYVA
Association SOL'QUERCY du RESEAU ESCARGOT
Caen Entraide Populaire
Caracole
CDP13
Coignard, Elisabeth
Colectivo Mi abuelita
Collectif «Coordinacion DZLN
Collectif Chiapas Ariège
Collectif de l'Université populaire de la Terre
Collectif des Immigrants en France (C.I.F.)
Collectif douarneniste en lutte pour les solidarités
Collectif féministe Les Rosies d'A cause de macron
Collectif Grains de Sable
Collectif inter-collines des 2 rives de la rivière Aveyron
Collectif Mutvitz11
Collectif surnatural
Comité Amérique latine de Caen – Normandie
Comité Amérique latine du Calvados
Comité d'accueil intergalactique de la zad de Notre-dame-des-Landes
Comité d'Accueil Sud Est France PACAZ
Comité de coordination des 17 contre la réintoxication du monde
Comité de Solidarité avec les Indiens des Amériques (CSIA-

Nitassinan)
Comité de Solidarité avec les Peuples du Chiapas en Lutte (CSPCL)
Comité Populaire Quartier Latin
Compañía Jolie Mome
Compañía Isidoria
Confédération paysanne
Coordination des sans papiers 75
Corsica Internaziunalista
CSPN (Collectif de solidarité avec le peuple du Nicaragua de Francia)
DAL-Droit au logement
CNT-F
Des femmes de la montagne Limousine
Échanges Solidaires
Editions Divergences
Éditions Libertalia
El Cambuche de Toulouse
Ensemble Finistère! Ensemble 29!
Fondation Frantz Fanon
Foro Cívico Europeo
France Amérique Latine
Front Uni des Immigrations et des Quartiers Populaires
Gilets Jaunes de Montreuil
Gilets jaunes Les Lilas
Groupe Henri Laborit de la Fédération Anarchiste
GROUPE LIBERTAD DE LA FEDERATION ANARCHISTE
Groupe toutes en grève
Jean-Jacques M’U
Initiativ Oury Jalloh Allemagne et la CISPM
InterLieuxInterCollectifs Montreuil
Kafe kapel, red escargot
L’espace autogéré des Tanneries
L’Union Communiste Libertaire
La Bad’j
La Compañía Tamerantong
La Gueule ouverte
La Maison Ouverte Montreuil
La Parole Errante Demain
La Révolution est en marche
«Laboratoire Autonome de Biologie : Alternatif, Solidaire et

Expérimental (LABASE)»
Le BIB-Hackerspace
Le collectif «Chabatz d’entrar»
Le Front Uni des Immigrations et des quartiers Populaires (FUIQP)
Le Quartier libre des Lentillères
Le Surnatural Orchestra
Les Communaux
Les Gilets Jaunes de Pantin
Lesconstituants78
l’association Fraternité Douarnenez
Mani Rosse Antirazziste
Marseille avec les Grecs
Mouvement Contre le Crime Atomique Colectivo
Mut Vitz 13
MUT VITZ 31
Mut-Vitz 34
PEPS (Pour une écologie Populaire et Sociale)
Primitivi
Producciones Débrid’arts
Producciones Djab
Rédaction de CERISES LA COOPÉRATIVE
Renaud
Revue Chimères
Revue De(s)générations
Séminaire «Penser les décolonisations»
Solidaires09
Solidarité migrants Wilson
STE-75 Syndicat des travailleurs.euses de l’éducation Paris
Surnatural Orchestra, groupe de musique
Syndicat CNT Éducation Social-Services 34
Syndicat CNT INTERPROFESSIONNEL de l’Ardéche
Tatcha compagnie
Terrestres. Revue des livres, des idées et des écologies
Toulouse Anti CRA
UCL Caen
Union Départementale des syndicats CNT de Haute-Garonne
Union Syndicale Solidaires
Alliez, Éric
Annette Revret
Arsenault, Judith

Assael, Ivan
Astolfi, Nathalie
Ateya, Rim
Attac France
Bachkine, Patricia
Bajon, Jean Baptiste
Baschet, Jérôme
Berling, Maïa
Bertille, Gendreau
Besancenot, Olivier
Beynel, Eric
Bohet, Odile
Boitière, Isabelle
Bonfanti, Brice
Bonvalet-Girou, Thomas
Bosson, Marc
Buisson, Manon
Candore, Marco
Casillas, Jeanne
Castillo, Carmen
Catelain, Jennifer
Causeries Populaires
Chao, Antoine
Chirón, André
Cibele
Corcuff, Philippe
Dardot, Pierre
de los Santos, Marie
Dekel, Tom
Demoron, Sandrine
Dervin, Alain
Desclozeaux, Aurelien
Diawarra, Youssef
Duran, David
Faucheux, Grégoire
Fautrier, Pascale
Fraunié, Laurent
Gaillanne, Fanny
Galasso, Franca
Gau, Gabriel
Gaudichaud, Franck

Gerschel, Anne
Gianinazzi, Willy
Gilles Bertrand
Giner, Stephanie
Glowczewski, Barbara
Godard, Alice
Godard, Carine
Godard, François
Goutte, Guillaume
Guest, Andreas
Hansma, Marie-Christine
Hélier, Odile
Hocquenghem, Joani
Ibañez, Amparo
Jacob, Mat
Jacques Istres
Jappe, Anselm
Jean-Louis Tornatore
Kempf, Joseph
Krzywkowski, Isabelle
Lagneau, Antoine
Latorre, Paule
Latouche, Serge
Laure de Saint Phalle
Le Bot, Yvon
Long, Olivier
Longo Mai
Lopez, Francis
Loutre Barbier, Laurence
Lowy, Michael
Madame Miniature
Marin, Maguy
Martinot, Alex
Mathieu, Dominique
Mavic, Béatrice
Maymat, Philippe
Melo St-Cyr, Viviana
Mesnard, Cécile
Michèle Leclerc-Olive
Monique Amade
Monsieur Jack

Mourrat, Philippe
Navajo, Métie
Normandon, Aurélie
Nugon, Arièle
Odille, Laurie
Pailler, Aline
París Ayotzinapa
Parrot, Karine
Pellicane, Christine
Perez, Ampari
Piet, Sarah
Pirou, Fanny
Prieur, Sébastien
Quillateau, Patrick
Rafanell iOrra, Josep
Robin, Vincent
Romanet, Martine
ROME, Daniel
Roux, Fatima
Salvatori, Jeannot
Salama, Pierre
Sardinha, Diogo
Saurin, Patrick
Secheppet, Camille
Sechet, Sylvain
Soussi, Claire kachkouch
Straeli, Celia
Studer, Jeanne
Tefnin, Garance
Tiburcio, Nicco
Toulouse, Rémy
Triantaphylides, Paul
Untereiner, Jean Luc
Varikas, Eleni
Viennot, Sarah
Vollaire, Christiane
Yoga Nomade
Yvette Dorémieux
Collectif la Digne Rage de Lille
Centre Culturel Libertaire
Association Unidos

Compagnie de théâtre Proteo
Torre Latino Radio.

País Vasco

Abantoko Talde Feminista
Basoa, Defendatsaileen etxea
Bizilur – Lankidetzarako eta Herrien Garapenerako Erakundea
EH Bildu Abanto
Eskozap Kolektiboa
Etxalde – Nekazaritza Iraunkorra
Euskal Herriko Emakumeon Mundu Martxa
Fundación Paz y Solidaridad de Euskadi
Gabiltza
Gogoaren indarra taldea Las Karreras
Harri Barri Kultur Elkartea
Karabana Mugak Zabalduz
Lumaltik Herriak
Mugarik Gabe
Mujeres del Mundo Babel / Munduko Emakumeak
Plataforma Ongi Etorri Errefuxiatuak
Radio Alegría Libertaria
Tadamun elkargunea
TxiapasEKIN kolektiboa
Zabaldi elkartasunaren etxea
Muguruza, Fermin
Perales Arretxe, Iosu

Estado Español

Confederación General del Trabajo (CGT)
CNT Fraga
CNT Sierra Norte
Afromurcia en Movimiento
Asamblea Plaza de los Pueblos
Asociación Brasileira Maloka
Asociación en medio de abril
Assemblea de Solidaritat amb Mèxic del País Valencià
Centro de Documentación sobre Zapatismo (CEDOZ)
Centro Social La Ingobernable
Centro Social La Villana de Vallekas
CNAAE (Comunidad Negra, Africana y Afrodescendiente en España)
COLECTIVO Pallasos en Rebeldía de Galicia
COLECTIVO Pallasos en Rebeldía de Madrid
Confederación Sindical Solidaridad Obrera

Coordinación Baladre
Coordinadora de Desemplead@s y Precari@s de la Comunidad de Madrid
Derechos Humanos Madrid
Ecologistas en Acción
Espacio Común 15M
Esteve Morlan, Tirso
FIRMES Federación Internacional de Resistencia Migrante en España.
Foro Social de Segovia
Fundación de los Comunes
La Casa Invisible
La Medusa Colectiva
Luisa Martín Rojo
Lumaltik Aragón
Madrid 43 Ayotzinapa
Org. Anticapitalistas
Partido Socialista Libre Federación PSLF
Red de Hondureñas Migradas en España
Redal Montané, Clara
REVISTA VIENTO SUR
Solidaridad con el pueblo Mexicano-Málaga
Synusia
TRAWUNCHE MADRID
Yretiemble
Amorós, Miguel
Ibáñez, Tomás
Taibo, Carlos
Capanegra, Juan Carlos
Carretero Miramar, José Luis
Claveria Iranzo, Olga
De Lera López, Cristina
González de Chávez Fernández, Teresa
Gonzalo Serrano, Andrés
Gonzalo, Pilar
Héctor Grad Fuchsel
Humanes Bautista, José Luis
Martín, Fátima
Merino Escribano, Rosa
Otero González, Isabel
Pastor, Jaime

Pérez Orozco, Javier
Roitman Rosenmann, Marcos

Italia

A.N.P.I. Associazione Nazionale Partigiani Italiani
ADL COBAS
All Reds Rugby Roma
Altro Modo Flegreo
Ambasciata dei Diritti delle Marche
Ambiente&Salute
Annestus – Agoa
ARCI Noerus
Ardita Due Mari
Assalti Frontali
Assemblea Antirazzista Antifascista Di Vicofaro
Associazione «Cultura È Libertà
Associazione ATTAC Italia
Associazione Casa dei Popoli
Associazione centro socio culturale ARARAT a Roma
Associazione Città Migrante
Associazione Culturale GIShub
Associazione di Promozione Sociale
Associazione Giuseppe moscati Parrocchia San Sabino
Associazione Jambo- commercio equo Fidenza Italia
Associazione Nova Koiné
Associazione politico-culturale Tempi Post Moderni
Associazione Senza Barriere Due
Associazione senza paura Genova
Associazione Taiapaia
Associazione Verso il Kurdistan e Rete Jin
Associazione Ya Basta Caminantes Padova
Associazione Ya Basta Moltitudia Roma
Associazione YA BASTA! ÊDÎ BESE Y Centri Sociali del Nordest
Associazione Ya Basta! Milano
Associazione YaBasta! – Casa Della Solidarietà Sabino Romano
Ateneo Libertario
Azione Antifascista Roma Est
Brigata Sanitaria Soccorso Rosso
Brustolin, Maryline
Buscemi, Marquito
C.S.A NEXT EMERSON
Cadtm (Comitato per annullamento debiti illegittimi)

Camera del Non Lavoro
Cantiere
Carovane Migranti
Casa Bettola
Casa dei Circoli, Culture e Popoli
Casa Dei Diritti Dei Popoli
Casa del Popolo Campobasso
Casa della Cooperazione
Casa delle Donne di Milano
Casa delle Donne Lucha y Siesta
Casa delle Donne-Nudm
Casa Madiba Network
Cattive Ragazze
Centro giovanile Batti il tuo tempo
Centro Sociale Anomalia
Centro sociale Anomalia Palermo
Centro sociale autogestito «INTIFADA» Empoli (FI)
Centro Sociale Autogestito Magazzino47
Centro Sociale CasaLoca
Centro Sociale Occupato Autogestito «Angelina Cartella»
Centro Sociale Tpo
Chichimeca
CIAC (centro immigrazione, asilo, cooperazione internazionale)
Circolo «D. Lazzari» di Legnano
Circolo ANPI Renato Biagetti
Circolo ARCI Barbun KM0
Circolo Arci Nausicaa
Circolo Fratellanza Casnigo
Ciss-ong Palermo
Clown Army Roma
COBAS Confederazione dei Comitati di Base
COBAS Napoli
Collettiva Una volta per tutte
Collettivo 20ZLN
Collettivo Caffè Malatesta
Collettivo Femminista Lotto
Collettivo Lsoa Buridda
Collettivo Nodo Solidale
Collettivo Popolare «Ramona»
Collettivo redazionale della rivista LEF Libertè Egalitè

Fraternit
Comitato Abitanti San Siro
COMITATO AMIG@S MST
Comitato antirazzista cobas Palermo
Comitato Chiapas «Maribel»
Comitato Città Vecchia Taranto
Comitato Jineoloji
Comitato Madri per Roma Città Aperta
Comitato No Muos – No sigonella
Comitato per non dimenticare Abba
Comitato Piazza Carlo Giuliani
Comitato Roma Xii Per La Costituzione
Comité por la Anulación de la Deuda del Tercer Mundo
Comune del Crocicchio
Comunità curda in Italia
Comunità di Resistenza Contadina Jerome Laronze
Comunita' RNCD
Contadinazioni-fuori mercato
Cooperativa Sociale Le Rose Blu
Coordinamento Calabrese Acqua Pubblica «Bruno Arcuri»
Coordinamento dei Collettivi Studenteschi di Milano e Provincia
Coordinamento Nazionale No Triv
CORTOCIRCUITO Flegreo
Csa Astra/Lab Puzzle/cs Brancaleone
Csoa Ex Snia
Csoa Forte Prenestino
Csoa Gabrio
Csoa La Strada
Csoa la torre
Dinamopress
Dipende da Noi
Enoize
ESC Atelier Roma
Ex Caserma Liberata
Ex caserma occupata
Federazione Anarchica Siciliana
Foro Italiano de los Movimientos per el Agua
Forum Antirazzista Palermo
Fridays For Future
Fuorimercato, autogestione in movimento

GAS Caracol Franciacorta
Genuino Clandestino Firenze
Giovani Comunisti
«GIShub – Associazione Culturale GIScience for Humanity, Urban space and Biosphere
Gruppe B.A.S.T.A.
Gruppo Anarchico «Bakunin» – FAI Roma e Lazio
Gruppo Autonomo LiberidiAmare Autonomia Contropotere
Gruppo Consiliare Sinistra Progetto Comune – Comune di Firenze
Gruppo di Acquisto Solidale – Cosenza
Gruppo lampi
Il Cantiere delle Idee
IFE (Iniziativa Femminista Europea)
L'associazione G.L.R.
L'associazione politico culturale Resistenza Gallura
L38squat
La Milpa Orto Collettivo
La Panchovilla in Sabina
Laboratorio Andrea Ballarò
Laboratorio Aq16
Laboratorio Crash!
Laboratorio Decoloniale Femminista e Queer
Laboratorio di economia solidale ambientale e sociale
Laboratorio di Mutuo Soccorso ZERO81
Laboratorio Occupato Autogestito Acrobax – LOA Acrobax
Laboratorio Occupato Insurgencia
Laboratorio Sociale Alessandria
Le Mafalde
Liberation queer+ Messina
Lisangà, culture in movimento
Malanova
Manituana – Laboratorio Culturale Autogestito
Mediterranea Saving Humans
Mondeggi Bene Comune, Fattoria Senza Padroni
Movimento NO MUOS
No Border APS
Non Una Di Meno – Milano
Non Una Di Meno – Modena
Non Una di Meno Alessandria – Casa delle Donne Alessandria
Non Una Di Meno Lucca
Non Una di Meno Palermo

Non Una Di Meno Piacenza
Non Una di Meno Ravenna
Non Una Di Meno Reggio Emilia
Non Una di Meno Roma
Non Una di Meno Torino
Non Una di Meno Venezia
Nudm Palermo
Officina Rebelde Catania
Operai /e dello Spettacolo Associati/e
Osservatorio Repressione – Italia
Palermo Pride
Palermo ribelle
Partito della Rifondazione Comunista
Partito della Rifondazione Comunista – Sinistra Europea
Potere al Popolo!
Presidio salute solidale – Napoli
Progetto 20k
Quarticciolo Ribelle
R.A.S.P.A. Rete Autonoma Sibaritide e Pollino per l'Autotutela
Radio Sherwood
Re:common
Resistenza Casa Sportello Solidale
Rete Antifascista Roma Sud
Rete antirazzista catanese
Rete Antirazzista Catanese e Comitato NoMuos/NoSigonella
Rete Jin
Rete Kurdistan Italia
Rete Kurdistan Roma
ReteJin
Reti di Pace
Ri-Make Bene Comune
RiMaflow, fabbrica recuperata in autogestione
Scomodo
Scuola Popolare Piero Bruno
Signoretti, Claudia
Siracusa Ribelle
Spazio di Mutuo Soccorso
Spazio Libertario Pietro Gori
Spazio sociale 100celle aperte
TATAWELO
TeatrOfficina Refugio

Termoli Bene Comune- Rete della Sinistra
terraTERRA
Ufficio Informazione del Kurdistan in Italia
Unione Sindacale di Base
Verità e Giustizia per i Nuovi Desaparecidos
Vivèro- luogo di quartiere
Ya Basta Bologna
Ya Basta! Marcas Italia
Alberi, Urbani
Amicucci, Caterina
Berti, Stefano
Boffa, Daniela
Botti, Andrea
Bresciani, Marco
Capezza, Iolanda
Caudo, Melina
Celestini, Ascanio
Cesi, Alessandro
Clerici, Naila
Crabuzza, Claudia
De Luca, Mariano
Della Corte, Raffaele
Devastato, Giovanni
Fabiano, Pino
Garelli, Annamaria
Garibaldi, Casale
Indiano, Carlotta
Kaveh, Afshin
Luca Pandolfi
Medici, Sandro
Nicotra, Alfio
Piccinini, Massimiliano
Proia, Veronica
Rossa, Casetta
Sandroni, Doriana
Santoro, Alessandro
Saverio Calabresi, Francesco
Traverso, Enzo
Valcamonica, Adarosa
Vigo, Adele
Vitalesta, Enzo

Zanchetta, Aldo
Zanchetta, Brunella

Austria

Kinoki Asociación Autogestión Audiovisual

Bélgica

Actrices et Acteurs des temps présents
Ad Lilithum
ADES
Capitane Records
Casa Nicaragua
Centre Tricontinental (CETRI)
Écologie sociale Liège
Collecti.e.f 8 maars Bruxelles
Collectif de Solidarité Liège-Rojava
Collectif KAWAZ
Collectivo Mala Hierba
Comité Chiapas Bruselas
Comité Jineolojî Europa
Groupe CafeZ, Liège
Jineolojî Center
L’Union Communiste Libertaire
La Santé en Lutte
Le DK
Sororidad Sin Fronteras
VaVeA Semeurs de Possibles
Zablière – ZAD Arlon
Chauvier, Maïa
Coppens, Diego
Despret, Vinciane
Diaz Aranda, Karmen
Duterme, Bernard
Eric Toussaint CADTM internacional
Fox, Ivan
Geert Carpels
Gerardy, Martine
Mekhitarian, Juliette
Quinoa Bruxelles
Vaneigem, Raoul

Bulgaria

Iniciativa de apoyo a l@s zapatistas

Cataluña

Adhesiva Espai de Trobada i Acció
Asociación Mujeres Migrantes Diversas
Associació Cultural el Raval «El Lokal»
Associació Entrepobles
Associació Solidaria Cafè Rebeldía-Infoespai, Barcelona
Ateneu Candela
Ateneu La Torna
Ateneu Popular La Falç
Ateneu Popular Rocaus
Azadi Jin
Azadi Plataforma de Solidaritat amb el Poble Kurd
Cal Cases
Can Tonal de Vallbona
Col•lectiu Maloka
Colectiva Katari
COLECTIVO Pallasos en Rebeldía de Catalunya
Ecoxarxa del Bages
Espai defensa legal Manresa
Fundació Salvador Seguí
Grup de consum autogestionat Pinyol Vermell
Horts Comunals de Sant Celon
La Garriga Societat Civil
La Pallejana
LA RAVAL. Cooperativa d'habitatge generacional a Manresa
Mediterranea Saving Humans
Plataforma d'Afectades per l'Habitatge i el Capitalisme del Baix Montseny
Poc a Coop
Sindicato Popular de Vendedores Ambulantes de Barcelona
Taula per Mèxic
Xarxa de Suport Mutu de la Trini
Bosqued, Àngel
García Sanagustin, Carina
González, Ixchel
Pere Ortín, Andrés
Villalobos, Juan Pablo

Chipre

300000 Arboles en Nicosia
Aeriko en las montañas de Troodos-por la justicia social y ambiental
antifa λευκοşa

Centro Social «Kaymakkin»
Club Atlético Popular «Omonoia»
Colectivo «Ramona»
Colectivo Ecopolis
Iniciativa para el Rescate de costas naturales
Movimiento de Izquierda, Queremos Federación
PUERTA 9 OMONOIA
Sispirosi Atakton
Spirithkia

Escocia

Coordinadora Zapatista North UK

Eslovaquia

Akimov, Ivan
Kesaj Tchave

Europa

ASSI (Acción Social Sindical Internacionalista)
Colectivo iraní Andeesheh va Peykar
Coordinadora Europea De Via Campesina
CUP Exterior
Flor de la palabra – colectivo de traducción de la sexta francófona
Mujeres y Disidencias de la Sexta en la Otra Europa y Abya Yala – Red de Resistencia y Rebeldía
Never again 88
Watch the Med Alarm Phone
Louis, Camille
Philippe Cordier

Inglaterra

Coordinadora Zapatista North UK
Hunter Dodsworth, Siân

Irlanda

Talamh Beo

Noruega

Alerta
Chiapasgruppa LAG
CROTONICX v/ Loan TP Hoang
Karlsøyfestivalen
Kvinneutvalget (LAG)
LAG Noruega
Latin-Amerikagruppene i Norge (LAG)
López Kunst & Produksjoner

Motmakt
Bokkafe, Anarres
Fadnes, Åse
Fadnes, Astrid
Fadnes, Ingrid
Gulli, Marianne
Haugdahl Solberg, Inga
Haugsnes, Vilde
Heiret, Yngve Solli
Luna Evjen, Solveig
Muñoz Llort, Sonia
Pålsrud, Mads
Pedersen, Ole
Solberg, Jarl
Thamdrup Lund, Herman
Watn, Bård

Nigeria

Engert, Klaus

Portugal

Jornal MAPA
Rádio Paralelo
Revista Flauta De Luz
Cunha, António Eduardo
Pereira Ribeiro, Natacha Alexandra

República Checa

Družstvo Black Seeds
Kolektiv 115

Rusia

Cooperativa Molotov
Svora collective
Severnaja, Ekaterina
Saepmie, pueblo Saami
Fjellheim, Eva Maria

Suiza

Bloque Feminista Abya Yala Suiza
C.S.O.A. il Molino
Casa Colectiva de Malagnou
Ceibavieja
Circolo Carlo Vanza Bellinzona
Collectif Breakfree Suisse
Collettivo R-Esistiamo

Collettivo Zapatista di Lugano
Direkte Solidarität mit Chiapas
Encuentro Feminista Zapatista Zürich/ Basel
Grève du Climat Genève
Groupe écosocialiste de solidaritéS
Grupo de Coordinación zapatista del territorio suizo
HumanrightsChiapas Suiza
Jeunes POP Genève
Mouvement pour une agriculture paysanne et citoyenne
Théâtre Tête dans le sac – marionnettes
Voce Libertaria Ticino
Women Defend Rojava Zürich
Gioventù Biancoblu

Togo

Les compas de Kpalimé
Adjetey, Rudy

Argentina

Colectiva Corazón del Tiempo
Comité de Solidaridad Latinoamericana
Grupa de Lesbianas Feministas Sudakas Pro Sexo
Anticapitalistas de Nvwvrken WajMapu
Blasco, Hugo Antonio
Gambina, Julio C.
Grodziñski, Silvina Alejandra
Imas, Hilda
Luis Ronconi, José

Brasil

Ação Antifascista São Paulo AFA-SP
Centro de Mídia Independente do Rio de Janeiro
Felício, Erahsto
Rabelo Nogueira, Mônica Celeida

Canadá

No One Is Illegal

Chile

Comité Socioambiental de la Coordinadora Feminista 8M
Cooperativa La Cacerola
Gaceta Ambiental
Instituto Patagónico de estudios culturales
Somos Cerro Blanco
Fermandois, Eduardo

Colombia

La Subterránea
Pueblos en Camino, Abya Yala
Centro de Estudios y Memoria Antifascista CEMA
Colectivo Darío Betancourt Echeverry
Colectivo José Martí
Puello-Socarrás, José Francisco
Henao Gaviria, Adriana María

Ecuador

Walsh, Catherine

Estados Unidos

Eagle and the Condor Liberation Front
El Kilombo, EEUU
Saving Humans USA
Semillas Collective
Sexta Grietas del Norte (Estados Unidos)
Universidad para el estudio de los movimientos sociales Estados Unidos
Zapatista Solidarity Network NY
Agita Perales
Bergasa, Sara
Boyzo, Ivette
Sáenz-Ackermann, Elizabeth
Galván, Mario
Mesbah, Targol
Nelson, Anthony
Padilla, Tanalís
Quiquivix, Linda
Rodriguez, Chris

Perú

Blanco Berglund, María
Blanco Galdos, Hugo

México

González Casanova, Pablo
Beristain, Arturo
Beristain, Natalia
Boullosa, Carmen
Cabrera Castro, Emilio
Cruzvillegas, Abraham
de Tavira, Luis
García Bernal, Gael
Giménez Cacho, Daniel

Goded, Maya
Leduc Navarro, Valentina
Leduc, Valentina
López Austin, Alfredo
López Luján, Leonardo
Monge, Emiliano
Navarro, Bertha
Rea, Daniela
Rulfo, Juan Carlos
Stavenhagen, Marina
Tovar, Miguel
Turati, Marcela
Villoro, Juan
Wolffer, Lorena
Aeromoto (colectivo)
Aguilar, Yasnaya
Álvarez, María
Arêchiga, Cesar
Burkhard, Christiane
Calva, Maru
De Cea, Marta
Diaz, Alfonso
Coppel, Carolina
Cordera Rascón, Inti
Cosío, Joaquín
Fondo Semillas
Fuentes Mendoza, Ivonne
Heiblum, Leo
Heredia, Dolores
Hernandez, Macarena
Ibrahim Hakim, Jessica Samara
Kaplan, Luciana
López Aréchiga, César Adolfo
López, Modesto
Marcin, Mauricio
Medina Mora, Katina
Miller, Elisa
Montaño, Pablo
Nettel, Guadalupe
Niembro, Mariana
Petrus Brienen, Jacobus Johannes

Quintana, Vivir
Ríos Almela, María Fernanda
Reyna, Pablo
Roqué, María Inés
Ruedi, Jeronimo
Sarquis, Daiset
Sejenovich, Ivana
Springall, Alejandro
Terrazas, Kyzza
Turner, Tania
González Contreras, Mario e Hilda Hernández Rivera, (padres de Cesar Manuel González Hernández, Normalista desaparecido de Ayotzinapa)
Aguado García de Alba, Mónica
Armengol Niño, Lourdes
Arroyo Pineda, Maria de la Luz
Avendaño, Lucas
Anguiano, Arturo
Barojas Ortuño, Martha Desiree
Barrios el Mastuerzo, Francisco
Barrios Rodríguez, David
Batta Fonseca, Jesús
Bazar Rebelde
Becerra Absalon, Itzel
Belém Huerta Lastra, Matilde
Benavides, Elisa
Benitez Oliva, Alberto
Bernal Ocampo, Sandra Fernanda
Berti, Stefano
Bolio, Roxana
Bosch, Lolita
Briseño, Maria del Carmen
Burgoa, Brenda
Calleja, Max
Cárdenas Pimentel, Cassandra
Carrillo, Alejandra
Castañeda, América
Castellanos, Alicia
Castellanos, Polo
Castellanos, Teresa
Castillo Solis, Perla

Castorena, Lorella
Castro Hernádnez, Enriqueta
Cázares Torres, Jorge
Celeste Cruz Avilés, Sohuame Tlatzonkime
Cervantes Maya, Georgina
Cevallos Rodríguez, Trinidad
Chapa Romero, Ana Celia
Cid Castro, Carolina
Cisneros, Ixchel
Citalán, Antonio
Colin Huizar, Alberto
Cortés Martínez, Gudelia
Colin Huizar, Alberto
De Boni, Ignacio
De Parres Gómez, Francisco
Delgado Wise, Raúl
Díaz Iñigo, Carolina Elizabeth
Díaz, Alfonso
Echenique March, Felipe Ignacio
Eizaga, Safia
Elkisch, Mariana
Eraña, Angeles
Escutia, Sandra
Esteva, Gustavo.
Etchegaray, Juan Carlos
Fautsch Arranz, Marlene
Favela, Mariana
Felício, Erahsto
Ferrer Amarillas, Elena
Fierro Resendiz, León Sedov
Fierro Resendiz, Sashenka
Fiordelisio, Tatiana
Flores Ordóñez, Ramón
Flores Villagómez, Mayvelin
Flores, Ana Lydia
Fong Fierro, Salvador
Fuentes, Andrea
Fuentes, Citlali
Gajá, Servando
Gálvez de Aguinaga, Fernando
Gallaga Hernández, Tania

García Aguilar, C. Lorena
García Ehrenfeld, Claudio
García Sánchez, Nayeli
García Torres, Lilia
García Vigil, María Hortensia
Garibay Marrón, Siria
Giraldo, Ricardo
Gómez González, Erika Olivia
Gómez Rivera, Marìa Magdalena
Gómez, Magdalena
Gómez Suarez, Abigail P.
González Arenas, Luis Alberto
González Aguilar, Mónica
González Baltasar, Julio
González Gómez, Hortensia
González López, Graciela
González, Karla
González, María Mercedes
Gritón, Antonio
Guerrero, Aracelia
Guerrero, Argelia
Guerrero, Arturo
Guerrero, Fabián
Guerrero McManus, Siobhan
Guijosa Hernández, Ernesto
Gutiérrez Luna, Diana Itzu
Guzmán Delgado, Xóchitl
Guzmán Romero, Jorge Adrián
Hansen, Tom
Hernández Alpizar, Javier
Hernández Baños, Blanca
Hernández Crespo, Tania
Hernandez Flores, Bonifacio
Hernández Navarro, Luis
Hernández Ramírez, Tania Paloma
Hernández Reyes, Itzamna Jesús
Hernández Vargas, Humberto
Hernández, Donovan
Hernández, Valeria
Henao Gaviria, Adriana María
Huacuja del Toro, Malú

Inclán, Daniel
Islas Vargas, Maritza
Iturriaga, Ana María
Iturriaga, Enrique
Iturriaga, Josefina
Iturriaga, Susana
Jarquín, Mauro
Jauregui, Gabriela
Javier Trujillo, Francisco
Jimenez, Luis Felipe
Joselevich Aguilar, Camila
Kaplan, Luciana
Katzestein Ferrer, Elena
Kavi, Ernesto
Lechuga Luna, Martha
Ledesma, Araceli
Leija Salas, Alfonso
Lengualerta
León, Paniagua, Livia
Leyva, Cristian
Loeza Limón, Diana
López Castellanos, Nayar
López De Cea, Ana Valentina
López Lujano, Alejandra
López y Rivas, Gilberto
López, Leonel
López, Modesto
Lozada, Mari
Luna Resonante, Yazz
Luz Lopez, Aida
Macías Esparza, Carlos
Macías Esparza, Rubén
Maldonado, Oreandy
Marcial Urbano, Ivonne
Marcos, Sylvia
Maya, Ytzel
Medina Guerrero, Daniel Omar
Medina Romo, Tonantzin
Mejía Aguilar, María de Lourdes, madre de carlos Sinuhé Cuevas
Mejía, estudiante asesinado
Mejía Iturriaga, Belzaín

Mejía Iturriaga, Berenice
Mejía, Felix
Mejía, María de Lourdes
Mendoza Jiménez, Florina
Mendoza Pérez, Arbel Ángel
Merino Lubetzky, Alonso
Millán, Margara
Miranda Herrera, Gregorio
Moedano, Maria Guadalupe
Molina Álvarez, Hugo
Molina Zúñiga, Mónica
Mónaco Felipe, Paula
Mozqueda Martínez, Leticia
Muñoz, Adriana
Muñoz, Lucia Joselin
Nava Gómez, Juan Pablo
Navarro Corona, Claudia Ivette
Ochoa, Sarasuadi
Olea Franco, Adolfo
Ortega Erreguerena, Joel
Ortíz Rosales, Sergio Araht
Ortiz, Verónica
Ortuño Vilchis, Matilde
Osorno, Diego
Padierna Jinenez, Pilar
Paredes Coronel, Heriberto
Parra Sosa, Vicente
Peña, Laura
Peralta Casillas, Maria Cristina
Peregrina, Francisco Humberto
Pérez, Martha Alicia
Portillo Elías, Mercedes Adriana
Quintana Rodríguez, Viviana
Quintanar González, Rafael
Radaelli Martinazzo, Sonia
Radilla, Miguel
Ramos Morales, Patricia
Rangel Chabolla, César
Rentería Argelia
Resendiz Flores, Rosa Paulina
Resendiz Flores, Silvia

Revuelta, Gabo
Ríos Sais, Gerardo
Rivera López, Betzabé
Riviello, Bárbara
Rizo García, Marta
Rodríguez, Benita
Rodríguez Contreras, Roberto “Gato”
Rodriguez, Claudia
Rodríguez, Deni
Rodríguez, Luisa Riley
Rojas Bruschetta, Efraín
Romero Gallardo, Raúl
Rose Jameson, Tlazol Celia
Rosset, Peter Chiapas
RS, Cristina
Salgado, Alvaro
Sánchez, Jorge Alonso
Sancosme, Luis Daniel
Sandoval, Claudia
Sandoval Espinosa, Ana
Sandoval Rincón, Alma Esperanza
Sandoval Uhthoff, Ángela
Santiago Santiago, José Jorge
Santos Baca, Andrea
Schmelz Herner, Itala
Segal, Claudia
Segura, Lourdes
Segura, Paulina
Serna Moreno, J. Jesús María
Solorio Sandoval, Israel Felipe
Sohuame Tlatzonkime
Struck King, Juan Manuel
Suárez Rodríguez, Luis David
Tassinari Azcuaga, Aidee
Torres Alamilla, Silvia
Torres Villalvazo, Santos Emanuel
Trejo Muñoz, Rubén
Troncoso, Mariana Lourdes
Trujano Alfaro, Darío Esteban
Uribe Cevallos, Rodrigo
Venegas, Cecilia

Vera Smith, Ana María
Victoria, Maricarmen
Vilchis Avilés, Dara
Villa, Mónica
Villalobos, Juan Pablo
Villegas, Armando
Volovsek, Iván
Welsh, Martha Elena
Wolffer, Lorena
Yébenes, Zenia
Zamora, Bárbara
Zapata Lillo, Paloma
Zepeda Alvarez, Vannya Yocelyn
Asamblea de Defensores del Territorio Maya Múuch' Xíinbal
Asociación de exploración científica, cultural y recreativa «BRÚJULA ROJA»
Asamblea Nacional de Braceros
Asociación Sindical de Trabajadores del INVI de la Ciudad de México
Batallones Femeninos
Brigada de Salud Zapatista Pantitlán
Brigada Humanitaria de Paz Marabunta
Brigadas Plásticas
Café "Zapata Vive"
Casa del Centro Tijuana
Cátedra Intercultural Carlos Montemayor
Central Unitaria de Trabajadores de México
Centro Comunitario U kúuchil k Ch'i'ibalo'on -territorio maya-
Centro de Derechos de la Mujer de Chiapas
Centro de Derechos Humanos Fray Bartolomé de Las Casas A.C. (Frayba)
Centro de Investigación en Comunicación Comunitaria A.C
Centro de Lengua y Cultura Zoque de Chiapas
Centro Vía Z
CIPOG-EZ-Consejo Indígena Y Popular De Guerrero – Emiliano Zapata
Clinica de Heridas
Colectiva de Mujeres Tejiendo Resistencias
Colectiva Las Sureñas en resistencia y rebeldía
Colectiva Nuestra Alegre Rebeldía en apoyo al CNI y CIG Cuernavaca Morelos

Colectivo Aequus Promoción y defensa de Derechos Humanos
Colectivo Autogestión Libertaria
Colectivo Cuaderno Común
Colectivo de Ilusionistas Sociales
Colectivo de Profes en la Sexta
Colectivo de Psicoanalistas PSIQUEREMOS
Colectivo el Hormiguero
Colectivo La Ceiba
Colectivo La Oveja Roja
Colectivo LOCUS, México
Colectivo Lo de Menos
Colectivo lxs Hijxs del Maíz Pinto
Colectivo Mujeres Tierra AC De Mexicali BC
Colectivo Odontología Comunitaria Sembrando Sonrisas
Colectivo La Oveja Roja
Colectivo Paso Doble en Apoyo al Congreso Nacional Indígena – Concejo Indígena de Gobierno
Colectivo Rural Urbano Asociaçao Oeste (Diadema)
Colectivo Rural Urbano Solidaridad Orgánica
Colectivo Tierra y Libertad
Colectivo Transdisciplinario de Investigaciones Críticas.
Colectivo Zapatista Neza
Comité Estudiantil Metropolitano (CEM)
Comité Promotor Todos Unidos Contra el Nuevo Aeropuerto Internacional de la Ciudad de México (NAICM)
Comunidad Circular AC de Ensenada BC.
Comunidad Indígena Otomí residentes en la CDMX
Cooperativa Hierba Crecida
Cooperativa Tlapaltik
Coordinación de Familiares de Estudiantes Víctimas de la Violencia
Defensores de Tierra y Agua, municipio de Juan C. Bonilla
Desde las Nubes
EcoRed Feminista La Lechuza Buza
Editorial En cortito que’ s pa’ largo
Ediciones del Espejo Somos
El Bordado de Ramona
Enlace Civil
Escuelita Autónoma Otomí
Espacio de Lucha contra el Olvido y la Represión (ELCOR)
Etcétera Errante

Fémina Fatal
Frente de Trabajador@s por el Derecho a la Salud y a la Seguridad Social
Frente del Pueblo Resistencia Organizada, FPRO
Fuerzas Unidas por Nuestros Desaparecidos (as) en Nuevo León
Grietas en el Muro
Grupo de Acompañamiento Político a la familia de Lesvy Berlín Rivera Osorio
Grupo de Teatro «Los Zurdos»
Guardianas y Guardianes del Río Metlapanapa, pueblos de Ometoxtla, Coronango, Almoloya, Nextetelco, Texintla, Xoxtla, Zacatepec y Cuanalá México
Instituto Cultural Autónomo Rubén Jaramillo Ménez (Morelos)
La Bisagra TV
La red del oriente del Estado de México. Resistencia y rebeldía
La Voladora Radio
La Voz del Anáhuac / Trabajadores y Revolución
Laboratorio Popular de Medios Libres
Manu Mayeg A.C
Médicos del Mundo Suiza, Misión México
Mexican Sound
Mexicali Resiste
Meza de Café Zapatista UAM-Iztapalapa
Movimiento al Socialismo, Sección mexicana de la Unidad Internacional de las y los Trabajadores-Cuarta Internacional
Movimiento de Aspirantes Excluidos de la Educación Superior (MAES)
Movimiento Democracia Directa (MDD)
Mujeres que luchan CDMX
Mujeres que Luchan Jrz
Mujeres que Luchan, Resisten y se Organizan
Mujeres y la Sexta
Nodo de Derechos Humanos
Noticias de abajo y Laboratorio Popular de Medios Libres
Nueva Central de Trabajadores
Obeja Negra
Organización Nacional del Poder Popular-PRP
Organización Popular Francisco Villa de Izquierda Independiente
Panteón Rococó

Participantes CompArte “Báilate otro mundo”:
Partido de los Comunistas
Partido Revolucionario del Pueblo
Patrulla Roja
Plantón por los 43 de la ciudad de México
Poesía y Canto
Promotores Culturales ReintegrArte
Proyecto Libre: Educación y Autonomía
Radio Zapote
Red de Apoyo Iztapalapa Sexta (RAIS)
Red de feminismos descoloniales
Red de Mujeres “Porque Acordamos Vivir”
Red de Rebeldía y Resistrenzas
Red de Resistencia y Rebeldía Altas Montañas
Red de Resistencia y Rebeldía de Acámbaro
Red de Resistencia y Rebeldía Jo’
Red de Resistencia y Rebeldía región Este de Guanajuato de Resistencia y Disidencia Sexual y de Género
Red Universitaria Anticapitalista
Regeneración Radio
Residentes de la Honorable Casa Nacional del Estudiante
Resistencias Enlazando Dignidad – Movimiento y Corazón Zapatista
Revista FLUIR
Sector de Trabajadores Adherentes a la Sexta Declaración
Sexta Teatrito Mérida
Shakti ArtEscena S.C.
Sindicato de Trabajadores Académicos de la Universidad Autónoma Chapingo (STAUACh)
Sindicato Mexicano de Electricistas
Skaffo LaFaro
Surco Informativo
Tejiendo Organización Revolucionaria (TOR)
Tlanezi Calli (Casa del Amanecer)
Unión Popular Apizaquence Democrática e Independiente (Upadi)
Universidad de la Tierra-CIDECI, México
Universidad de la Tierra (Oaxaca)
UPREZ Benito Juárez
Urdimbre audivisual
Voces del Viento
Yoloxóchitl-Flor del corazón. Espacio para la salud

comunitaria
Zapateando Medios Libres
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Aguascalientes
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Ciudad de México
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Colima
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Guadalajara
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Hidalgo
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN La Laguna
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN León
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Mazatlán
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Morelia
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Nuevo León
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Puebla
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Querétaro
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN San Luis Potosí
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Sinaloa
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Tlaxcala
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Tijuana
Equipo de Apoyo a la Comisión Sexta del EZLN Zacatecas
Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού
Από τις γυναίκες, άντρες, τουις άλλουες, τα παιδιά και τ@ς ηλικιωμέν@ς του
Ζαπατιστικού Στρατού Εθνικής Απελευθέρωσης
Comandante Don Pablo Contreras και Εξεγερμένος Υποδιοικητής Moisés
Μεξικό
Αν θέλετε να υπογράψετε αυτή τη διακήρυξη, στείλτε την υπογραφή σας στο firmasporlavida@ezln.org.mx. Παρακαλούμε ολόκληρο το όνομα της ομάδας σας, της συλλογικότητάς σας, της οργάνωσής σας ή όπως προσδιορίζεστε, και τη γεωγραφία σας στη γλώσσα σας. Οι υπογραφές θα προστίθενται ενόσω φτάνουν.

Ταξίδι των Ζαπατίστας στην

Ευρώπη.Τρίτο Μέρος: Η αποστολή

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ: Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Πώς η Defensa Zapatista (Ζαπατιστική Άμυνα) προσπαθεί να εξηγήσει στην Esperanza (Ελπίδα) την αποστολή του ζαπατισμού και άλλες χαρούμενες σκέψεις.

«Λοιπόν, θα σου εξηγήσω τώρα κάτι πολύ σημαντικό. Δε θα κρατήσεις, όμως, σημειώσεις. Πρέπει να το φυλάξεις στο μυαλό σου. Γιατί το τετράδιο μπορεί να το πετάξεις οπουδήποτε, αλλά το μυαλό το κουβαλάς συνέχεια».

Η Defensa Zapatista (Ζαπατιστική Άμυνα) περπατούσε πάνω κάτω, όπως έκανε και ο μακαρίτης όταν εξηγούσε κάτι πολύ σημαντικό. Η Esperanza (Ελπίδα) καθόταν πάνω σε ένα κορμό στον οποίο, προνοητική όπως ήταν, είχε τοποθετήσει ένα νάιλον πάνω στο υγρό και γεμάτο βρύα, μανιτάρια και ξερά κλαδάκια, ξύλο.

«Άραγε θα δούμε το μέρος που μας στέλνει ο αγώνας;», αναφώνησε η Defensa (Άμυνα), δείχνοντας με τα χεράκια οπουδήποτε.

Η Esperanza (Ελπίδα) σκέφτεται λίγο την απάντηση, αλλά είναι προφανές ότι η ερώτηση της Defensa (Άμυνα) ήταν ρητορική, δηλαδή, δεν την ενδιέφερε η απάντηση αλλά τα ερωτήματα που έπονται. Κατά την άποψή της, η Defensa Zapatista (Ζαπατιστική Άμυνα) ακολουθεί την επιστημονική μέθοδο.

*«**Η** ζητούμενο, λοιπόν, δεν είναι να φτάσει κανείς κάπου, αλλά να φτιάξει ένα δρόμο. Αν, δηλαδή, δεν υπάρχει δρόμος, να τον δημιουργήσει γιατί διαφορετικά πώς;»*, λέει το κορίτσι κραδαίνοντας μια ματσέτα που ένας θεός ξέρει από πού ξεφύτρωσε – σίγουρα θα την ψάχνουν σε καμιά καλύβα.

*«Αυτό είναι, λοιπόν, **η** πρόβλημα, πως **η** πρόβλημα άλλαξε, και το πιο σημαντικό τώρα είναι ο δρόμος. Γιατί αν δεν υπάρχει ο*

δρόμος για εκεί που θέλεις να πας, τότε μάταια ανησυχείς. Τί θα κάνουμε, λοιπόν, αν δεν υπάρχει δρόμος για τον προορισμό μας;»

Η Esperanza (Ελπίδα) απαντά με ικανοποίηση: *«θα περιμένουμε μέχρι να σταματήσει η βροχή, για να μη βραχούμε όταν θα φτιάχνουμε το δρόμο».*

Η Defensa (Άμυνα) τραβά τα μαλλιά της, καταστρέφοντας το χτένισμα που έκαναν μισή ώρα να φτιάξουν οι ***μαμάδες*** της, και βγάζει μια κραυγή: *«Όχι»*.

Η Esperanza (Ελπίδα) αν και στην αρχή διστάζει, τολμά να πει: *«Το ξέρω. Είπαμε ψέματα στον Pedrito ότι θα έχει καραμέλες εκεί που θα πάμε, αλλά δεν υπάρχει δρόμος. Ας βρεθεί πρώτα εκείνος που θα φτιάξει το δρόμο και μετά πέφτουμε με τα μούτρα στις καραμέλες».*

Η Defensa (Άμυνα) αντιδρά, λέγοντας: *«Σιγά μη ζητήσουμε τη βοήθεια των ηλίθιων αντρών. **Ποτέ ποτέ.** Εμείς θα τον φτιάξουμε ως γυναίκες που είμαστε.».*

«Φυσικά», λέει η Esperanza (Ελπίδα) *«για σκέψου ξαφνικά να βρούμε σοκολάτες».*

«Αλλά αν, στην προσπάθειά μας να ανοίξουμε δρόμο, χαθούμε;», συνεχίζει η Defensa (Άμυνα).

«Φωνάζουμε για βοήθεια; Ρίχνουμε φωτοβολίδες ή καλούμε με το καρακόλ το λαό να έρθει να μας βοηθήσει;», απαντά η Esperanza (Ελπίδα).

Η Defensa (Άμυνα) αντιλαμβάνεται ότι η Esperanza (Ελπίδα) παίρνει τα πράγματα κυριολεκτικά και, επιπλέον, έχει την αποδοχή των υπολοίπων. Για παράδειγμα, το γατόσκυλο γλύφει τα μουστάκια του φαντασιώνοντας μια κατσαρόλα γεμάτη σοκολάτες στο τέλος του ουράνιου τόξου, το μονόφθαλμο άλογο υποψιάζεται ότι μπορεί να υπάρχει καλαμπόκι με αλάτι και ίσως κανένα δοχείο με πλαστικά μπουκάλια. Η Calamidad (Συμφορά) προβάρει

την χορογραφία που σχεδίασε ο SupGaleano, με τίτλο *«pas de Chocolat»*, η οποία περιλαμβάνει βουτιά, σε στυλ ρινόκερου, στην κατσαρόλα.

Ο Elías Contreras, από τη άλλη, είχε βγάλει τη λίμα του, ήδη από τις πρώτες ερωτήσεις, και ακόνιζε τη δίκοπη ματσέτα του.

Πιο πέρα, ένα απροσδιόριστο όν που μοιάζει με σκαθάρι και κρατά ένα πλακάτ που γράφει: *«Λέγε με, Ισμαήλ»*, συζητά με τον Γερο Αντόνιο για τα πλεονεκτήματα της ακινησίας σε σταθερό έδαφος, επιχειρηματολογώντας: *«Όντως, αγαπητέ Queequeg, καμία λευκή φάλαινα δε θα πλησιάσει στο λιμάνι».* Ο ηλικιωμένος ιθαγενής ζαπατίστας, ακούσιος δάσκαλος της γενιάς που εξεγέρθηκε ένοπλα το 1994, ακούει προσεκτικά τα επιχειρήματα του ζωυφίου, στρίβοντας ένα τσιγάρο σε φλούδα καλαμποκιού.

Η μικρή Defensa Zapatista (Ζαπατιστική Άμυνα) υποθέτει ότι κινδυνεύει να παρεξηγηθεί, όπως οι επιστήμες και οι τέχνες: σαν ένα *pas de deux* που προσμένει την αγκαλιά για τις πιρουέττες και τη στήριξη για ένα *porté*, σαν ένα φιλμ που περιμένει φυλακισμένο σε ένα κουτί το βλέμμα που θα το απελευθερώσει, σαν μια κούμπια σε προσμονή των γοφών που θα της δώσουν νόημα και προορισμό, σαν ένας κοίλος Cigala χωρίς το κυρτό του, σαν τη Luz Casal που πηγαίνει να συναντήσει το «υποσχόμενο λουλούδι», σαν τον Louis Lingg χωρίς τις βόμβες του πάνκ, σαν τον Panchito Varona που ψάχνει, πίσω από ένα ακόρντο, τον κλεμμένο Απρίλη, σαν ένα ska χωρίς slam, σαν ένα παγωτό καρύδι χωρίς τον Sup να του αποτίει τιμές.

Αλλά η Defensa (Άμυνα) που είναι και άμυνα και ζαπατιστική, δηλαδή συνεχώς σε αντίσταση και εξέγερση, ψάχνει με το βλέμμα τη βοήθεια του Γερο Αντόνιο.

«Αλλά οι θύελλες, είτε στη θάλασσα, είτε στη γη, είτε ψηλά στον ουρανό είτε κάτω στο έδαφος δε σέβονται τίποτε. Στρίβουν ακόμα και τα σπλάχνα της γης κάνοντας ανθρώπους, φυτά και ζώα, ανεξαρτήτως χρώματος, μεγέθους ή τρόπου, να υποφέρουν», λέει με σβησμένη φωνή ο Γερο Αντόνιο.

Όλοι σιωπούν, οι μισοί από σεβασμό, οι άλλοι μισοί από φόβο.

Ο Γέρο Αντόνιο συνεχίζει: *«Οι γυναίκες και οι άνδρες αναζητούν καταφύγιο από τους ανέμους, τις βροχές και τα ραγισμένα εδάφη, και περιμένουν να περάσει η θύελλα για να δουν τι έχει απομείνει και τι όχι. Αλλά η γη, δεν περιμένει απλά, δουλεύει, προετοιμάζεται για το μετά, γι' αυτό που έπεται. Και εκεί, στο καταφύγιό της, αρχίζει ήδη να αλλάζει. Η Μάνα Γη δεν περιμένει να τελειώσει η καταιγίδα για να δει τι θα κάνει. Αρχίζει από πριν να χτίζει. Γι' αυτό οι σοφοί λένε ότι το αύριο δεν έρχεται έτσι απλά, δεν εμφανίζεται ξαφνικά, παραμονεύει στις σκιές και, αυτός πού ξέρει να κοιτάξει, το βρίσκει στις ρωγμές της νύχτας. Γι' αυτό οι άντρες και οι γυναίκες του καλαμποκιού, όταν σπέρνουν, ονειρεύονται την τορτίγια, το ατόλε, το ποσόλ, το ταμάλε και το μαρκεσότε . Δεν υπάρχουν ακόμη, αλλά ξέρουν ότι θα υπάρξουν και αυτό είναι που οδηγεί τη δουλειά τους. Κοιτάζοντας το χωράφι τους, βλέπουν τους καρπούς του πριν ακόμη ο σπόρος αγγίξει το έδαφος.*

Οι άντρες και οι γυναίκες του καλαμποκιού, δεν βλέπουν μόνο αυτό τον κόσμο και τους πόνους του, βλέπουν και τον κόσμο που πρέπει να αναδυθεί και φτιάχνουν το δρόμο τους. Τρία βλέμματα έχουν: ένα για ό,τι έχει προηγηθεί, ένα για το τώρα, και ένα γι' αυτό που έπεται. Έτσι ξέρουν ότι σπέρνουν έναν θησαυρό: το βλέμμα».

Η Defensa (Άμυνα) συγκατανεύει με ενθουσιασμό. Καταλαβαίνει ότι ο Γέρο Αντόνιο κατανοεί το επιχείρημα που αδυνατούσε να εξηγήσει. Δύο γενιές διαφορετικές στα ημερολόγια και τις γεωγραφίες στήνουν μια γέφυρα που πάει κι έρχεται… όπως οι δρόμοι.

«Σωστό!», φωνάζει σχεδόν το κορίτσι και κοιτάζει τρυφερά τον γέροντα.

Και συνεχίζει εκείνη: «Αν ήδη ξέρουμε πού πάμε, αυτό σημαίνει ότι ξέρουμε ήδη πού δεν θέλουμε να πάμε. Έτσι, το κάθε μας βήμα μας απομακρύνει από ορισμένα μέρη και μας φέρνει πιο

κοντά σε άλλα. Δεν έχουμε φτάσει ακόμη, αλλά ο δρόμος που φτιάχνουμε μας δείχνει ήδη τον προορισμό. Αν θέλουμε να φάμε ταμάλες, δεν θα φυτέψουμε κολοκύθες.»

Όλο το κοινό κάνει μια γκριμάτσα αηδίας απόλυτα κατανοητή, καθώς φαντάζεται μια φρικτή κολοκυθόσουπα.

«Αντιμετωπίζουμε τη θύελλα με όσα γνωρίζουμε, αλλά προετοιμάζουμε ήδη αυτό που έρχεται. Και το προετοιμάζουμε από τώρα. Γι΄ αυτό πρέπει να ταξιδέψει ο λόγος μακριά. Δεν έχει σημασία αν αυτός που τον αρθρώνει δεν θα βρίσκεται πια εκεί, το σημαντικό είναι να φτάσει ο σπόρος σε γόνιμο έδαφος και να αναπτυχθεί μαζί με άλλους. Δηλαδή να τους στηρίζει. Αυτή είναι η αποστολή μας: να είμαστε σπόροι που αναζητούν άλλους σπόρους», αποφαίνεται η Defensa Zapatista (Ζαπατιστική Άμυνα) και, απευθυνόμενη στην Esperanza (Ελπίδα), ρωτά: «Κατάλαβες;»

Η Esperanza (Ελπίδα) σηκώνεται όρθια και, με όλη την σοβαρότητα των εννέα χρόνων της, απαντά:

«Ναι, φυσικά το κατάλαβα ότι ούτως ή άλλως θα πεθάνουμε άθλια»

Και, σχεδόν αμέσως, προσθέτει: «Αλλά θα το κάνουμε να αξίζει».

Όλοι χειροκροτούν.

Για να ενισχύσει το «να αξίζει» της Esperanza (Ελπίδας), ο Γέρο Αντόνιο βγάζει από την τσάντα του ένα σακουλάκι με σοκολάτες που αποκαλούνται «φιλάκια».

Το γατόσκυλο με ένα σάλτο βουτάει μια γενναία ποσότητα και το μονόφθαλμο άλογο προτιμά να συνεχίσει να μασουλά το πλαστικό μπουκάλι του.

Ο Elías Contreras, επιτροπή έρευνας του ezln, επαναλαμβάνει σιγανά: «θα το κάνουμε να αξίζει» και στέλνει την καρδιά και τη σκέψη του στον αδελφό Samir Flores και σε ός@ς συγκρούονται, με μοναδικό μέσο την αξιοπρέπεια τους, με τον φωνακλά κλέφτη του νερού και της ζωής που κρύβεται πίσω από τα όπλα του επιστάτη, εκείνου που καλύπτει με την πολυλογία του

την τυφλή υπακοή που οφείλει στο Αφεντικό : πρώτα χρήμα, μετά χρήμα, και στο τέλος πάλι χρήμα. Ποτέ δικαιοσύνη, ποτέ ελευθερία, ποτέ ζωή.

Το σκαθάρι αρχίζει να λέει πώς μια σοκολάτα το έσωσε από τον θάνατο στη στέπα της Σιβηρίας καθώς πήγαινε, από τη γη των Sami -όπου τραγούδησε το Yoik- στα εδάφη των Selkup, για να τιμήσει τον Κέδρο, το δέντρο της ζωής. «Πήγα για να μάθω. Αυτό το σκοπό έχουν τα ταξίδια. Γιατί υπάρχουν αντιστάσεις και εξεγέρσεις που δεν είναι λιγότερο σημαντικές και ηρωικές επειδή βρίσκονται σε μακρινά ημερολόγια και γεωγραφίες» λέει, καθώς απελευθερώνει με τα πολλαπλά ποδαράκια του τη σοκολάτα από την φυλακή του γυαλιστερού αλουμινόχαρτου, χειροκροτώντας και καταβροχθίζοντας ταυτόχρονα ένα κομμάτι.

Από την άλλη, η Calamidad (Συμφορά) έχει καταλάβει καλά ότι πρέπει να σκεφτούμε αυτό που έπεται, και με τα χεράκια της πασαλειμμένα με σοκολάτα, δηλώνει ενθουσιασμένη: “Ας παίξουμε ποπ κορν!”

-*-

Από το Ζαπατιστικό Κέντρο Ναυτικής- Χερσαίας Εκπαίδευσης.

Ο SupGaleano παραδίδοντας μαθήματα ” Διεθνιστικού *Γεμετού*“.

Μεξικό, Δεκέμβριος του 2020.

Από το σημειωματάριο του Γατόσκυλου: Ο θησαυρός είναι το άλλο.

«Στο τέλος, με κοίταξε αργά με το μοναδικό του μάτι και μου είπε: *«Σε περίμενα, Don Durito. Να ξέρεις ότι είμαι ο τελευταίος από τους αληθινούς πειρατές που ζει στον κόσμο. Και λέω από τους «αληθινούς» γιατί τώρα υπάρχουν αμέτρητοι «πειρατές» σε οικονομικά κέντρα και μεγάλα κυβερνητικά ανάκτορα που κλέβουν, σκοτώνουν, καταστρέφουν και λεηλατούν χωρίς ποτέ τους να έχουν αγγίξει νερό εκτός από αυτό των μπανιέρων τους. Αυτή είναι η αποστολή σου (μου δίνει ένα φάκελο με παλιές περγαμηνές): να βρεις τον θησαυρό και να τον*

βάλεις σε ένα ασφαλές μέρος. Τώρα, συγχώρεσέ με, αλλά πρέπει να πεθάνω».

Και λέγοντας αυτά, άφησε το κεφάλι του να πέσει στο τραπέζι. Ναι, ήταν νεκρός. Ο παπαγάλος πέταξε και βγήκε από ένα παράθυρο φωνάζοντας: «Ανοίξτε δρόμο να περάσει ο εξόριστος της Μυτιλήνης, ανοίξτε δρόμο να περάσει ο μπάσταρδος γιος της Λέσβου, το καμάρι του Αιγαίου. Άνοιξε, φοβερή κόλαση, τις εννιά πόρτες σου, γιατί εκεί θα ξεκουραστεί ο μεγάλος Μπαρμπαρόσα. Βρήκε αυτόν που θα ακολουθήσει τα βήματά του, και τώρα κοιμάται εκείνος που έκανε τον ωκεανό δάκρυ. Με τη Μαύρη Ασπίδα θα σαλπάρει τώρα το καμάρι των αληθινών Πειρατών». Κάτω από το παράθυρο, απλωνόταν το σουηδικό λιμάνι του Γκέτεμποργκ, και, στο βάθος, ένα nyckelharpa έκλαιγε…»

Don Durito de la Lacandona. Οκτώβρης του 1999.

Παράρτημα: Τρία παραληρήματα, δύο ομάδες, και ένας αντάρτης.

Αν ακολουθήσουμε τη διαδρομή του Ναυάρχου Maxo, νομίζω ότι θα φτάσουμε γρηγορότερα περπατώντας από τον Βερίγγειο Πορθμό.

https://vimeo.com/491289422

Με τις ωοθήκες που έχουμε δεν σταματάμε.

https://vimeo.com/491451350

Η μηχανή είναι έτοιμη, τώρα απλά λείπει… η βάρκα;!

https://vimeo.com/493600348

Το πλήρωμα I

https://vimeo.com/492361822

Το πλήρωμα II

https://vimeo.com/492339543

Δεν έχουμε ακόμα πλοίο, αλλά έχουμε ήδη τον τύπο που θα ηγηθεί

της ναυτικής ανταρσίας.

https://vimeo.com/492973959

3ο κείμενο των Ζαπατίστας για το ταξίδι τους στην Ευρώπη: Η ανάμνηση αυτού που έρχεται

Τέταρτο μέρος: Η ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΑΥΤΟΥ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ

Οκτώβριος 2020

Συνέβη πριν από 35 Οκτώβρηδες.

Ο Γερο Αντόνιο κοιτά τη φωτιά που αντιστέκεται στη βροχή. Κάτω από το βρεγμένο ψάθινο καπέλο, ανάβει με ένα μισοκαμμένο κούτσουρο το τσιγάρο που μόλις είχε στρίψει. Η φωτιά διατηρείται, κρυμμένη κάτω από τους κορμούς. Ενίοτε, τη βοηθά ο άνεμος και με την πνοή του ζωηρεύει τα κάρβουνα που κοκκινίζουν από θυμό.

Το στρατόπεδο είναι το περίφημο «Watapil», στην λεγόμενη “Sierra Cruz de Plata” που υψώνεται ανάμεσα στα υγρά χέρια των ποταμών Jataté και Perlas. Βρισκόμαστε στο έτος 1985 και ο Οκτώβρης υποδέχεται την ομάδα με μια καταιγίδα, προμήνυμα των επόμενων ημερών. Η ψηλή αμυγδαλιά (που θα ξαναβαφτίσει αυτό το βουνό στην αντάρτικη γλώσσα), κοιτά με συμπόνοια στα πόδια της αυτή τη μικρή, πολύ μικρή, ασήμαντη χούφτα από άντρες και γυναίκες. Πρόσωπα χαραγμένα, δέρματα ισχνά, το βλέμμα λαμπερό (ίσως από τον πυρετό, το πείσμα, το φόβο, το παραλήρημα, την πείνα, την αϋπνία), κουρελιασμένα τα καφέ και μαύρα ρούχα, και

οι μπότες παραμορφωμένες από τις λιάνες που προσπαθούν να κρατήσουν τις σόλες στη θέση τους.

Τα λόγια του Γερο Αντόνιο αργά, μόλις που ακούγονται μες στη βοή της καταιγίδας. Τους μιλά σα να απευθυνόταν στον εαυτό του:

«Ο Τύραννος θα έρθει ξανά για να επιβάλλει στο χρώμα της γης τον σκληρό του λόγο, το εγώ του που δολοφονεί τη λογική, τη δωροδοκία που μεταμφιέζεται σε ελεημοσύνη.

θα έρθει η μέρα που ο θάνατος θα φορέσει τα πιο απάνθρωπα ρούχα του. Με ενισχυμένα τα βήματά της με τροχούς και ουρλιαχτά, η μηχανή που μολύνει τα μονοπάτια, θα καλύψει την καταστροφή με το ψέμα της ευημερίας που θα σπείρει. Όποιος αντισταθεί σε αυτή την αντάρα που τρομοκρατεί φυτά και ζώα, θα χαθεί και από τη ζωή και από τη μνήμη. Με μολύβι από την πρώτη, με το ψέμα από τη δεύτερη. Η νύχτα θα γίνει μεγαλύτερη, ο πόνος απέραντος και ο θάνατος πιο θανατερός.

Οι Aluxo´ob θα προειδοποιήσουν τότε τη μάνα γη, λέγοντας: "Έρχεται ο θάνατος, μητέρα, έρχεται σκοτώνοντας".

θα ξυπνήσει, τότε, η μάνα γη, η πρώτη μητέρα – ταράζοντας τον ύπνο των παπαγάλων, των μακάο και των τουκάν -, και θα απαιτήσει να πάρει πίσω το αίμα των προστατών και προστατριών της. Απευθυνόμενη στα παιδιά της, θα πει:

"Οι μεν θα πάτε να χλευάσετε τον εισβολέα. Οι άλλες θα πάτε να καλέσετε το αδελφικό αίμα. Μη σας τρομάζουν τα νερά, μη σας πτοούν τα κρύα και οι ζέστες. Ανοίξτε δρόμους εκεί που δεν υπάρχουν. Σκαρφαλώστε σε ποτάμια και θάλασσες. Πλεύστε σε βουνά. Πετάξτε σε βροχές και σύννεφα. Γίνετε νύχτα, γίνετε μέρα, αχάραγα ξεκινήστε και ξυπνήστε το σύμπαν. Πολλά είναι τα ονόματα και τα χρώματά μου, αλλά μια η καρδιά μου, και ο θάνατός μου θα είναι θάνατος των πάντων. Μην ντρέπεστε για το χρώμα του δέρματος που σας έδωσα, ούτε για το λόγο που φύτεψα στα στόματά σας, ούτε για το ανάστημα, που σας κρατά τόσο κοντά σε μένα. Γιατί εγώ θα δώσω φως στα βλέμματά σας,

ζεστασιά στ' αυτιά σας και δύναμη στα πόδια και τα χέρια σας. Μη φοβάστε τους διαφορετικούς τρόπους και τα διαφορετικά χρώματα, ούτε τα αλλιώτικα μονοπάτια. Γιατί είναι μια η καρδιά που σας έδωσα, ένας ο νους και ένα το βλέμμα".

Τότε, κάτω από την πολιορκία των Aluxo´ob, θα διαλυθούν οι μηχανές της θανάσιμης απάτης, θα συντριβεί η υπεροψία και η απληστία της θα καταστραφεί. Οι ισχυροί θα φέρουν ανδρείκελα από άλλες χώρες για να επιδιορθώσουν τη διαλυμένη μηχανή. Αυτοί, αφού ελέγξουν τα σπλάχνα των μηχανών του θανάτου και βρουν την αιτία της βλάβης θα πουν: "είναι γεμάτες αίμα". Στην προσπάθειά τους να εξηγήσουν την αιτία αυτού του φοβερού θαύματος, θα ανακοινώσουν στα αφεντικά τους: "δεν ξέρουμε το λόγο. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι το αίμα αυτό κατάγεται από το αίμα των αυτοχθόνων".

Και τότε, εκεί στα μεγάλα αρχοντικά όπου ο Ισχυρός μεθά και κακοποιεί, θα πέσει το κακό πάνω του σαν βροχή. Το παράλογο θα εισβάλλει στα εδάφη του και από τις πηγές θα αναβλύζει αίμα αντί για νερό. θα μαραθούν οι κήποι του και η καρδιά όσων είναι στη δούλεψή του και τον υπηρετούν. Ο ισχυρός θα φέρει τότε άλλους υποτελείς για να τους χρησιμοποιήσει. θα έρθουν από άλλη γη. Και μεταξύ ίσων θα γεννηθεί το μίσος που τρέφει το χρήμα και ο αλληλοσπαραγμός, ο θάνατος και η καταστροφή όσων μοιράζονται την ιστορία και τον πόνο.

Εκείνοι που πριν ζούσαν και δούλευαν τη γη, θα γίνουν υπηρέτες και σκλάβες του Ισχυρού στα χώματα και κάτω από τους ουρανούς των προγόνων τους. θα δουν τη δυστυχία να πέφτει στα σπίτια τους. Οι κόρες και οι γιοί τους, θα χαθούν βουτηγμένοι στη σήψη της διαφθοράς και του εγκλήματος. θα αναβιώσει το δικαίωμα "της πρώτης νύχτας" με το οποίο το χρήμα δολοφονεί την αθωότητα και την αγάπη. Τα μωρά θα αρπάξουν από την αγκαλιά των μανάδων τους και τη σάρκα τους θα γευτούν οι μεγάλοι Άρχοντες, για να ικανοποιήσουν την αχρειότητα και την κτηνωδία τους. Για το χρήμα ο γιος θα σηκώσει το χέρι στους γονείς και ο θρήνος θα ντύσει τα σπίτια τους. Η κόρη θα χαθεί στο σκοτάδι ή στο θάνατο, δολοφονημένη η ζωή και η ύπαρξή της

από τους Άρχοντες και το χρήμα. Άγνωστες ασθένειες θα χτυπήσουν όσους για ψίχουλα πούλησαν την αξιοπρέπεια τη δική τους και των αγαπημένων τους, όσους πρόδωσαν τη φυλή, το αίμα και την ιστορία τους, όσους κατασκεύασαν και διέσπειραν το ψέμα.

Η μάνα Ceiba, που βαστάζει τους κόσμους, θα φωνάξει τόσο δυνατά που ακόμα και ο πιο απομονωμένος και κουφός άνθρωπος θα ακούσει την πληγωμένη της κραυγή. Και 7 μακρινές φωνές θα την πλησιάσουν. Και 7 μακρινά χέρια θα την αγκαλιάσουν. Και 7 διαφορετικές γροθιές θα ενωθούν μαζί της. Η Μάνα Ceiba θα σηκώσει τότε τα μεσοφόρια και τα χιλιάδες πόδια της θα ποδοπατήσουν και θα ξηλώσουν τους δρόμους με τις σιδερένιες ράγες. Οι τροχοφόρες μηχανές θα βγουν από τους μεταλλικούς δρόμους. Τα νερά θα ξεχειλίσουν από τα ποτάμια και τις λίμνες, και η θάλασσα θα βρυχάται από οργή. Θ' ανοίξουν τότε σε όλους τους κόσμους τα έγκατα της γης και του ουρανού.

> *Τότε, η μάνα γη, η πρώτη μητέρα, θα σηκωθεί και με φωτιά θα πάρει πίσω το σπίτι και τον τόπο της. Πάνω από τα υπεροπτικά κτίρια της Εξουσίας, θα μεγαλώνουν δέντρα, φυτά και ζώα, και στις καρδιές τους θα ζει ξανά ο Votán Zapata, ο προστάτης και η καρδιά του λαού. Και ο ιαγουάρος θα βαδίσει εκ νέου στα αρχαία μονοπάτια, κυριαρχώντας ξανά εκεί που κάποτε βασίλευαν το χρήμα και οι δούλοι του.*

Ο ισχυρός δε θα πεθάνει προτού δει την άξεστη αλαζονεία του να καταρρέει αθόρυβα. Και ψυχορραγώντας, ο Τύραννος θα ξέρει ότι δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια κακή ανάμνηση, σε έναν κόσμο που εξεγέρθηκε και αντιστάθηκε στο θάνατο που πρόσταζε η εξουσία του.

Αυτό λέγεται ότι λένε οι παντοτινοί νεκροί, αυτοί που θα πεθάνουν ξανά, αλλά αυτή τη φορά για να ζήσουν.

Να ακουστεί ο λόγος σε κοιλάδες και βουνά, σε λαγκάδια και πεδιάδες· να τον τραγουδά συνεχώς το πουλί tapacamino προαναγγέλλοντας τα βήματα της αδελφικής καρδιάς· η βροχή και

ο ήλιος να τον φυτεύουν στο βλέμμα εκείνων που κατοικούν σε αυτή τη γη. Και ο άνεμος να τον πηγαίνει μακριά για να φωλιάσει στην συντροφική σκέψη.

Γιατί αυτοί οι ουρανοί και αυτά τα χώματα θα δουν πράγματα φοβερά και καταπληκτικά.

Και ο ιαγουάρος θα βαδίσει εκ νέου στα αρχαία μονοπάτια, κυριαρχώντας ξανά εκεί που κάποτε βασίλευαν το χρήμα και οι δούλοι του».

Ο Γερο Αντόνιο σιώπησε, και μαζί του, σιώπησε και η βροχή. Τίποτε δεν κοιμάται. Τα πάντα ονειρεύονται.

***

Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού

SupGaleano

Μεξικό, Οκτώβριος 2020.

Από το Σημειωματάριο του Γατόσκυλου: Δεύτερο μέρος. – Οι πιρόγες.

> *Σας θυμίζω ότι τα σύνορα μεταξύ των χωρών υπάρχουν μόνο για να στοιχειοθετείται το έγκλημα του «λαθρεμπορίου» και να δικαιολογούνται οι πόλεμοι. Είναι ξεκάθαρο ότι υπάρχουν τουλάχιστον δύο πράγματα που βρίσκονται πάνω και από τα σύνορα: το ένα είναι το έγκλημα που, μεταμφιεσμένο σε εκσυγχρονισμό, μοιράζει τη δυστυχία παγκοσμίως. Το άλλο είναι η ελπίδα ότι ντροπή υπάρχει μόνο όταν δεν ακολουθούμε σωστά τα βήματα στο χορό και όχι όταν κοιτάζουμε τον εαυτό μας στον καθρέφτη. Για να τελειώνουμε με το πρώτο και για να κάνουμε το δεύτερο να ανθίσει, το μόνο που χρειάζεται είναι να αγωνιστούμε και να γίνουμε καλύτεροι. Όλα τα άλλα, αυτά που γεμίζουν τις βιβλιοθήκες και τα μουσεία, θα έρθουν μόνα τους. Δεν χρειάζεται να κατακτήσουμε τον κόσμο, αρκεί να τον φτιάξουμε από την αρχή. Αυτά. Σας εύχομαι υγεία και να θυμάστε ότι, για τον έρωτα, το κρεβάτι είναι μόνο μια*

πρόφαση, για το χορό, η μουσική είναι μόνο ένα στολίδι και για τον αγώνα η εθνικότητα δεν είναι παρά ένα ατύχημα εντελώς συμπτωματικό.

Δον Ντουρίτο της Λακαντόνα, 1995.

Ο SubMoy έλεγε στον Maxo ότι θα έπρεπε μάλλον να δοκιμάσουν να βάλουν ξύλο από μπάλσα (εδώ το λένε «φελλό»), αλλά ο ναυπηγός ισχυριζόταν ότι, όσο πιο ελαφρύ είναι το καράβι, τόσο ευκολότερα θα παρασυρόταν από το ρεύμα. *«Μα αφού είπες ότι δεν υπάρχουν ρεύματα στη θάλασσα». «Ναι, αλλά αν υπάρχουν;»,* αντέκρουσε ο Maxo. Ο SubMoy είπε τότε στους υπόλοιπους συντρόφους της Παράνομης Επαναστατικής Ιθαγενικής Επιτροπής να προχωρήσουν στην επόμενη δοκιμή: πιρόγες.

Άρχισαν να λαξεύουν διάφορες πιρόγες. Με τσεκούρια και ματσέτες έδιναν μορφή και ναυτική καριέρα σε κορμούς που αρχικά προορίζονταν να γίνουν καυσόξυλα. Λόγω της ολιγόλεπτης απουσίας του SubMoy, απευθύνθηκαν στον SupGaleano ρωτώντας αν θα βάφτιζαν τα σκάφη. *«Ναι, φυσικά»,* απάντησε αφηρημένος ο Sup, ενώ παρακολουθούσε τον Monarca που επιδιόρθωνε ένα παλιό πετρελαιοκινητήρα.

Άρχισαν, λοιπόν, να σχεδιάζουν και να ζωγραφίζουν ονόματα λογικά και διακριτικά στις πλευρές των σκαφών. Το ένα ονομαζόταν: *«Ο κολυμβητής και θαλασσοπηδήχτρας Chompiras*». Το άλλο: *«Ο διεθνιστής. Άλλο το ένα και άλλο το don't fuck me, κουμπάρε»*. Ή το: *«Έρχομαι σε λιγάκι, δεν αργώ αγάπη μου»*. Σε ένα άλλο πιο πέρα έγραφε: *«Αφού μας καλέσατε, ας προσέχατε»*. Οι του puy Jacinto Canek βάφτισαν τη δική τους «Jean Robert». Αυτός ήταν ο δικός τους τρόπος για να τους συνοδεύει στο ταξίδι.

Σε μια άλλη πιο μακριά καταφέρνουμε να διαβάσουμε: *«Προς τί τα κλάματα με τόσο άφθονο αλμυρό νερό;»* Και ακολουθούσαν οι λεπτομέρειες: *«Αυτό το καράβι κατασκευάστηκε από τη Ναυτική Επιτροπή του αυτόνομου εξεγερμένου ζαπατιστικού δήμου "Μας επικρίνουν που βάζουμε τόσο μεγάλα ονόματα στις MAREZ και στα*

Καρακόλ, αλλά ποσώς μας ενδιαφέρει", του Συμβουλίου Καλής Διακυβέρνησης "Επίσης". Βραχύβιο προϊόν. Ημερομηνία λήξης: εξαρτάται. Τα σκάφη μας δεν βυθίζονται, απλά λήγουν. Δεν είναι το ίδιο. Προσλήψεις κατασκευαστών πιρόγας και μουσικών στα CRAREZ (στο συμβόλαιο δεν περιλαμβάνεται η μαρίμπα ούτε ο ηχητικός εξοπλισμός – γιατί τι θα γίνει αν βυθιστούν και μετά δεν αντικατασταθούν; -, αλλά θα δώσουμε τον καλύτερό μας εαυτό στο τραγούδι…. Εντάξει, στο περίπου. Εξαρτάται). Αυτή η πιρόγα είναι εισηγμένη στο χρηματιστήριο της αντίστασης. Συνεχίζεται στην επόμενη πιρόγα…» (εννοείται πως θα έπρεπε να κάνεις το γύρο της πιρόγας και των εσωτερικών της τοιχωμάτων για να διαβάσεις ολόκληρο το όνομα. Ναι, έχετε δίκιο, μέχρι το εχθρικό υποβρύχιο να μεταδώσει ολόκληρο το όνομα το σκάφος θα έχει αριβάρει στις ευρωπαϊκές ακτές).

Κι ενώ λάξευαν τους κορμούς, άρχισε το σούσουρο. Ο αγαπημένος Amado είπε στον Pablito που είπε στον Pedrito που ενημέρωσε την Defensa Zapatista (Ζαπατιστική Άμυνα) που το συζήτησε με την Esperanza (Ελπίδα) που προειδοποίησε την Calamidad (Συμφορά) λέγοντας «αλλά μην το πεις σε κανένα» που το ψιθύρισε στις μαμάδες της που το ανακοίνωσαν στην ομάδα *«ως γυναίκες που είμαστε»*.

Όταν ο SupGaleano άκουσε τις γυναίκες να έρχονται, σήκωσε τους ώμους και, φτύνοντας τα κομμάτια του στομίου της πίπας του, έδωσε στον Monarca το κλειδί 2,5 εκατοστών που ονομάζουν ισπανικό.

Μετά από λίγο φτάνει ο Jacobo: *«Εϊ, Sup θα καθυστερήσει ο SubMoy;»*

«Δεν έχω ιδέα», απάντησε ο SupGaleano, κοιτώντας απελπισμένος την σπασμένη του πίπα.

«Εσύ ξέρεις πόσοι θα ταξιδέψουν;», συνέχισε ο Jacobo.

«Όχι ακόμα.», απάντησε ο Sup, *«Η Ευρώπη των από κάτω δεν έχει απαντήσει πόσους μπορεί να δεχθεί. Γιατί;»*

«Ε, να… έλα καλύτερα για να δεις και μόνος σου», του αποκρίθηκε ο Jacobo.

Ο SupGaleano κοιτώντας το ζαπατιστικό στόλο σπάει κι άλλη πίπα. Παραταγμένες στην όχθη του ποταμού οι 6 πιρόγες με τα ακατανόητα ονόματα, είχαν γεμίσει γλάστρες και λουλούδια.

«Τι είναι αυτό;», ρώτησε ο Sup για τους τύπους.

«Είναι το κάργκο των συντροφισσών», απάντησε παραδομένος ο Rubén.

«Το κάργκο τους;», ξαναρώτησε ο Sup.

«Ναι, ήρθαν, φόρτωσαν τα φυτά και το μόνο που είπαν ήταν "θα χρειαστούμε και αυτά". Αργότερα ήρθε ένα κοριτσάκι – δεν ξέρω το όνομά της – και ρωτούσε αν το ταξίδι θα κρατήσει πολύ, αν θα αργήσουμε να πάμε εκεί που είναι να πάμε. Όταν τη ρώτησα γιατί και αν θα ταξιδέψουν και οι μαμάδες της, μου απάντησε «Όχι». Άρχισε λοιπόν να μου εξηγεί πως ήθελε να στείλει ένα δεντράκι, μικρούλι, και αν το ταξίδι κρατήσει πολύ θα είναι πια μεγάλο όταν φτάσουμε και με το δυνατό ήλιο θα μπορούμε να πίνουμε το pozol μας στη σκιά του», αποκρίθηκε ο Rubén.

«Αλλά αφού είναι όλα ίδια», παραπονέθηκε ο Sup (εννοώντας, βεβαίως, τα φυτά).

«Όχι», απάντησε η Alejandra από την Παράνομη Επαναστατική Ιθαγενική Επιτροπή. *«Αυτό είναι **estafiate**, για τον πονόκοιλο, αυτό θυμάρι, αυτό μέντα, εκεί έχουμε χαμομήλι, ρίγανη, μαϊντανό, κόλιαντρο, δάφνη, άγριο σπανάκι, αλόη. Αυτό εδώ είναι για τη διάρροια, αυτό για τα καψίματα, αυτό για την αϋπνία, αυτό για τον πονόδοντο, το άλλο για τους κολικούς, αυτό λέγεται «πανάκεια», αυτό εκεί είναι για τον έμετο, επίσης έχουμε moma, βρωμόχορτο, σχοινόπρασο, απήγανο, γεράνια, γαρύφαλλα, τουλίπες, τριαντάφυλλα, νυχάκια και ούτω καθ'εξής.»*

Ο Jacobo ένιωσε την υποχρέωση να διευκρινίσει: *«Με το που τελειώναμε την πιρόγα, και γυρνάγαμε, τί να δούμε: βουνό από*

φυτά. Ήδη έχουν γεμίσει 6 πιρόγες. Γι' αυτό ρωτώ αν θα φτιάξουμε κι άλλες, γιατί θα τις τιγκάρουν κι αυτές».

«Αλλά αν στείλετε όλα αυτά, πού θα χωρέσουν οι σύντροφοι;», προσπάθησε να πει ο Sup στη συντρόφισσα, συντονίστρια των γυναικών, που ήταν φορτωμένη με δύο γλάστρες στα χέρια και ένα μωρό στην πλάτη.

«Α! Γιατί θα έρθουν και άντρες;», τον ρώτησε εκείνη.

« Εν πάση περιπτώσει. Εδώ ούτε οι γυναίκες δε χωράνε», διαμαρτυρήθηκε ο Sup στα πρόθυρα νευρικού κλονισμού.

«Α! Εμείς δε θα πάμε με καράβι. Θα πάμε αεροπορικώς για να μην ξεράσουμε. Εντάξει, μπορεί λίγο, αλλά όχι τόσο πολύ», του αποκρίθηκε η συντρόφισσα.

«Και ποιός σας είπε ότι εσείς θα πάτε αεροπορικώς;», ρώτησε ο Sup.

«Εμείς το λέμε.», απάντησε εκείνη.

«Και πώς σας ήρθε να πάρετε αυτή την απόφαση;», την ξαναρώτησε ο Sup.

«Ήρθε η Esperanza στη συνέλευση των γυναικών και μας ενημέρωσε ότι όλες θα βρούμε οικτρό θάνατο αν ταξιδέψουμε μαζί με τους καταραμένους άντρες. Το σκεφτήκαμε λοιπόν στη συνέλευση και αποφασίσαμε το εξής: δε φοβόμαστε και είμαστε διατεθειμένες και αποφασισμένες να βρουν οι άντρες οικτρό θάνατο αντί για μας.

Κάναμε λοιπόν τους υπολογισμούς μας και αποφασίσαμε να νοικιάσουμε το αεροπλάνο που αγόρασε ο Calderón για τον Peña Nieto, το οποίο οι σημερινές κακές κυβερνήσεις δεν ξέρουν τι να το κάνουν. Λένε πως το εισιτήριο κοστίζει 500 πέσος. Έχουν ήδη γραφτεί 111 συντρόφισσες, αλλά νομίζω πως λείπουν οι ποδοσφαιρικές ομάδες των γυναικών της πολιτοφυλακής. Έτσι, αν πάμε μόνο 111, θα μας κόστισει 55.000 πέσος, αλλά επειδή οι γυναίκες με μωρά πληρώνουν τα μισά, μιλάμε για 27.750. Αν

αφαιρέσουμε το ΦΠΑ και την έκπτωση για τα έξοδα παράστασης, το κόστος πέφτει περίπου στα 10.000 πέσος για όλες. Και αυτό εφόσον δεν υποτιμηθεί το δολάριο, γιατί σε αυτή την περίπτωση το κόστος μειώνεται κι άλλο. Και για να μην υπάρχουν γκρίνιες για τα έξοδα, θα τους δώσουμε το βόδι του κουμπάρου μου, που είναι ολόιδιο, ας μην πω ποιός, αλλά τι να κάνουμε έτσι είναι όλοι οι μάτσο».

Ο SupGaleano έμεινε άφωνος, προσπαθώντας να θυμηθεί πού στο διάολο είχε αφήσει την πίπα έκτακτης ανάγκης. Βλέποντας, όμως, ότι οι γυναίκες είχαν αρχίσει να κουβαλούν και κότες, κόκορες, κοτόπουλα, γουρούνια, πάπιες και γουαχολότε, είπε στον Monarca: *«Φώναξε τον SubMoy και πες του να έρθει γρήγορα. Είναι πολύ επείγον».*

Η πομπή γυναικών, φυτών και ζώων επεκτεινόταν πέρα από το βοσκοτόπι. Την ακολουθούσε η συμμορία της μικρής Defensa Zapatista (Ζαπατιστική Άμυνα): μπροστά βρισκόταν ο Pablito με το άλογό του, που τώρα ακολουθεί τακτική τύπου «αν δεν μπορείς να τις νικήσεις, πήγαινε με τα νερά τους», τον ακολουθούσε ο αγαπημένος Amado με το ποδήλατό του – με τη μια ρόδα τρύπια -. Πιο πίσω ήταν το γατόσκυλο με ένα κοπάδι αγελάδων. Η Defensa και η Esperanza μετρούσαν τις πιρόγες για να δουν αν χωρούσαν τα τέρματα του ποδοσφαίρου. Το μονόφθαλμο άλογο είχε κρεμασμένο στη μουσούδα του ένα διχτάκι με πλαστικά μπουκάλια. Η Calamidad πέρασε κουβαλώντας ένα γουρουνάκι που στρίγγλιζε από φόβο, μήπως το ρίξουν στο ποτάμι για να το σώσουν μετά… Όχι;

Η πομπή έκλεινε με κάτι που έμοιαζε υπερβολικά με σκαθάρι. Είχε μια πειρατική καλύπτρα στο δεξί μάτι, ένα συρματόσχοινο – σαν γάντζο – στο ένα του ποδαράκι και στο άλλο μια απομίμηση ξύλινου ποδιού, που στην πραγματικότητα δεν ήταν παρά μια αγκίδα από κάποια πριονισμένη λιάνα. Το παράξενο ον, κραδαίνοντας ένα μικρό έλασμα από μάσκα, απήγγειλε με αξιοθαύμαστη φωνή: *«Με δέκα κανόνια στην κάθε πλευρά, / και ούριο άνεμο, σαλπάρει, / δεν σχίζει τη θάλασσα, πετάει / μια μπρατσέρα. / Το πειρατικό πλοίο που για τη γενναιότητά του /*

το ‘λέγαν, «Τρομερό» / Γνωστό ήταν στις θάλασσες / στα πέρατα της γης.».

Όταν ο Εξεγερμένος Υποδιοικητής Moisés, επικεφαλής της εν εξελίξει αποστολής, επέστρεψε, βρήκε τον SupGaleano με ένα ανεξήγητο χαμόγελο. Ο Sup είχε ανακαλύψει στην τσέπη του παντελονιού του μια άθικτη πίπα.

Βεβαιώνω

Γαβ-μιάου.

2ο κείμενο αναγγελίας του ταξιδιού των Ζαπατίστας στην Ευρώπη

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ. Οι Ζαπατίστας θα διατρέξουν τις πέντε ηπείρους

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΜΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΙΘΑΓΕΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ-ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΟΥ ΖΑΠΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ.

Έκτο μέρος: Ένα βουνό μεσοπέλαγα: https://spithazapatista.home.blog/2020/10/14/zapa_europe/

https://www.babylonia.gr/2020/11/24/1o-anakoinothen-ton-zapatistas-ena-vouno-mesopelaga/

Πέμπτο Μέρος: Η ματιά και η απόσταση ως την πόρτα

Οκτώβριος 2020

Ας υποθέσουμε, για παράδειγμα, ότι μπορούμε να επιλέξουμε ματιά. Ας υποθέσουμε ότι, έστω για μια στιγμή, μπορείτε να

απελευθερωθείτε από την τυραννία των κοινωνικών δικτύων που επιβάλλουν, όχι μόνο αυτό που βλέπουμε και που λέμε, αλλά και πώς το βλέπουμε και πώς το λέμε. Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι σηκώνετε το βλέμμα. Πιο ψηλά: από το άμεσο στο τοπικό, μετά στο περιφερειακό, στο εθνικό, στο παγκόσμιο. Το βλέπετε; Πράγματι, ένα χάος, μια σύγχυση, μια αταξία. Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι είστε άνθρωπος. Ότι δεν είστε μια ψηφιακή εφαρμογή που βλέπει γρήγορα, ταξινομεί, ιεραρχεί, κρίνει και τιμωρεί. Ότι εσείς, λοιπόν, επιλέγετε τι να κοιτάξετε και πώς. Είναι πιθανό (είναι απλά μια υπόθεση) ότι το να βλέπεις και το να κρίνεις δεν είναι το ίδιο. Έτσι, λοιπόν, είναι πιθανό εσείς να μην επιλέγετε μόνο, αλλά να αποφασίζετε κιόλας. Να αλλάζετε, για παράδειγμα την ερώτηση, και, από το «*αυτό είναι καλό ή κακό;*», να πηγαίνετε στο «*τι είναι αυτό;*». Η πρώτη ερώτηση οδηγεί βέβαια σε μια προκλητική συζήτηση (άραγε υπάρχουν ακόμα προκλητικές συζητήσεις;). Κι από εδώ, οδηγείται κανείς στο «*αυτό είναι κακό –ή καλό– επειδή το λέω εγώ*». Ή ίσως να υπάρχει μια συζήτηση για το τι είναι καλό και τι είναι κακό, και από εδώ να οδηγείται κανείς στα επιχειρήματα και τις υποσημειώσεις. Αυτό είναι καλύτερο, βέβαια, από το να κάνει κανείς «λάικ» ή να πατάει το χεράκι τού «μπράβο»· αυτό που σας πρότεινα, όμως, είναι να αλλάξετε το σημείο της εκκίνησης: να διαλέξετε την κατεύθυνση της ματιάς σας.

Για παράδειγμα, αποφασίζετε να κοιτάξετε τους μουσουλμάνους: μπορείτε να διαλέξετε, ας πούμε, ανάμεσα σε αυτούς που έκαναν τη δολοφονική επίθεση κατά του *Charlie Hebdo* ή αυτούς που διαδηλώνουν στους δρόμους της Γαλλίας για να διεκδικήσουν, για να απαιτήσουν, για να επιβάλουν τα δικαιώματά τους. Αφού φτάσατε να διαβάζετε αυτές τις γραμμές, είναι πολύ πιθανό να υποστηρίζετε τους «χωρίς χαρτιά». Προφανώς, αισθάνεστε έως και υποχρεωμένοι να διακηρύξετε ότι ο Μακρόν είναι ένας ηλίθιος. Όμως, ρίχνοντας αυτή τη βιαστική ματιά προς τα πάνω, επιστρέφετε και ξανακοιτάτε τις διαμαρτυρίες, τα στρατόπεδα και τις διαδηλώσεις των μεταναστών. Αναρωτιέστε πόσοι είναι: σας φαίνονται πολλοί, ή λίγοι, ή υπερβολικά πολλοί, ή αρκετοί. Η σκέψη σας έχει περάσει από τη θρησκευτική τους ταυτότητα στο

πλήθος τους. Αναρωτιέστε λοιπόν τι να θέλουν, για τι να αγωνίζονται. Κι εδώ αποφασίζετε αν θα ψάξετε στα μέσα και στα κοινωνικά δίκτυα για να το μάθετε …ή αν θα ακούσετε απευθείας τους ίδιους. Ας υποθέσουμε ότι μπορείτε να τους ρωτήσετε. Τους ρωτάτε ποια είναι η θρησκευτική τους πίστη; Τους ρωτάτε πόσοι είναι; Ή τους ρωτάτε γιατί εγκατέλειψαν τη γη τους και γιατί αποφάσισαν να φτάσουν σε εδάφη και ουρανούς με άλλη γλώσσα, άλλη κουλτούρα, άλλους νόμους και άλλους τρόπους; Ίσως σας απαντήσουν με μία μόνο λέξη: πόλεμος. Ή ίσως σας πουν με λεπτομέρειες αυτό που σημαίνει η λέξη αυτή στη δική τους πραγματικότητα. Πόλεμος. Αποφασίζετε να ψάξετε. Πόλεμος πού; Ή, ακόμα καλύτερα, γιατί αυτός ο πόλεμος; Σας βομβαρδίζουν με εξηγήσεις. θρησκευτικές πεποιθήσεις, εδαφικές διεκδικήσεις, λεηλασία των φυσικών πόρων ή απλά ωμή βλακεία. Αλλά δεν είστε ικανοποιημένοι με τις απαντήσεις, και αναρωτιέστε ποιος κερδίζει από αυτή την καταστροφή, τον ξεριζωμό, την ανοικοδόμηση, τη μετακίνηση των πληθυσμών. Βρίσκετε τότε τα στοιχεία διαφόρων εταιρειών. Ψάχνετε τις εταιρείες αυτές και ανακαλύπτετε ότι βρίσκονται σε διάφορες χώρες και ότι κατασκευάζουν όχι μόνο όπλα, αλλά και αυτοκίνητα, πυραύλους, φούρνους μικροκυμάτων, υπηρεσίες συσκευασίας, τράπεζες, κοινωνικά δίκτυα, «μιντιακό περιεχόμενο», ρούχα, κινητά και υπολογιστές, παπούτσια, βιολογικά τρόφιμα, ναυτιλιακές εταιρείες, διαδικτυακές πωλήσεις, πρωθυπουργούς και υπουργούς, κέντρα επιστημονικής έρευνας, αλυσίδες ξενοδοχείων και εστιατορίων, fast-food, αερογραμμές, θερμοηλεκτρικές μονάδες και, βέβαια, ιδρύματα «ανθρωπιστικής» βοήθειας.

θα μπορούσατε να πείτε, τότε, ότι η ευθύνη ανήκει στην ανθρωπότητα και σε ολόκληρο τον κόσμο. Αναρωτιέστε, όμως, μήπως δεν είναι ο κόσμος ή η ανθρωπότητα υπεύθυνοι γι' αυτή την πορεία, γι' αυτή τη διαμαρτυρία, γι' αυτά τα στρατόπεδα μεταναστών, γι' αυτή την αντίσταση. Και έτσι φτάνετε στο συμπέρασμα ότι ίσως, μάλλον, μπορεί, υπεύθυνο να είναι ένα ολόκληρο σύστημα. Ένα σύστημα που παράγει και αναπαράγει τον πόνο, γι' αυτούς που το δημιουργούν και γι' αυτούς που το υποφέρουν.

Τώρα στρέψτε τη ματιά σας στη διαδήλωση που περνά από τους δρόμους της Γαλλίας. Υποθέστε ότι είναι λίγοι, πολύ λίγοι. Ότι είναι μόνο μια μητέρα που κουβαλάει το μωρό της. Σας ενδιαφέρουν τώρα οι θρησκευτικές της πεποιθήσεις, η γλώσσα, τα ρούχα, η κουλτούρα, οι τρόποι της; Σας ενδιαφέρει ότι είναι μια γυναίκα μόνη, που κουβαλάει το μωρό της στα χέρια; Τώρα για ένα λεπτό ξεχάστε τη γυναίκα, και εστιάστε το βλέμμα στο μωρό. Έχει σημασία αν είναι αγόρι, κορίτσι ή κάτι άλλο; Έχει σημασία το χρώμα; Ίσως τώρα ανακαλύπτετε ότι το σημαντικό είναι η ζωή της.

Τώρα προχωρήστε. Αφού έχετε φτάσει ως εδώ, λίγες ακόμα γραμμές δεν θα σας κάνουν κακό. Εντάξει, όχι μεγάλο κακό.

Υποθέστε ότι αυτή η γυναίκα σας μιλά κι ότι εσείς έχετε το προνόμιο να καταλαβαίνετε αυτό που σας λέει. Πιστεύετε ότι θα απαιτούσε να της ζητήσετε συγγνώμη για το χρώμα του δέρματός σας, τη θρησκευτική σας πίστη, την εθνικότητά σας, τους προγόνους, τη γλώσσα, το φύλο, τους τρόπους σας; Θα νιώθατε υποχρεωμένοι να ζητήσετε συγγνώμη γι' αυτό που είστε; Ελπίζετε ότι θα σας συγχωρέσει κι ότι θα γυρίσετε στη ζωή σας έχοντας ξεχρεώσει; Ή ότι δεν θα σας συγχωρέσει, κι ότι θα της πείτε «*καλά, τουλάχιστον το προσπάθησα, και μετανιώνω ειλικρινά γι' αυτό που είμαι»;*

Ή φοβάστε ότι εκείνη δεν θα σας μιλήσει, παρά θα σας κοιτάξει σιωπηρά, κι εσείς θα νιώσετε αυτό το βλέμμα να σας ρωτά «*Κι εσύ, τι;*».

Αν φτάσετε σε αυτό το συλλογισμό, σε αυτό το συναίσθημα, σε αυτή την αγωνία, σε αυτή την απελπισία, τότε λυπάμαι, δεν έχετε γιατρειά: είστε άνθρωπος.

—*—

Έχοντας πλέον καταστήσει σαφές πως δεν είστε ***ρομπότ,*** μπορείτε να επαναλάβετε την άσκηση στη νήσο Λέσβο, στο Γιβραλτάρ, στα Στενά της Μάγχης, στον ποταμό Σουτσιάτε, στον ποταμό Μπράβο.

Μετακινήστε τώρα τη ματιά σας και ψάξτε να βρείτε την Παλαιστίνη, το Κουρδιστάν, τη Χώρα των Βάσκων και τη Γη των Μαπούτσε. Ναι το ξέρω, ζαλίζεστε λίγο… και δεν είναι κι όλα τα μέρη. Στα μέρη όμως αυτά, υπάρχουν εκείνοι (πολλοί ή λίγοι ή παρά πολλοί ή αρκετοί) που επίσης αγωνίζονται για να ζήσουν. Φαίνεται όμως πως θεωρούν τη ζωή αναπόσπαστα συνδεδεμένη με τη γη τους, τη γλώσσα τους, τον πολιτισμό τους, τους τρόπους τους. Αυτό που το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο μάς έμαθε να αποκαλούμε «territorio – έδαφος», και που δεν είναι απλά και μόνο ένα κομμάτι γης. Δεν μπαίνετε στον πειρασμό να θέλετε να ακούσετε τα άτομα αυτά να σας αφηγούνται την ιστορία τους, τους αγώνες τους, τα όνειρά τους; Ναι, το ξέρω, ίσως θα σας βόλευε καλύτερα να ανατρέξετε στη Wikipedia, δεν είναι όμως πειρασμός να τα ακούσετε απευθείας και να προσπαθήσετε να τα καταλάβετε;

Επιστροφή τώρα σε ό,τι βρίσκεται ανάμεσα στους ποταμούς Μπράβο και Σουτσιάτε. Πηγαίνετε σε έναν τόπο που λέγεται «Μορέλος». Η ματιά σας ας ξαναπλησιάσει στο δήμο Τεμοάκ. Και ας εστιάσει τώρα στην κοινότητα Αμιλσίνγκο. Βλέπετε αυτό το σπίτι; Είναι το σπίτι ενός άντρα ο οποίος εν ζωή έφερε το όνομα Σαμίρ Φλόρες Σομπεράνες. Μπροστά στην πόρτα αυτή δολοφονήθηκε. Το έγκλημά του; Αντιστεκόταν σε ένα μεγα-πρότζεκτ που σημαίνει θάνατο για τη ζωή των κοινοτήτων στις οποίες αυτός ανήκε. Όχι, δεν έκανα κανένα λάθος γράφοντας: Ο Σαμίρ δολοφονήθηκε όχι γιατί υπεράσπιζε τη δική του ζωή, αλλά τη ζωή των κοινοτήτων του.

Και κάτι παραπάνω: Ο Σαμίρ δολοφονήθηκε γιατί υπεράσπιζε τη ζωή των γενιών που ακόμη δεν υπάρχουν, ούτε καν στις σκέψεις των ανθρώπων. Επειδή για εμάς, για τον Σαμίρ, για τις συντρόφισσες και τους συντρόφους του, για τους αυτόχθονες λαούς οι οποίοι έχουν συνασπισθεί στο CNI (Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο) και για όλους εμάς, όλες εμάς, *όλοιες* εμάς τους ζαπατίστας, **η ζωή της κοινότητας δεν είναι κάτι που διαδραματίζεται μονάχα στο παρόν. Είναι, πάνω από όλα, αυτό που μέλλεται να 'ρθει. Η ζωή της κοινότητας είναι κάτι που**

οικοδομείται σήμερα, αλλά με τα μάτια στραμμένα στο αύριο. Η ζωή στην κοινότητα είναι λοιπόν κάτι που κληροδοτείται. Πιστεύετε λοιπόν τώρα εσείς πως ο λογαριασμός έχει κλείσει αν οι δολοφόνοι –φυσικοί ή ηθικοί αυτουργοί – ζητήσουν συγνώμη; Πιστεύετε πως η οικογένειά του, το CNI, εμείς, θα ικανοποιηθούμε αρκεί να ζητήσουν συγνώμη οι εγκληματίες; *«Συγνώμη, εγώ τον στοχοποίησα, για να τον σκοτώσουν οι πληρωμένοι δολοφόνοι, ποτέ δεν ήξερα να κρατώ το στόμα μου κλειστό. Θα κοιτάξω να διορθωθώ ή και όχι. Αλλά σας ζήτησα ήδη συγνώμη, διαλύστε τώρα τα μπλόκα διαμαρτυρίας και ας ολοκληρώσουμε το θερμοηλεκτρικό εργοστάσιο, γιατί αλλιώς θα χαθούνε πολλά λεφτά».* Πιστεύετε τώρα εσείς πως αυτό περιμένουν, πως αυτό περιμένουμε, πώς γι' αυτό αγωνίζονται, πώς γι' αυτό αγωνιζόμαστε; Για να μας ζητήσουν συγνώμη; Να πουν *«συγχωρήστε μας, ναι, δολοφονήσαμε τον Σαμίρ και, επί τη ευκαιρία, θα δολοφονήσουμε και τις κοινότητές σας. Συγχωράτε μας λοιπόν. Και αν δε μας συγχωρέσετε, ποσώς μας ενδιαφέρει, το έργο πρέπει να ολοκληρωθεί».*

Και φαίνεται πως αυτοί που θα ζητούσαν συγνώμη για το θερμοηλεκτρικό εργοστάσιο, είναι οι ίδιοι του Τρένου που κακώς αποκαλείται «Μάγια», οι ίδιοι του «διαδρόμου του Ισθμού», οι ίδιοι που φτιάχνουν φράγματα και ανοιχτά ορυχεία και θερμοηλεκτρικά εργοστάσια, οι ίδιοι που κλείνουν τα σύνορα για να σταματήσουν τα μεταναστευτικά κύματα που προκαλούν οι πόλεμοι που αυτοί τροφοδοτούν, οι ίδιοι που καταδιώκουν τους Μαπούτσε, οι ίδιοι που σφαγιάζουν τους Κούρδους, οι ίδιοι που καταστρέφουν την Παλαιστίνη, οι ίδιοι που πυροβολούν Αφροαμερικανούς, οι ίδιοι που εκμεταλλεύονται (έμμεσα ή άμεσα) τους εργαζόμενους σε κάθε γωνιά του πλανήτη, οι ίδιοι που καλλιεργούν και εγκωμιάζουν την έμφυλη βία, οι ίδιοι που εκπορνεύουν τα παιδιά, οι ίδιοι που σας παρακολουθούν για να μάθουν τι σας αρέσει και να σας το πουλήσουν -κι άμα δεν υπάρχει κάτι που να σας αρέσει δεν έγινε δα και τίποτε, αυτοί ό,τι γουστάρουν κάνουν-, οι ίδιοι που καταστρέφουν τη φύση. Οι ίδιοι που θέλουν να σας κάνουν να πιστέψετε, εσάς, τους υπόλοιπους, *όλοιες* εμάς, πως την ευθύνη για αυτό το παγκόσμιο

εν εξελίξει έγκλημα, την φέρουν κάποια έθνη, κάποιες θρησκευτικές πεποιθήσεις, η αντίσταση στην πρόοδο, κάποιοι οπισθοδρομικοί, κάποιες γλώσσες, κάποιες ιστορίες, κάποιοι τρόποι. Και όλα αυτά, στο τέλος τέλος, συνοψίζονται στην «ατομική ευθύνη», στην ευθύνη του καθενός…. ή της καθεμιάς (για να μην ξεχνάμε και την ισότητα των φύλων).

Αν ήταν δυνατόν να πάει κανείς σε όλες αυτές τις γωνιές ετούτου του πλανήτη που ψυχορραγεί, εσείς τι θα κάνατε; Ωραία, δεν το ξέρουμε. Όμως εμείς οι ζαπατίστας, θα πηγαίναμε για να μάθουμε. Εντάξει, και για να χορέψουμε, όμως το ένα δεν αποκλείει το άλλο, νομίζω. Αν υπήρχε η ευκαιρία για κάτι τέτοιο, θα ήμασταν διατεθειμένοι να διακινδυνεύσουμε τα πάντα. ΤΑ ΠΑΝΤΑ. Όχι μόνο τις ατομικές μας ζωές, αλλά και τη συλλογική μας ζωή. Κι αν δεν υπήρχε αυτή η δυνατότητα, θα αγωνιζόμασταν για να τη δημιουργήσουμε. Για να την χτίσουμε, σαν να επρόκειτο για ένα καράβι. Ναι το ξέρω, είναι μια τρέλα. Κάτι το αδιανόητο. Ποιος θα μπορούσε να σκεφτεί πως η μοίρα εκείνων που αντιστέκονται σε ένα θερμοηλεκτρικό εργοστάσιο, σε μια τοσοδούλικη γωνιά του Μεξικού, θα μπορούσε να ενδιαφέρει τον Παλαιστίνιο, τον Μαπούτσε, τον Βάσκο, το μετανάστη, τον Αφροαμερικανό, την νεαρή ακτιβίστρια για το περιβάλλον από τη Σουηδία, την Κούρδισα αντάρτισσα, τη γυναίκα που αγωνίζεται στην άλλη μεριά του πλανήτη, στην Ιαπωνία, την Κίνα, τις Κορέες, την Ωκεανία, τη μάνα Αφρική;

Δε θα έπρεπε, αντίθετα, να πάμε για παράδειγμα στο Τσαμπλεκάλ, στο Γιουκατάν, στα γραφεία της οργάνωσης Equipo Indignación και να τους απαιτήσουμε: *«Έι! Εσείς που είστε λευκοί και θρησκευόμενοι , ζητήστε συγνώμη!»;* Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι θα απαντούσαν: *«κανένα πρόβλημα, περιμένετε όμως τη σειρά σας, γιατί τώρα είμαστε απασχολημένοι, **συνοδεύουμε** αυτούς που αντιστέκονται στο Τρένο Μάγια, αυτούς που λεηλατούνται, διώκονται, φυλακίζονται και σκοτώνονται».* Και θα πρόσθεταν:

«Και έχουμε, επιπλέον, να απαντήσουμε και στην καταγγελία εξοχώτατου ότι μας χρηματοδοτούν οι Iluminatti ως μέρος μιας διαπλανητικής συνωμοσίας για να σταματήσουμε τον Τέταρτο

Μετασχηματισμό». Αν για κάτι είμαι βέβαιος, είναι πως θα χρησιμοποιούσαν το ρήμα «**συνοδεύω**» και όχι τα ρήματα «διοικώ», «προστάζω», «καθοδηγώ».

Ή μήπως θα 'πρεπε καλύτερα να εισβάλουμε στις Ευρώπες με την κραυγή *«Χλωμά πρόσωπα, παραδοθείτε!»,* και να καταστρέψουμε τον Παρθενώνα, το Λούβρο και το Πράδο, κι αντί για γλυπτά και πίνακες, να γεμίσουμε τα πάντα με ζαπατίστικα κεντήματα, ιδιαίτερα δε με μάσκες ζαπατίστικες -οι οποίες, επί τη ευκαιρία, είναι και αποτελεσματικές και καθόλου άσκημες- κι αντί για μακαρονάδες, θαλασσινά και παέγια, να επιβάλουμε την κατανάλωση ελότε, κακατέ και γιέρμπα μόρα, αντί για αναψυκτικά, κρασιά και μπύρες, υποχρεωτικά ποσόλ. Και όποιος βγει στο δρόμο χωρίς πασαμοντάνια, πρόστιμο ή φυλακή (εντάξει, προαιρετικά, δεν πρέπει και να υπερβάλλουμε)· και να φωνάξουμε: *«Ε!, εσείς εκεί οι ροκάδες, η μαρίμπα είναι υποχρεωτική! Κι από δω και στο εξής, κούμπια και ξερό ψωμί, ξεχάστε εντελώς το ρεγκετόν (σας βάζει σε πειρασμό, έ;). Ε!, εσύ, Πάντσο Βαρόνα, Σαμπίνα, και όλοι εσείς οι άλλοι στις ορχήστρες, θα ξεκινάτε με το Cartas Marcadas, και λούπα συνέχεια, δεν πα να πάει δέκα, έντεκα, δώδεκα, μία δύο, τρεις…. αρκεί, αύριο ξυπνάμε νωρίς! Κι εσύ, ο άλλος, ο τέως βασιλιάς, ο όπου-φύγει-φύγει, άσε ήσυχους αυτούς τους ελέφαντες και στην κουζίνα για μαγείρεμα! Κολοκυθόσουπα για όλη την αυλή* (ναι το ξέρω, η σκληρότητά μου ξεπερνάει κάθε όριο). *Ε;*

> *Πείτε μου τώρα: πιστεύετε εσείς πως ο εφιάλτης των από πάνω είναι μην τους βάλουν να πουν και κάνα συγνώμη; Ή μήπως αυτό που στοιχειώνει τα όνειρα τους είναι ο φόβος και ο τρόμος τους μην εξαφανιστούν, μην πάψουν να έχουν σημασία, μην και δεν τους λαμβάνουν υπόψιν, μήπως γίνουν ένα τίποτα και ο κόσμος τους καταρρεύσει δίχως τον παραμικρό θόρυβο, χωρίς κανέναν για να τους θυμάται, να φτιάχνει προς τιμήν τους αγάλματα, τραγούδια, μουσεία, επετείους; Μήπως πανικοβάλλονται με αυτή την προοπτική;*

_*_

Ήταν από τις λίγες φορές που ο μακαρίτης SupMarcos δεν κατέφυγε σε μια κινηματογραφική σύγκριση για να εξηγήσει κάτι. Όλοι εσείς δεν ήσασταν εδώ τριγύρω για να ξέρετε κι εγώ δεν ήμουν εδώ για να σας πω, αλλά ο μακαρίτης θα εξηγούσε όλα τα στάδια της σύντομης ζωής του με αναφορά σε μια ταινία. Ή θα συνόδευε μια εξήγηση σε σχέση με την εθνική ή τη διεθνή κατάσταση με τη φράση «όπως ακριβώς στην τάδε ταινία». Βέβαια, αρκετές φορές έπρεπε να ανασυνθέσει το σενάριο για να ταιριάζει με την αφήγηση. Καθώς όμως οι περισσότεροι από εμάς δεν είχαμε δει την ταινία ή δεν είχαμε σήμα στα κινητά μας για να συμβουλευτούμε την wikipedia, τον πιστεύαμε. Αλλά, ας μην ξεφύγουμε από το θέμα μας. Περιμένετε, νομίζω ότι το άφησε γραμμένο σε ένα από αυτά τα χαρτιά που έχουν γεμίσει το μπαούλο των αναμνήσεών του… Εδώ είναι! Λοιπόν, λέει:

«Για να κατανοήσετε τη δέσμευσή μας και το μέγεθος της τόλμης μας , φανταστείτε ότι ο θάνατος είναι μια πόρτα που διασχίζεται. Θα υπάρξουν πολλές και διαφορετικές εικασίες για το τι βρίσκεται πίσω από αυτή την πόρτα: ο ουρανός, η κόλαση, το κενό, το τίποτα. Και για αυτές τις επιλογές, δεκάδες περιγραφές. Η ζωή, λοιπόν, θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ο δρόμος προς αυτή την πόρτα. Η πόρτα, δηλαδή ο θάνατος, θα ήταν έτσι ένα σημείο άφιξης… ή μια διακοπή, μια αδιαπέραστη κάθετη απουσία που τραυματίζει τον αέρα της ζωής.

Κάποιος θα έφτανε σε εκείνη την πόρτα λοιπόν με τη βία των βασανιστηρίων και δολοφονιών, την ατυχία ενός ατυχήματος, το οδυνηρό κλείδωμα της πόρτας στην αρρώστια, μέσω της κόπωσης ή μέσω της επιθυμίας. Δηλαδή, αν και τις περισσότερες φορές φτάνει σε αυτή την πόρτα χωρίς να το θέλει ή να το εννοεί, θα ήταν επίσης πιθανό αυτό να ήταν μια επιλογή.

Στους ιθαγενείς λαούς που σήμερα είναι Ζαπατίστας, ο θάνατος ήταν μια πόρτα που φυτεύτηκε σχεδόν στην αρχή της ζωής. Τα

παιδιά συχνά έφταναν σε αυτή την πόρτα πριν από την ηλικία των 5 ετών και τη διέσχιζαν μεταξύ πυρετού και διάρροιας. Αυτό που κάναμε την 1η του Γενάρη του 1994 ήταν να προσπαθήσουμε να κρατήσουμε αυτή την πόρτα μακριά. Φυσικά, για να πετύχουμε το σκοπό μας, έπρεπε να είμαστε διατεθειμένοι να τη διασχίσουμε ακόμα κι αν δεν το θέλαμε. Από τότε όλες μας οι προσπάθειες ήταν, και είναι, να κρατήσουμε αυτή την πόρτα όσο το δυνατόν πιο μακριά, για να «επεκτείνουμε το προσδόκιμο ζωής» όπως θα έλεγαν οι ειδικοί. Αλλά ζωής με αξιοπρέπεια, θα προσθέταμε εμείς. Να την σπρώξουμε μακριά αυτή την πόρτα, να την κάνουμε στο πλάι, πολύ μπροστά και μακριά από το δρόμο. Γι' αυτό είπαμε από την αρχή της εξέγερσης ότι «για να ζήσουμε, πεθαίνουμε». Γιατί αν δεν κληροδοτήσουμε ζωή, δηλαδή δρόμο , τότε για ποιο λόγο ζούμε;»

_*_

Να κληροδοτείς ζωή

Γι' αυτό ακριβώς αγωνιζόταν ο Samir Flores Soberanes. Για τη ζωή. Και για τη ζωή είναι ο αγώνας του *Λαϊκού Μετώπου για την Υπεράσπιση του Νερού και της Γης του Morelos, της Puebla και της Tlaxcala*, η αντίσταση και η εξέγερσή τους κατά του θερμοηλεκτρικού εργοστασίου και του λεγόμενου «Ολοκληρωμένου Σχεδίου Morelos»αγώνας για τη ζωή είναι. Το επιχείρημα της κυβέρνησης ενάντια στο αίτημά τους να σταματήσει αυτό το πρόγραμμα θανάτου είναι ότι θα χαθούν πολλά χρήματα.

> *Αυτό που συμβαίνει στο Morelos αντικατοπτρίζει τη σύγκρουση του σήμερα σε ολόκληρο τον κόσμο: χρήμα εναντίον ζωής. Και σε αυτή τη σύγκρουση, σε αυτόν τον πόλεμο, κανένας έντιμος άνθρωπος δεν θα έπρεπε να είναι ουδέτερος: ή με το χρήμα ή με τη ζωή.*

Θα μπορούσαμε λοιπόν να συμπεράνουμε ότι ο αγώνας για τη ζωή δεν είναι μια εμμονή των ιθαγενών λαών. Είναι περισσότερο… ένα κάλεσμα… συλλογικό.

Εντάξει λοιπόν. Υγεία και να μην ξεχνάμε ότι η συγχώρεση και η δικαιοσύνη δεν είναι το ίδιο.

Από τα βουνά των Άλπεων, με την αμφιβολία πού να εισβάλουμε πρώτα: Γερμανία, Αυστρία, Ελβετία, Γαλλία, Ιταλία, Σλοβενία, Μονακό, Λιχτενστάιν; Μπα, αστειεύομαι… Ή μήπως όχι;

SupGaleano, εξασκούμενος στον κομψό του χαιρετισμό με αγκώνα.

Μεξικό, Οκτώβρης του 2020.

Από το Σημειωματάριο του Γατόσκυλου: Ένα βουνό μεσοπέλαγα.

Πρώτο μέρος: η σχεδία.

«Και στις θάλασσες των όλων των κόσμων που στον κόσμο είναι,

φάνηκαν βουνά που κινούνταν πάνω στο νερό και,

πάνω τους, γυναίκες, άντρες και άλλοιες με πρόσωπα απαρνημένα»

«Χρονικά του άυριο». Δον Ντουρίτο της Λακαντόνα.1990.

Στην τρίτη αποτυχημένη προσπάθεια, ο *Μάξο* παρέμεινε σκεφτικός για κάποια δευτερόλεπτα και μετά αναφώνησε: «*θέλει δέσιμο με σχοινί*». «*Στο 'πα*», δεν κρατήθηκε ο Γκάμπινο. Τα απομεινάρια της σχεδίας επέπλεαν διάσπαρτα και συγκρούονταν μεταξύ τους, σύμφωνα με τις ορέξεις του ρεύματος του ποταμού που, τιμώντας το όνομά του «Κολοράδο», βαφόταν με την κοκκινωπή λάσπη που ξεκολλούσε από τις όχθες.

Κάλεσαν, τότε, μια έφιππη ομάδα πολιτοφυλακής, που έφτασε στον ρυθμό της «Cumbia Sobre el Río Suena», του μαέστρο Celso Piña. Δένοντας πολλά σχοινιά το ένα με το άλλο, έφτιαξαν δύο μακριά κομμάτια. Έστειλαν μια ομάδα στην άλλη πλευρά του ποταμού.

Έχοντας δέσει γερά τα σχοινιά τους στη σχεδία, οι δύο ομάδες μπορούσαν να ελέγξουν την πορεία του πλεούμενου, χωρίς αυτό να διαλυθεί, με τους κορμούς να παρασύρονται από ένα ποτάμι που δεν είχε την παραμικρή ιδέα για την απόπειρα πλοήγησης.

Ο εν εξελίξει παραλογισμός που περιγράφω, προέκυψε μετά την απόφαση της εισβολής…, εμμμμ… συγνώμη, επίσκεψης στις πέντε ηπείρους. Ε!, ό,τι έγινε έγινε και τώρα δεν ξεγίνεται Γιατί, όταν ψήφισαν, και στο τέλος ο ΣουπΓκαλεάνο τους είπε *«είστε τρελοί, δεν έχουμε καράβι»*, ο *Μάξο* αποκρίθηκε: *«φτιάχνουμε ένα»*. Κι αμέσως άρχισαν να πέφτουν προτάσεις.

Όπως όλα τα παράλογα στα ζαπατιστικά εδάφη, η κατασκευή του «καραβιού» προσέλκυσε τη συμμορία της Ζαπατιστικής Άμυνας.

«Οι συντρόφισσες θα πεθάνουν άθλια», απεφάνθη η Ελπίδα, με τη θρυλική αισιοδοξία της (το κορίτσι βρήκε τη λέξη αυτή σε κάποιο βιβλίο, κατάλαβε ότι χρησιμοποιείται για να αναφερθούμε σε κάτι φρικτό και ανεπανόρθωτο, και τη χρησιμοποιεί κατά βούληση: *«Οι μαμάδες μου με χτένισαν άθλια»*, *«Η δασκάλα μού έβαλε άθλιους βαθμούς»* και τα λοιπά), όταν στην τέταρτη προσπάθεια, η σχεδία διαλύθηκε σχεδόν αμέσως.

«Και οι σύντροφοι επίσης», αισθάνθηκε υποχρεωμένος ο Πεδρίτο να προσθέσει, αμφιβάλλοντας εάν η αλληλεγγύη του φύλου ήταν κατάλληλη γι’ αυτήν την… άθλια μοίρα.

«Μπα», απάντησε η Άμυνα. *«Οι σύντροφοι, όπως και να ‘χει, εύκολα αναπληρώνονται, αλλά συντρόφισσες… πού θα βρεις; Συντρόφισσα, αληθινή συντρόφισσα, όχι οποιαδήποτε »*.

Η συμμορία της Άμυνας είχε εγκατασταθεί σε στρατηγικά σημεία. Όχι για να παρακολουθεί τις αντιξοότητες των επιτροπών κατά την κατασκευή του πλοίου. Αλλά για να κρατούν, η Άμυνα και η Ελπίδα, και τα δυο χέρια της Συμφοράς, η οποία είχε ήδη προσπαθήσει δύο φορές να πηδήξει στο ποτάμι για να διασώσει τη σχεδία. Και τις δύο φορές, τη σταμάτησε με τάκλιν ο Πεδρίτο, ο Παμπλίτο και ο αγαπητός Αγαπητός. Το μονόφθαλμο άλογο και ο Γατόσκυλος ήταν από την αρχή αποσβολωμένοι. Ανησυχούσαν χωρίς

λόγο. Όταν ο ΣουπΓκαλεάνο είδε την ορδή να φτάνει, πρόσταξε τρεις ομάδες πολιτοφυλακών να στηθούν στην όχθη του ποταμού. Με τη συνήθη διπλωματία του και χωρίς να πάψει να χαμογελάει, ο Σουπ τους είπε: *«Αν αυτό το κορίτσι φτάσει στο νερό, είστε όλοι νεκροί».*

Μετά την επιτυχή έκτη προσπάθεια, οι επιτροπές προσπάθησαν να φορτώσουν τη σχεδία με αυτό που ονόμασαν «τα απαραίτητα» για το ταξίδι (ένα είδος κιτ ζαπατιστικής επιβίωσης): ένα σακί τοστάδας, ζάχαρη από ζαχαροκάλαμο, ένα τσουβάλι καφέ, μερικές μπάλες ποσόλ, ένα μάτσο καυσόξυλα, ένα κομμάτι νάιλον για περίπτωση βροχής. Έμειναν σκεφτικοί και συνειδητοποίησαν ότι κάτι έλειπε. Προφανώς, δεν άργησαν πολύ να φέρουν μια μαρίμπα.

Ο *Μάξο* πλησίασε τον Μονάρχη και τον ΣουπΓκαλεάνο που εξέταζαν κάποια σχέδια, για τα οποία θα σας πω άλλη φορά, και είπε: *«Άκου, Σουπ, πρέπει να στείλεις ένα γράμμα σε εκείνους στην άλλη πλευρά: να βρουν σχοινί και να το δέσουν έτσι ώστε να είναι πολύ μακρύ, να ρίξουν τη μια άκρη εδώ, και έτσι από τις δυο όχθες θα βάλουμε σε κίνηση το 'σκάφος'. Αλλά θέλει να οργανωθούν, γιατί αν ρίξει ο καθένας το σχοινί του, τότε απλά δεν θα φτάσει. θέλει να τα δέσουν, λοιπόν, και να είναι οργανωμένοι».*

Ο *Μάξο* δεν περίμενε τον ΣουπΓκαλεάνο να βγει από τη σύγχυσή του για να προσπαθήσει να του εξηγήσει ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα σε μια σχεδία από κορμούς δεμένους με καλάμια και σε ένα καράβι που μπορεί να διασχίσει τον Ατλαντικό.

Ο *Μάξο* έφυγε για να πάει να επιβλέψει το δοκιμαστικό απόπλου της σχεδίας φορτωμένης με όλον τον εξοπλισμό. Συζητούσαν για το ποιος θα ανέβαινε για μια δοκιμή με ανθρώπους, αλλά το ποτάμι αγρίευε με ένα δυσοίωνο μουρμουρητό, οπότε επέλεξαν να φτιάξουν μια κούκλα από κουρέλια και να τη δέσουν στη μέση του σκάφους. Ο *Μάξο* έκανε τον μηχανικό πλοίων γιατί, πριν από χρόνια, όταν μια ζαπατιστική αντιπροσωπεία πήγε να υποστηρίξει το στρατόπεδο Κουκαπά, μπήκε στη θάλασσα του Κορτές. Ο *Μάξο* δεν εξήγησε ότι σχεδόν πνίγηκε επειδή η πασαμοντάνιας κόλλησε

στη μύτη και το στόμα του και δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Σαν ένας παλιός θαλασσόλυκος εξήγησε: *«είναι σαν ένα ποτάμι, αλλά χωρίς ρεύμα, και πιο φαρδύ, σχεδόν το διπλό, όπως η λιμνοθάλασσα Μιραμάρ».*

Ο ΣουπΓκαλεάνο προσπαθούσε να αποκρυπτογραφήσει πώς είναι το «σχοινί» στα γερμανικά, ιταλικά, γαλλικά, αγγλικά, ελληνικά, βασκικά, τουρκικά, σουηδικά, καταλανικά, φινλανδικά κλπ. όταν η ταγματάρχης Ίρμα πλησίασε και του είπε *«γράψε ότι δεν είναι μόνες»*. *«Ούτε μόνοι»,* πρόσθεσε ο αντισυνταγματάρχης Ρονάλντο. *«Ούτε μόνοιες»* τόλμησε η Μαριχοσέ, που ήρθε για να ζητήσει από τους μουσικούς να κάνουν μια εκδοχή της Λίμνης των Κύκνων σε κούμπια. *«Έτσι, χαρούμενο να είναι, να χορεύεται, για να μην είναι λυπημένη η καρδιά τους»*. Οι μουσικοί ρώτησαν τι είναι οι «κύκνοι». *«Είναι σαν πάπιες αλλά πιο όμορφοι, σαν να τέντωσαν πολύ το λαιμό τους και να έμειναν έτσι. Δηλαδή είναι σαν καμηλοπαρδάλεις αλλά περπατούν σαν πάπιες»*. *«Τρώγονται;»* ρώτησαν οι μουσικοί, που ήξεραν ότι ήρθε η ώρα για το ποσόλ και είχαν έρθει μόνο για να φέρουν τη μαρίμπα. *«Μα τι λέτε; Οι κύκνοι χορεύουν»*. Οι μουσικοί είπαν μεταξύ τους ότι μια έκδοση του «κοτοπουλάκι με πατατούλες» θα μπορούσε να λειτουργήσει. *«θα το μελετήσουμε»*, είπαν και πήγαν να φάνε το ποσόλ τους.

Εν τω μεταξύ, η Ζαπατιστική Άμυνα και η Ελπίδα έπεισαν την Συμφορά ότι ο ΣουπΓκαλεάνο ήταν απασχολημένος, η καλύβα του ήταν άδεια και ήταν πολύ πιθανό να είχε κρύψει ένα πακέτο μάφιν στο κουτί του καπνού. Η Συμφορά δίσταζε, οπότε αναγκάστηκαν να της πουν ότι εκεί θα μπορούσαν να παίξουν ποπ κορν. Την έκαναν όλες μαζί. Ο Sup τις είδε να απομακρύνονται, αλλά δεν ανησύχησε, ήταν αδύνατο να βρουν την κρυψώνα των μάφιν, που ήταν κρυμμένα κάτω από σακούλες μουχλιασμένου καπνού. Απευθυνόμενος στον Μονάρχη και δείχνοντας κάτι διαγράμματα, τον ρώτησε: *«Είσαι σίγουρος ότι δεν βυθίζεται; Επειδή από ό,τι φαίνεται, θα είναι βαριά»*. Ο Μονάρχης έμεινε σκεφτικός και απάντησε: *«Μπορεί, ποιος ξέρει».* Και ύστερα, είπε, σοβαρός: *«Λοιπόν, να πάρουν φούσκες, έτσι θα επιπλέουν»* (σημείωση: φούσκες = μπαλόνια).

Ο Σούπ αναστέναξε και είπε: *«Αυτό που χρειαζόμαστε περισσότερο από ένα πλοίο, είναι λιγάκι λογική»*. *«Και περισσότερο σχοινί»*, πρόσθεσε ο Σουπ Μόυ, που έφτασε ακριβώς τη στιγμή που η σχεδία, φορτωμένη όσο δεν πήγαινε άλλο, βυθιζόταν. Την ώρα που στην ακτή η ομάδα των επιτροπών περιεργαζόταν το ναυάγιο και τη μαρίμπα που επέπλεε ανάποδα, κάποιος είπε: *«Ευτυχώς που δεν φορτώσαμε και τον ηχητικό εξοπλισμό, αυτός είναι πιο ακριβός»*. Όλοι χειροκρότησαν όταν η κούκλα από κουρέλια βγήκε στην επιφάνεια. Κάποιος, διορατικός, της είχε βάλει δύο φουσκωμένα μπαλόνια κάτω από τις μασχάλες.

Έτσι συνέβη, ορκίζομαι. Ήμουνα μάρτυρας.

Μιαου-γαβ.

[1] Στα σύνορα της Γουατεμάλας και της πολιτείας Τσιάπας (Μεξικό).

[2] Στα σύνορα ΗΠΑ και Μεξικού.

[3] Η Equipo Indignación (ομάδα αγανάκτηση) είναι μια μη κυβερνητική οργάνωση, ανεξάρτητη και αυτόνομη από κάθε μορφής εξουσία: κυβέρνηση, πολιτικά κόμματα κλπ. Αντικείμενο της είναι η υπεράσπιση και προώθηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μέσα από συνολική, πολυπολιτισμική και έμφυλη οπτική. http://indignacion.org.mx/

[4] Ο λεγόμενος «τέταρτος μετασχηματισμός» της κεντροαριστερής κυβέρνησης του López Obrador παρουσιάζεται ως η συνέχεια των τριών προηγούμενων: της ανεξαρτησίας, της μεταρρύθμισης και της επανάστασης του 1910.

[5] Elote, cacaté, yerba mora, χαρακτηριστικά προϊόντα της Τσιάπας. Pozol: Ποτό από ζύμη καλαμποκιού με λίγο κακάο, χρονολογούμενο από την προκολομβιανή εποχή στο Ν. Μεξικό.

[6] Pasamontañas: η αντάρτικη κουκούλα-μάσκα

[7] Τραγουδοποιοί της Ισπανίας που ξεκίνησαν τη σταδιοδρομία τους στα τελευταία χρόνια του Φρανκισμού, με τραγούδια διαμαρτυρίας

[8] Παλιό γλυκερό μεξικανικό τραγούδι του Chucho Monge – https://www.youtube.com/watch?v=oQzNWte64bc

[9] Αναφορά στον τέως βασιλιά της Ισπανίας Χουάν Κάρλος, ο οποίος, μετά από σωρεία σκανδάλων, παραιτήθηκε υπέρ του γιου του και τώρα έχει εγκαταλείψει την Ισπανία, καθ' υπόδειξη του γιού του, για ν αποφύγει το νόμο. Μεταξύ άλλων, ο βασιλιάς αυτός ήταν και μανιώδης κυνηγός μεγάλων θηραμάτων. Πριν χρόνια, κάποιος ηγέτης αφρικανικής χώρας, για δώρο, τον άφησε να σκοτώσει πολλούς άγριους αφρικανικούς ελέφαντες, προστατευόμενο είδος.

[10] Παραδοσιακό φτηνό μεξικανικό πιάτο

[11] Στο πρωτότυπο lazo, που, μεταξύ άλλων, σημαίνει και δεσμός, σχέση

[12] Κόκκινος, αλλά και ντροπιασμένος, αμήχανος

[13] «Κούμπια ακούγεται δίπλα στο ποτάμι».Πλατινένιο σινγκλ, σε ρυθμούς κούμπια, του πρωτοπόρου μεξικανού συνθέτη, τραγουδιστή και ακορντεονίστα Σέλσο Πίνια

[14] Ξεροψημένες πίτες από καλαμπόκι

[15] Αλλιώς ο Κόλπος της Καλιφόρνια

[16] Τραγούδι κούμπια του χιλιάνικου συγκροτήματος Los Vaskez

[17] Κάνοντας τους κόκκους καλαμποκιού να εκρήγνυνται σαν πυροτεχνήματα